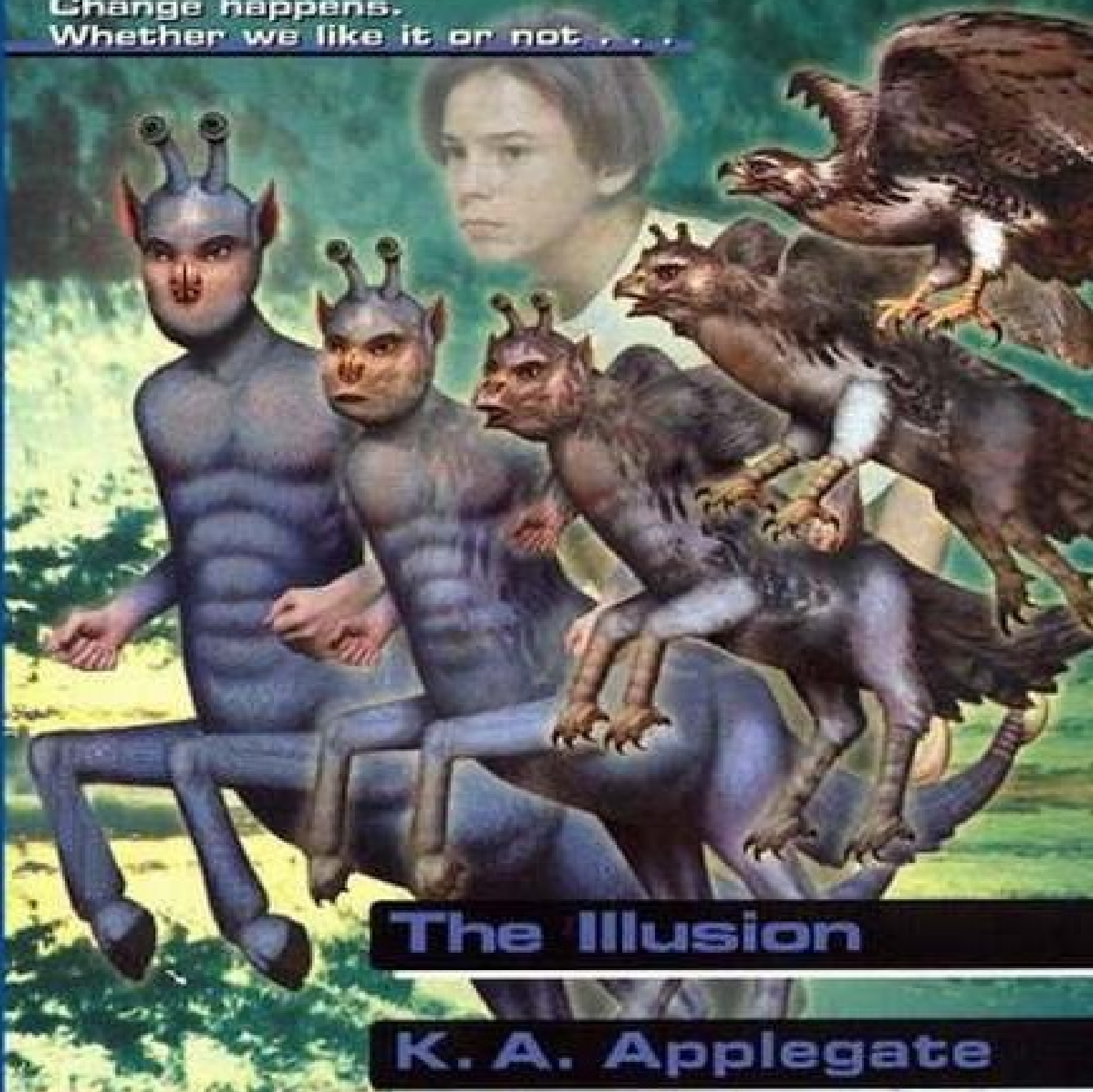

ANIMORPHS

Change happens.
Whether we like it or not . . .

Ảo Giác Kinh Hoàng
Series Animorphs Phần 33
K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 32](#)

[CẢM ỨNG QUÂN RA TRẬN](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[\[1\]](#)

TẬP 32: PHÂN THÂN

1. Người kể chuyện:

Rachel.

2. Nội dung:

Trong một buổi học dã ngoại, khi mãi mê nghiên cứu bể thủy triều, một chiếc bông tai của Rachel bị rơi xuống bể. Rachel quyết định biến thành sao biển để lượm lại chiếc bông tai - quà của người cha yêu quý. Không may trong lúc biến hình, sao biển-Rachel vô tình bị chặt làm đôi. Nhưng nhờ có chức năng tự tái tạo của sao biển mà Rachel không chết. Hai nửa sao biển tự tái tạo, hoàn hình thành hai Rachel: Rachel Bà Chăn và Rachel Nhát Cáy.

Rachel Bà Chăn hung hăng, thô bạo và bài trừ tất cả những gì có dính tới hai từ “yếu đuối”. Nhỏ không có khả năng lập kế hoạch lâu dài, chỉ có khả năng ứng biến và luôn tin rằng mình đúng trong mọi trường hợp. Với tính cách ấy, Rachel Bà Chăn ráng tìm mọi cách để giết Marco và Jake, nắm quyền lãnh đạo hội Animorphs.

Ngược lại, Rachel Nhát Cáy cực kỳ thụ động, hơi một tí là sợ hãi và cũng cực kỳ sợ biến hình. Nhỏ không thể đánh nhau, nhưng nhỏ lại rất giỏi lập kế hoạch.

Với hai tính cách trái ngược nhau, cả hai Rachel trở thành mối nguy hiểm cho sự sinh tồn của Hội Animorphs. Những thành viên còn lại trong Hội quyết định phải tìm cách tái hợp 2 Rachel này thành 1 Rachel ban đầu - Rachel Bình Thường.

Thực hiện nhiệm vụ theo dõi đoàn 3 xe tải chở tia Phản biến đến nơi cất giữ mới, Jake yêu cầu Rachel Nhát Cáy đi cùng mình, trong khi Rachel Bà Chăn bị đánh bất tỉnh và phải ở nhà. Thế nhưng việc 3 chiếc xe tải di chuyển ấy chỉ là một cái bẫy của bọn Yeerk nhằm bắt được *băng thảo khấu Andalite*. Jake và Rachel Nhát Cáy, trong lồng giam, bị nhốt trong những chiếc hộp nhựa trong suốt để chờ Visser Ba tới. Rachel Bà Chăn tỉnh dậy, đuổi theo với mục đích giết chết Jake và Rachel Nhát Cáy. Jake giả chết, buộc 2 Rachel phải dựa vào nhau, cùng nhau tìm cách thoát khỏi cái bẫy của Visser Ba. Rachel Nhát Cáy lập kế hoạch, Rachel Bà Chăn thực hiện theo, biến thành ruồi bay vào trong lồng tai của tên Visser, hù hấn nhỏ sẽ hoàn hình trong đó và cả hán và nhỏ sẽ cùng chết. Visser Ba buộc phải phóng thích cả 2 Rachel cùng với Jake trong lồng ruồi đang trú trên người Rachel Nhát Cáy.

Trở về an toàn, 2 Rachel đã hấp thụ ADN của nhau trong môi trường sốc điện. Kết quả Rachel Bình Thường đã trở về với Hội Animorphs.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel: Sao biển

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lồng hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú sừng, Gián.

Marco: Khỉ đột, Cú sừng.

Rachel: Sao biển, Cú sừng, Gián, Hork-Bajir, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Ruồi.

Cassie: Ruồi, Cú sừng.

Tobias: Hork-Bajir.

Ax: Cú sừng.

CẢM TỬ QUÂN RA TRẬN

CHƯƠNG 1

Tôi là Tobias.

Nếu như bất thành linh phải diễn thuyết về cuộc cách mạng Pháp ngay trước toàn thể học sinh toàn trường chắc chắn tôi sẽ “rét” lắm.

Đúng, buổi diễn thuyết đó hẳn sẽ khá là tệ. Song buổi tối thứ Sáu này chắc chắn là còn khủng khiếp hơn thế nhiều.

Hồi còn là một đứa trẻ bình thường, tôi chẳng mấy thoải mái với những điệu vũ trong trường. Nhưng tôi vốn là một đứa trẻ lạc lõng, hầu như không có bạn bè, thế nên mấy điệu vũ đó chẳng phải vấn đề của tôi. Huống hồ giờ đây tôi đã sống đời một chú điều hâu đuôi đỏ - chuyên săn bắt các con thú nhỏ, suốt ngày bay nhảy bảo vệ lãnh địa - thì việc khiêu vũ với tôi còn kinh dị hơn nữa.

Thử tưởng tượng coi một anh chàng người chim mà lại đi khiêu vũ?

Chẳng hiểu sao tôi lại để Rachel lôi kéo vào chuyện này cơ chứ? Tôi biết làm gì với hai cánh tay cứng quèo, lưng còng của mình đây? Rồi mất nữa. Tôi cứ hay dán mắt nhìn trừng trừng vào ai đó, quên mất tiêu là con người thường không cư xử như vậy. Cái đầu lông đỏ, bụi, gồ ghề của loài chim ăn thịt ở bên trong tôi đã tạo ra một cái hố ngăn cách giữa tôi với cô bạn gái của mình.

“Thiệt là khủng quá!”

Úi da! Tôi quên phéng mắt mình đang không có đậu trên cây cách mặt đất 800 thước.

Trong buổi khiêu vũ toàn trường lần trước, tôi xoay sở không đến nỗi nào. Nhưng tối nay... hình như... là một cuộc hẹn hò? Tôi hổng chắc nữa. Tất cả hội Animorphs đều có mặt giả bộ khách khí, hổng quen thân với nhau.

Tôi chắc chắn mình lỗ bịch lắm. Xem ra mọi người đều nghĩ vậy.

Rachel đây sao?

Tôi liếc nhỏ. Rachel có vẻ thấp thỏm sao ấy. Nhỏ nhóng mắt quét khắp mặt nhà thi đấu lờ mờ, với điệu bộ vừa phân vân, vừa cương quyết.

Khán đài giảng đầy bong bóng bay, và khoảng sân bóng rổ được trang trí đèn màu sắc. Tại tôi lướt dần ra đầu sân, gần anh hoạt náo viên đến nỗi màng nhĩ tôi gần như tê dại luôn.

Rachel đẹp lộng lẫy hơn bao giờ hết. Tôi sẽ không nói cho nhỏ biết rằng nhỏ đã khiến cho

các cô nhỏ khác đâm ra lợt lạt. Suối tóc vàng óng ả của Rachel bắt ánh đèn màu, sáng lóe lên. Đôi mắt sáng rực của nhỏ xoáy vào mắt tôi. Dù biết nhỏ ngăm rú tôi khiêu vũ, nhưng tôi không thể... Cái cơ thể tôi đang lớp nhóp đầy mồ hôi mồ kê. Ngọt ngọt quá. Tôi cần không khí thoáng đãng. Tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi đã nói với bạn rằng tên tôi là Tobias rồi phải không?

Ừ, chỉ mỗi một từ Tobias thôi. Ngay cả nếu việc tiết lộ cho bạn biết họ của tôi là an toàn... thì tôi cũng chưa chắc đã biết phải nói gì nữa. Liệu nó sẽ là một cái họ của loài người hay là một cái họ của người Andalite, hay chỉ là “điều hâu” thôi há. Tôi không biết. Bởi vì, thực ra, tôi là sinh vật bao gồm cả ba giống loài đó mà.

"Sôi động lên nào, náo nhiệt lên nào, các chàng trai và các cô gái!"

Marco thì ngược lại, trông nó như đang lạc vào chốn thiên đường. Nó ừm ừm ngậm nga theo điệu nhạc, cứ như đang ngậm cục đá lạnh không bằng. Nó nhảy giật giật tiến tới chỗ tôi rồi dừng lại, quay một vòng và trượt rít đôi giày tennis lên sàn nhà trơn láng. Nó chỉ một ngón tay vào tôi rồi sang Rachel.

Nhỏ lườm nó một cái. “Ê, mất cân bằng hóa học hả Marco?”

“Ờ hà, à hả. Hi hi,” Marco cười toe toét. “VẬY MỚI ĐÃ CHỚ. Âm nhạc bá cháy. Mấy cô nhỏ quá điệu. Đã hết chỗ nói. Ê, hai bồ quên mất cách vui thú rồi sao?”

Rachel lại nhìn vào mắt tôi. Một lần nữa, tôi nhìn đi chỗ khác, hé mắt liếc cái đồng hồ treo tường. Chỉ còn hai mươi phút. Không còn nhiều thời gian nữa.

“Phải thả lỏng người ra, bồ tèo.” Marco tiếp tục huyền thuyên. “Đây hoàn toàn là vấn đề nhịp điệu. Bồ chỉ việc cả tưng theo điệu nhạc là xong.”

“Nè, Marco đi chỗ khác chơi,” Rachel quát.

“Ồ ồ, điều này càng chứng tỏ là: cả hai bồ đều không biết vui chơi, mà khi đi cùng với nhau nữa, ôi, có khi còn tệ hơn. Thôi, tui đi kiếm bạn nhảy đây. Gặp lại sau nhé.”

Tôi vẫn mãi mê với những suy nghĩ lan man. Ánh đèn màu loang loáng. Nhạc xập xình. Quá nhiều bài nhạc lạ hoắc. Hóa ra tôi đã rời xã hội loài người quá lâu rồi.

“Nè, Rachel, mình phải đi rồi.” Hạ giọng, tôi nói thêm, “hết giờ rồi.”

“Nghĩa là sao? Bồ còn có nguyên, ừm, ít nhất là mười lăm phút nữa để tha hồ nhảy nhót kia mà... Xời, chắc bồ khoái đậu trên cây rình lũ gặm nhấm hơn là đi chơi với mình chứ gì?” Rachel chất vấn. Giọng nhỏ vừa nhẩn nhịn vừa thách thức. Mà dù là kiểu gì thì cũng đáng sợ cả.

“Không, không phải vậy đâu. Ý mình là, không hẳn vậy.”

“Chứ là cái gì?”

“Chỉ tại có nhiều người lạ ở đây quá, lại ồn ào nữa. Cơ thể này...” tôi nhìn quanh, sợ ai đó nghe được. Nhưng không sao, nhốn nháo thế này, với thính giác loài người, ai mà nghe được.

“Cơ thể nào? Cơ thể này mới chính là cơ thể bồ, Tobias. Đây mới là cơ thể thật, cơ thể tự nhiên của bồ mà.”

Tại tôi đã từng tranh cãi nhiều lần về đề tài này rồi. Tôi chẳng biết phải trả lời Rachel ra sao, cũng không hiểu cái lý do gì mà nhỏ lại xới lên chuyện như vậy.

Thậm chí kể từ khi vượt quá giới hạn hai tiếng trong lối hình biến, tôi đã coi điều hâu là hình dạng thật sự của mình. Điều hâu là cơ thể cần duy trì nếu tôi còn muốn giúp hội Animorphs và Ax trong trận đánh chống bọn xâm lược Yeerk. Dường như nhỏ cố tình quên đi cái hạn định hai giờ biến hình của tôi. Sao vậy cả? Nhỏ biết thừa là nếu tôi nấn ná thì một lần nữa tôi sẽ bị kẹt vĩnh viễn (lần này trong lối người) và sẽ buộc phải đứng ngoài mọi trận chiến.

Tất cả chuyện này nghe thật kỳ lạ, có thể nói là khủng cũng được. Để tôi thuật lại cho bạn nghe ha.

Chuyện là thế này: Loài người đang bị một loại kẻ thù mưu mô và tàn bạo tấn công. Khi bạn đang đọc điều này, thì bọn ký sinh ngoài vũ trụ, bọn Yeerk í, vẫn tiếp tục chiếm hữu những bộ não của loài người. Được trang bị một khả năng mà bạn không tài nào hình dung nổi cho đến khi tận mắt nhìn thấy, bọn Yeerk tước đi của chúng ta một thứ quý giá nhất: ý chí tự do.

Ngay khi có cơ hội trườn ngoằn ngoèo vào ống tai của bạn, tên Yeerk - con sên ký sinh xám xịt, nhóp nhép - sẽ tự định hình, lấp khít cơ thể hằn vào mọi đường nứt trong bộ não bạn, rồi hằn kiểm soát bạn. Đúng thế đấy. Hằn sai khiến mọi suy nghĩ, mọi cử chỉ hành động của bạn! Bọn Yeerk đã tạo ra một đội quân bằng cách tàn phá và kiểm soát những giống loài khác trên những hành tinh khác.

Gedd nè, Taxxon nè, Hork-Bajir nè.

Giờ là loài người.

Thâm nhập vào xã hội chúng ta một cách bí mật, bọn Yeerk đã trở thành một kẻ thù gần như không thể khuất phục.

Những ai đang chiến đấu chống lại chúng? Hy vọng nhỏ nhoi nhất và duy nhất của loài người trong cuộc chiến này là gì?

Là một *lính nhỏ* Andalite, cùng với năm đứa nhóc, tự đặt cho mình cái tên Người Hoá Thú - Animorphs, bởi vì chỉ duy có năm đứa trẻ loài người ấy sở hữu được công nghệ biến hình của người Andalite: biến hình thành bất cứ con thú nào mà chúng chạm tay vào.

Là Ax, Jake, Cassie, Marco, Rachel, và tôi đấy.

Sát cánh bên nhau, chúng tôi cùng chiến đấu. Nhưng có khi, đó cũng có thể là một cuộc chiến đơn độc.

Biến hình có một vài hạn chế. Một trong số đó là giới hạn thời gian biến hình. Nếu như bạn ở trong lối hình biến quá hai giờ đồng hồ, bạn sẽ bị kẹt trong lối đó mãi mãi.

Điều đó đã xảy ra với tôi. Tôi đã bị kẹt trong lối điều hâu đuôi đỏ. Tôi là một *nothlit*, biệt ngữ tiếng Andalite chỉ những người bị kẹt trong lối hình biến.

Tôi ở trong tình trạng ấy suốt nhiều tháng. Rồi, người Ellimist - một giống loài đầy quyền lực trong vũ trụ - đã trao trả lại cho tôi khả năng biến hình. Thậm chí tôi còn có thể biến hình thành chính con người tôi nữa kìa. Tôi có thể chọn cách kẹt luôn trong hình dạng người bây giờ, nhưng tôi sẽ đánh mất quyền năng biến hình. Thấy chưa? Tôi sẽ thành đứa vô dụng. Không còn khả năng phụng sự Trái Đất, bất lực với lũ quỷ Yeerk.

“Thì cứ khiêu vũ với mình đi, Tobias” Rachel nài nỉ. Một điệu nhạc Slow nổi lên. Ô, thật ngạc nhiên. Tôi biết bài này, bài “Những Con Búp Bê” đó mà. Các cặp nhảy lần lượt dẫn nhau ra, lấp kín những khoảng trống trên sàn nhà. Cassie và Jake ở đầu sân dance kia, đang khoác tay nhau xoay nhè nhẹ.

Rachel nhoài ra nắm tay tôi.

Tức cười ghê. Sau bao phen cùng nhau tham chiến nhiều phi vụ sồn tóc gáy, vậy mà một chuyện nhỏ xíu là cùng Rachel khiêu vũ lại khiến trái tim tôi đập bùm bụp như trống trận.

Bước vào sàn nhảy, tôi đưa tay ôm ngang hông nhỏ, cảm thấy hai tay nhỏ đặt trên cổ mình.

Tôi mặc cho mình hưởng thụ cảm giác thư thái, cái cảm giác hiếm khi tôi có được trong những lúc tôi là một chú điều hâu hay là một thành viên Hội Animorphs. Tôi đắm mình trong giây phút ấy. Tôi để mặc âm nhạc đưa đẩy những cảm xúc của mình.

Tại tôi khiêu vũ chậm chậm. Mắt tôi là đà lướt qua tấm bảng ghi tỉ số ở góc phòng, các biểu ngữ phô trương những chiến thắng của đội tuyển trường, những chùm bong bóng được thả lên khán đài, bay lơ lửng đọng mái trần.

Và rồi, tôi ngó thấy... cái đồng hồ.

CHƯƠNG 2

Thời gian! Tôi nhướng người lên để nhìn cho rõ hơn. Mắt người thật vô dụng khi nhìn tầm xa.

Liệu cái đồng hồ đó có chính xác không nhỉ?

“Ồi trời, Rachel, chỉ còn có tám phút!” Tôi lấn bấn thì thào. “Mình phải ra khỏi đây ngay.”

“Không chờ chút. Ở lại đã.”

“Ở lại? Rachel, bỏ quên hạn định hai giờ rồi hả? Mình cần nơi nào đó để hoàn hình. Ngay bây giờ!”

Tôi cố giữ bình tĩnh, rồi lật đật vừa đi vừa chạy, lướt qua thầy Feyroyan, giáo viên dạy tiếng Anh hồi tôi còn đi học. Thầy hơi sựng lại nhưng tôi đã kịp biến đi trước khi thầy nhận ra tôi.

Tôi chạy dọc hành lang có dây tủ đựng sách vở, băng qua lớp học khoa học cũ của tôi. Rachel hối hả chạy ngay sau tôi. Phải chăng nhỏ đã thấy cái đồng hồ trước tôi? Nhỏ đã biết thời gian của tôi còn rất ít nhưng cố ý không nhắc tôi, hy vọng tôi quên? Hy vọng tôi “vô tình” bị kẹt trong lối người? Không, không phải vậy. Nhỏ đâu muốn thế. Tuy nhiên... tôi không chắc.

“Chờ chút, nè,” Rachel gọi giăt giọng.

Tôi chậm lại và ngừng ngay trước tấm bảng bày hình các loài chim săn mồi.

Bức hình một con đại bàng đầu bạc dang rộng cánh, bay vút giữa bầu trời trong xanh. Một con diều mướp phương Bắc đậu trên hàng rào, in hình vào những đám mây. “Tobias, mình

muốn giải thích...” Rachel hướng theo mắt tôi, nhìn theo hướng chú điều hâu đuôi đỏ đang quắp con mồi dưới móng vuốt. Phần chú giải bên dưới ghi: “Tuổi thọ trong thiên nhiên không bao giờ đạt đến con số ước tính là mười tám năm - do bị săn bắt hoặc bị bệnh.”

Rachel nhìn chăm chăm vào tấm bảng treo trên tường. Tôi nhìn xuống sàn nhà. Trong khoảnh khắc tấm bảng hình đã quăng tình bạn của tôi vào một thực tế thô thiển. Rachel là cô nhỏ thỉnh thoảng biến thành chim săn mồi, còn tôi là điều hâu đôi khi trở lại làm người. Giống như Romeo và Juliet đứng trước hố ngăn cách của hai dòng họ Montagues và Capulets. Còn ở lại kiếp điều hâu tức là tôi phải ăn thịt chuột còn sống.

Rachel nhìn chăm chăm vào mặt tôi, miệng tuôn ra những lời căng thẳng. “Tobias, cuộc chiến này là rất quan trọng đối với tất cả chúng ta. Quá quan trọng với bồ đến nỗi bồ đã từ bỏ tất cả mọi thứ liên quan đến con người bồ để trở thành chiến binh. Mình biết nói gì đây? Mỗi ngày bồ mỗi đánh liều cuộc đời mình. Mình hiểu hết chứ. Mình cũng thế mà. Chúng ta đều là những chiến binh...”

Rachel ngừng lại để tìm lời, như thể lúng túng vì những gì mình sắp nói. “Nhưng bồ cũng cần phải nhận ra rằng, còn có những thứ khác nữa bên cạnh những trận đánh nhau. Mình không chỉ là một chiến binh,” nhỏ nói, đôi mắt xanh lấp lánh của nhỏ gần gũi với tôi quá đỗi. “Mà mình còn là một con nhỏ. Mình đang ráng không để bị trượt dốc, rời khỏi những điều bình thường và rơi vào cuộc sống điên rồ mà hiện chúng ta đang trải qua. Mình không thích cái kiểu sống ấy, Tobias, mình cần trở lại thành một đứa con gái bình thường một lần nữa. Mình cần một chút gì đó thật sự bình thường, được chứ? Không cần nhiều đâu, chỉ một chút thôi.”

Rachel lùi lại, đứng cách tôi một khoảng. Chưa bao giờ tôi thấy nhỏ dạt dào cảm xúc đến thế. Trừ phi là một hành động nhằm gài cho tôi dùng dằng một vài phút còn lại - hòng làm tôi bị kẹt trong lồng người...

“Mình muốn cùng bồ khiêu vũ, đi xem phim, đi dạo trên những bãi tắm như ngày xưa, hồi bồ còn đi học. Tobias, chúng ta xứng đáng được hưởng những điều đó mà. Và nếu bồ là người...”

Tôi ngắt lời nhỏ, nhắc lớn những lời nhỏ vừa nói. “Ừ. Nếu như mình là người. Nếu như...”

Vậy là cuối cùng Rachel đã nói toạc ra điều tôi đang ngờ vực. Thật dễ hiểu, nhỏ cần những điều bình thường, sau khi đã dấn thân quá sâu vào cuộc chiến. Rachel nói đúng lắm, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy đau lòng. Đau hơn nữa là tôi không có câu trả lời thỏa đáng nào để đáp lại nhỏ...

“Mình cần phải đi,” tôi lạnh lùng nói và vội bước về phía “giao lộ hình chữ T” - nơi dãy hành lang rộng của nhà thi đấu tiếp giáp với một hành lang khác, lớn hơn, chạy suốt từ đằng trước tới đằng sau trường. Lũ học trò đang dựa lưng vào các ngăn tủ đựng đồ nói chuyện huyên thuyên.

Tôi co giò chạy. Dù không muốn bị để ý nhưng tôi đang cần phải gấp gáp lên. Sắp tự do rồi. Lối ra nằm ở cuối hàng lang này.

“Lại còn thế nữa...” Tôi đứng sững lại. Lối thoát đã bị một cánh cổng sắt bít kín - loại cổng xếp kéo giữa những bức tường.

“Bình tĩnh nào,” tôi tự nhủ. Cố tỏ ra điềm tĩnh, tôi thung thính rời khỏi cổng như thể đang thung dung quẹo sang hướng khác. Giờ chỉ còn cổng trước là sự lựa chọn duy nhất của tôi.

Mới bước vào hàng lang được hai ba bước, tôi chợt cứng người lại. Đứng ngay trước những cái khoá sơn màu cam, cách tôi chưa đầy bốn mét, là thầy hiệu phó Chapman - kẻ Mượn xác,

thần báo ứng.

Mắc phải chăm bẵm một thằng nhóc đứng dựa tường, lão không trông thấy tôi.

Ồ, thằng nhóc đó là EreK King. EreK người Chee.

Rachel vẫn còn ở trong hành lang đằng kia, tôi nhìn nhỏ. Hồng biết trên mặt tôi có hiện ra nét hốt hoảng nào không, nhưng rõ ràng là Rachel đã đọc được nét ngạc nhiên hiện ra trong mắt tôi. Nhỏ vội đi rón rén tới góc tường và nhìn quanh quất.

“Tôi biết cậu, EreK,” lão Chapman cất giọng kẻ cả của một ông hiệu phó phụ trách kỷ luật. “Tôi nhớ đã gặp cậu ở cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Nay, tôi vừa trông thấy cậu vút một mẩu tàn thuốc.”

“Dạ, đâu có, thưa thầy Chapman,” EreK chối phắt, như bất kì cậu học trò nào bị bắt quả tang.

“Chúng tôi không cho phép những người trẻ tuổi như cậu hút thuốc, đặc biệt là lúc này, khi báo giới đang để ý...”

Xét ở một mức độ nào đó, chuyện này thật là nực cười: EreK - một người máy ẩn dưới lớp hình chiếu ba chiều - hút thuốc; Chapman - một kẻ Mượn xác đầy quyền lực - tỏ lòng quan tâm. Cả hai đều đang diễn trò, kẻ này gài bẫy người kia.

Lão Chapman ngụ ý gì khi nói “đặc biệt là lúc này” nhỉ?

Dào, không phải việc của tôi. EreK có thể tự lo liệu lấy thân. Ảnh chẳng mắc mớ gì đến tôi. Tôi cũng có rắc rối của riêng mình đây nè. Tôi đã nghỉ học một thời gian, nhưng có thể lão Chapman vẫn nhận ra tôi lắm chứ. Rồi lại cắc có hỏi han, nghi ngờ, phiền lảm. Tôi không thể để lão nhìn kỹ mình, nhưng lại cần đi qua lão để ra ngoài.

Tôi chậm chậm bước cho đến khi bước đến bên Rachel, lưng hai đứa dựa mạnh vào tủ đồ. “Rachel, mình cần bồ giúp đỡ,” tôi thì thào. Và ngay lúc đó tôi nghe có tiếng người gọi tên mình.

“Tobias!”

Thầy Feyroyan đang từ nhà thi đấu bước về phía tụi tôi, vẩy tay thân thiện. Mái tóc đen xoắn tít của thầy bồng bênh theo nhịp bước. Miệng thầy nhoẻn một nụ cười rộng lượng. Thầy vẫn còn nhớ tôi.

Đồng hồ vẫn tích tắc và tôi thậm chí còn không dám chắc Rachel có còn ở bên cạnh tôi không nữa.

Chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ mãi mãi bị mắc kẹt. Trong lốt một con người không còn là tôi nữa.

CHƯƠNG 3

Rachel tóm lấy cánh tay tôi. “Trèo qua cổng mau,” nhỏ ra lệnh. “Không còn lối nào khác đâu. Để mình cản đường thầy Feyroyan cho. Gặp lại bồ bên ngoài nha.” Trong một giây, ánh

mắt tôi giao nhau, Rachel thoáng cười.

Tôi chạy ào cua quanh góc tường, chúi đầu vào cái cổng sắt. Nó rung lên cành cạch khi tôi chạt vật tìm mấu bám.

“Hãy! Hãy, xuống mau! Cậu kia làm gì thế?” Lão Chapman hét um khi tôi đang vung về điều khiển thân mình leo lên cổng cố nhắm đến khoảng không gian tí tẹo giữa đỉnh cổng và mái trần.

Không thể nghĩ tới chuyện mở cổng lúc này, tôi chỉ biết cầu trời cho khoảng trống kia đủ rộng. Tôi túm lấy một mắt xích kim loại hình vuông, hích lên, rồi lại bám lấy mắt xích khác.

“Không, anh sai rồi, Chapman.” Giọng thầy Feyroyan dội nảy tung tung khỏi trần nhà. “Đó là Tobias, tôi chắc chắn mà.”

Tôi vọt lên tới nút cổng bên trên, ngay lúc lão Chapman và thầy Feyroyan ủa tới mép cổng bên dưới. Lão Chapman chộp lấy tay cầm, rung lắc cánh cổng.

“Trò kia, nhảy xuống đi.”

Tôi tung người bay vèo qua. Ngực tôi cạ miết vào mép cổng, phun hết không khí ra khỏi phổi, tôi ráng thoát ra khoảng sân sau. Khổ nỗi, cái áo sơ mi của tôi móc vào cánh cổng và níu giữ tôi lại. Tôi cố sức vùng vẫy, người căng ra như bị dấm. Cái áo sơ mi rách toạc, thả tôi rớt xuống phía cổng bên kia. Tôi vội quay đầu chạy ngay cả khi chưa kịp đáp xuống đất.

Tôi chạy thục mạng vào một hàng lang trống trơn, tranh tối tranh sáng, chân gần như không kịp chạm đất. Không chỉ cố chạy xa khỏi lão Chapman, chạy trốn thầy Feyroyan, cuộc khiêu vũ, Rachel, bảng trưng bày các loài chim, mà tôi còn chạy để cứu lấy cuộc đời mình. Vì cuộc sống của mình. Tôi phóng bay ra ngoài sân chơi. Chân nện rầm rập. Ngực phập phồng thở. Khí lạnh ban đêm làm tôi phần chấn, cảm thấy như đang ở trên lãnh địa của mình.

“Hoàn hình!” Tôi gào lên trong đầu. “Hoàn hình ngay!” Tôi tập trung cao độ và nhắm mắt lại.

Không có gì xảy ra.

Vẫn là cơ thể người, với buồng phổi bồng rập và cơn đau xé toang lồng ngực.

Không!

Thịch! “Aaahhh!”

Huych! “Ui!”

Tôi trượt nhào. Một cánh tay người của tôi chống xuống đất. Những ngón tay người! Và rồi... Tôi thấy những vết đen hình mắt cáo lan tỏa khắp da tay mình! Ôi, lông điều hâu!

Chân tôi teo quặp lại, như bị hút tụt vào cơ thể. Những ngón chân co rút, từ từ dính lại và rồi tê ra thành tám móng vuốt sắc bén.

Tôi nhìn lên trời, thở phào khoan khoái.

Và khi nhỡn lực tinh tường của điều hâu thay thế cho thị lực tội nghiệp của người, tôi thấy số liệu những ngôi sao tăng lên. Mắt điều hâu không xuất sắc lắm trong đêm, nhưng để ngắm sao thì tuyệt.

“Tobias?”

Tôi lết bết đứng lên, đập cánh vụng về để giữ thăng bằng.

Gong thầy Feyroyan giờ không còn dứt khoát như ban nãy nữa. Thầy đang đứng chơi vơi giữa sân chơi, cố dõi tìm tôi trong bóng tối. Thầy là một trong những người bạn “hiếm hoi” tôi có hồi còn đi học. Là giáo viên nhưng thầy còn trẻ và hay mơ mộng. Tôi luôn nghĩ thầy là người anh lớn của mình.

Kiểm mãi không thấy tôi, thầy Feyroyan đành bỏ cuộc và quay trở lại trường.

Tôi loay hoay đánh vật với chiếc áo sơ mi Rachel sắm cho để đi dự khiêu vũ. Bộ nút gài của nó khiến cái áo quần chặt thân hình điều hâu của tôi. Lúu quýu dùng mỏ mổ và lấy móng vuốt xé, cuối cùng tôi cũng thoát được ra khỏi cái áo đó.

Làn không khí lạnh của ban đêm khiến tôi phải đập cánh dữ dội mới lấy được độ cao. Tôi bay vòng quanh trường. Không thấy Rachel đâu, nhưng tôi phát hiện ra Jake đang ngồi vãn vợ một mình trên các bậc thang đằng sân trước. Tôi sà xuống đậu trên một nhánh cây phong, cách đầu nó vài tấc.

<Ê, Jake,> tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ.

Nó ngược lên. Jake bằng tuổi tôi, nhưng có nhiều khi, trong mắt của nó chất chứa nét mệt mỏi của một ông già ở độ tuổi đã về hưu. “Nãy giờ bồ ở đâu vậy? Rachel nói bồ bị đồn đuổi te tua. Vậy là bồ lết rồi hả?”

<Ừ,> tôi cảm thấy ghen ngào khi nghĩ có thể Rachel đã cố ý chùng chình kéo cho qua giới hạn biến hình của tôi. <Minh thoát rồi. Rachel đâu?>

Jake nhún vai. “Minh không biết. Nhưng chuyện đó không phải là vấn đề cần quan tâm sau chót của tụi mình. Trước khi bị lão Chapman quở trách, Erek đã báo cho mình vài tin xấu. Minh cần bồ đi tìm Ax, báo cho anh biết chúng ta hẹn gặp nhau ở trang trại nhà Cassie.”

<Tối nay à?>

“Ừa!” Jake nói cụt lủn. “À, mà không thể tối nay được! Ba mẹ mình đang ngóng ở nhà. Tốt hơn là sáng mai, thứ Bảy.”

<Được, có chuyện gì vậy?>

“Chuyện Tia Chống Biến Hình ấy mà,” Jake tiết lộ. “Người Chee đã mất dấu, không biết nó được giấu ở đâu?”

<Thế hả? Tệ quá.> Tôi đáp mà đầu óc vẫn còn lẩn cấn nghĩ đến Rachel và cái đồng hồ.

“Erek nói bọn Yeerk đã sẵn sàng thử nghiệm nó,” Jake ngừng một hơi rồi nói tiếp, “trên vật thể sống.”

Nó nói lấp lửng, nhưng tôi hiểu ngay. Tia Chống Biến Hình là một vũ khí lợi hại, có khả năng buộc chúng tôi phải lòi ra khỏi lột biến hình, trở về hình hài tự nhiên của mình. Đã một lần, tụi tôi thử phá huỷ nó, nhưng thất bại.

Biến hình là vũ khí duy nhất của tụi tôi. Đó là tất cả những gì tụi tôi có được. Phải ngăn

không cho bọn Yeerk thử nghiệm thành công, khỏi bàn cãi gì nữa.

"Nhưng làm sao bồ phá hoại được kế hoạch bọn Yeerk trong khi bồ không biết chỗ nào lộ mặt mà -"

<Im lặng nha,> tôi báo động cho Jake.

Ba cô nhỏ nói cười rinh rích, ủa ra khỏi cửa nhà thi đấu và chạy xuống cầu thang, ngang qua Jake.

"Chào Jake," một trong ba cô nhỏ cất tiếng chào.

"A, chào chào..." Jake vẫy tay. Cô nhỏ có vẻ phật ý. "Britany" Jake nói nốt. Quá trễ.

<Rồi, không còn ai nữa đâu,> tôi nói.

Jake đưa ngón tay lên day day trán. "Trời ơi, mình thậm chí còn không nhớ tên bạn bè cùng lớp nữa..."

<Bồ bận bịu quá mà,> tôi an ủi nó.

"Ừm. Thôi bồ đi tìm Ax đi. Sáng sớm mai nha. Tụi mình cần bàn bạc chuyện này."

<Ngày mai, chắc chắn mình và cả chú Ax nữa sẽ có mặt trong buổi họp, Jake à. Đánh một giấc đi nha, bồ tèo. Được không?>

"Ờ. Đừng bận tâm, mình chợp mắt một chút đây. Bồ biết đấy, giống như Napoleon ấy, ở đây hai mươi phút, ở kia hai mươi phút. Chả mấy chốc, họp lại, bồ cũng ngủ được tám tiếng mà nó lại không khiến bồ trễ nải." Jake đứng dậy, tựa người vào thanh vịn.

"Mình mừng là bồ đã giúp mình, Tobias. Bồ là mắt, là tai, là lực lượng không chiến của tụi mình. Mất bồ, bọn mình sẽ chẳng là gì, giống như Gioan D'Arc không có kiếm hay Patton[1] không có khẩu súng lục nạm ngọc vậy."

<Như Saddam không có Tony-eight, không có lực lượng Bảo An Cộng Hòa đặc biệt, và không có một hũ hóa chất bệnh than í hả? Đừng có tăng bốc mình. Bồ làm mình ngưng quá.> Cả hai đứa tôi cùng phì cười. Thật hả dạ khi nghe Jake nói tôi là người không thể thay thế được. Nhưng: với Jake, bạn không bao giờ có thể chắc chắn được điều gì trong lời nói của nó là chân thành, điều nào là mưu mẹo. Hồi đó, nó cũng đã từng là một thằng rất cởi mở. Những gì bạn trải nghiệm cùng với Jake cũng là những điều bạn có được. Nhưng giờ đây, khi nó đã là thủ lĩnh được một thời gian khá dài, nó đã học được cách nói những gì cần nói.

Jake cần tôi như những thành viên Animorphs khác. Nó quý tôi, tôn trọng tôi, cùng vui mỗi khi tôi vui. Ấy thế mà những lúc cần, nó dùng tôi, chẳng quan tâm gì hơn ngoài chiến thắng.

<Bồ vẫn đang học phong cách của những nhà lãnh đạo nổi tiếng đấy hử?>

"Ừ, có một chút. Đừng nói ai ghen. Mình muốn tài lãnh đạo của mình đến một cách tự nhiên mà không phải học hành gì." Jake cười với tôi và ném một câu chào vội vàng. "Gặp lại sau, Nam Tước Đẫm Máu."

<Tạm biệt, thủ lĩnh can trường.>

Tôi đáp rồi bay vút lên, lao về hướng lòng máng của chú Ax.

CHƯƠNG 4

Ba mẹ Cassie đi vắng cả ngày. Mẹ nhỏ trực ở Lâm Viên còn ba thì đi dự hội nghị thú y.

Tôi đậu trên chỗ quen thuộc trên rui nhà, không quên nhiệm vụ cảnh giới. Bọn tôi đang chờ Jake và chủ yếu là chờ Erek.

Rachel đang nằm chèo queo trong đám cỏ khô, cổ banh đôi mắt riu riu sau một đêm ngủ trể. Cặp mắt xanh của nhỏ cứ hé hé, lúc mở to, lúc nhắm nghiền, trể nải.

Chú Ax, trong hình hài Andalite, đứng lảng vảng gần đó. Cassie đang bận bịu với một con đại bàng đầu bạc, cố chữa trị cho nó dù biết đây là những ngày cuối cùng nó sống trên đời. Nó đã cật lực chống chọi với bệnh tật nhưng cũng đành chào thua thôi. Trông nó thật thương tâm. Lông trụi lủi, một miếng ngực bị mất tiêu. Những khoảnh khắc cuối đời của một sinh vật quý hiếm, tôi nhún vai với ý nghĩ đó.

“Nói thiệt nha,” Marco nói. “Erek bị tóm, cóc phải vì ảnh là một người máy đang lang thang trên phố trong lớp hình chiếu ba chiều hay cũng hồng phải vì ảnh là người đưa tin cho “băng thảo khấu Andalite” mà vì ảnh bốc mùi thuốc lá.”

“Đó là bởi vì Chapman biết ảnh là thành viên của nhóm Chia Sẻ,” Rachel nói. “Thành viên thì không nên gây rắc rối. Bỏ biết đấy, thêm một người đi chiêu mộ còn hơn cả một đội Hướng Đạo Sinh. Đặc biệt là khi bọn chúng đang tính tổ chức một vụ rình rang, cái trung tâm sinh hoạt cộng đồng mới ấy. Ở đó sẽ có nhiều phương tiện truyền thông, phải để tâm đến hình ảnh của chúng chứ.”

Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức nguyện trang của bọn Yeerk. Bề ngoài thì đó là một dạng nhóm hướng thiện, cư xử với nhau như những người trong một gia đình. Nhưng thực chất thì bọn Yeerks dùng lớp vỏ nguyện trang ấy làm mồi nhử để tuyển mộ thêm những kẻ mượn xác.

<Những cái que làm từ giấy và cỏ cháy đỏ ấy hả?> Ax thắc mắc. <Sao nó lại có thể là một thứ vũ khí nghiêm trọng đến vậy?>

<Là vì thuốc lá có thể giết chết chú,> tôi trả lời. <Nếu như một con đại bàng lửa hay dịch trùng cầu chưa kịp ‘xử lý’ chú.>

Rachel ném cho tôi một cái nhìn tăm tối. “Chẳng hài hước tẹo nào.”

“Và bởi vì thuốc lá gây nghiện,” Cassie nói.

“Như Marco với trò chơi điện tử í,” Rachel thêm vào.

“Hay là như Rachel với những kệ hàng giảm giá của hãng Calvin Klein í.” Marco liếc xéo nhỏ. Nhỏ lờ cậu ta đi.

<Á à, đúng rồi. Như chúng tôi thường nói ở quê nhà: “Thử thách ý chí có thể dẫn tới hiểu biết uyên thâm; để mất ý chí là thua trận.”>

“Ây da, có lần tui bóc được câu này trong chiếc bánh may mắn rồi.”

“Jake và EreK tới chưa?” Rachel gắt.

<Sẽ tới sau năm giây nữa,> tôi thông báo. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ an ninh cho cuộc họp. Từ chỗ xà nhà này, tôi có thể nhìn qua cửa sổ gác mái, bao quát con đường và toàn bộ trang trại nhà Cassie. Với thính lực tinh tường của điều hâu đuôi đỏ, tôi có thể nghe thấy bất cứ thứ gì đang tiến lại gần.

“Chào mọi người,” Jake nói lớn. “Xin lỗi vì tụi mình tới trễ. EreK muốn báo tin. Nghe này...”

“Như tôi đã nói với Jake,” EreK nhỏ nhẹ mở lời. “Bọn Yeerk đã sẵn sàng kiểm nghiệm Tia Chống Biến Hình. Nhưng chúng chưa có đối tượng để thử nghiệm.”

<Tại sao chúng không dùng Visser Ba?> Tôi hỏi. <Thì cứ để hãn biến hình thành một con quái vật nào đó rồi chiếu Tia Chống Biến Hình vào hãn.>

“Còn lâu Visser Ba mới chịu làm vật thí nghiệm, vì rủi mà tia đó giết chết hãn hoặc gây tác dụng ngược thì khốn.”

Rachel tươi tỉnh. “Ít nhất đó cũng là một ý nghĩ đầy hi vọng.”

“Mấy bồ này,” nhỏ nhất con đại bàng đầu bạc vô chuồng rồi quay lại với nhóm. “Vì thế các bồ nghĩ chúng sẽ thử nghiệm Tia Chống Biến Hình lên một đứa trong bọn mình hả?” Cassie hoảng hốt hỏi.

EreK gật đầu. “Lần tới khi các bạn xuất hiện, bảo đảm bọn Yeerk sẽ dốc hết sức ra hầu bắt cho được một người. Còn không thì ít nhất chúng cũng chĩa vũ khí đó vào các bạn.”

“Chà chà, thế thì tụi mình càng không thể bị bắt gặp. Không được để chúng nhìn, nghe hay ngửi thấy tụi mình...” Marco tư lự nói.

“Hay là chúng ta sẽ cố tình để bị bắt nhỉ?” Jake ngắt ngang.

Mọi người quay sang cậu ấy. “Nè, mình mới chỉ chọt nghĩ thế thôi.”

“Sớm hay muộn gì thì chuyện đó cũng sẽ phải xảy đến mà,” Marco nói thầm hơi to.

“Dù sao đi nữa, mình nghĩ rằng, có lẽ đó chính xác là điều mà tụi mình nên làm: Hãy để cho bọn Yeerk bắt được một đứa trong bọn mình. Tụi mình sẽ cung cấp đối tượng cho chúng thử nghiệm. Chẳng hạn là mình này. Mình sẽ để chúng bắt làm tù binh, còn các bồ bí mật đi theo. Chúng sẽ dẫn mình tới thẳng chỗ giấu Tia Chống Biến Hình. Và tụi mình sẽ tiêu hủy cái vũ khí đó đi.”

Marco cất giọng hoài nghi. “Bồ điên hả, Jake? Ngộ nhỡ tụi này không tới kịp hay bị kẹt giữa mấy chục tên Hork-Bajir và một toán quân Taxxon thì sao? Bọn Yeerk sẽ tha hồ chiếu Tia Chống Biến Hình lên bồ. Nếu nó không giết bồ thì cũng sẽ hiện nguyên hình là một thằng nhóc. Ôi thôi, tạm biệt vỏ bọc. Tạm biệt tất cả.”

Rachel lắc đầu. “Hừ, làm vậy nguy hiểm lắm, nhưng vẫn có thể làm được. Có điều Jake không nên làm mỗi nhữ vì anh còn phải lên kế hoạch phá hỏng Tia Chống Biến Hình. Cho nên, mình đi là tốt nhất.”

Jake giơ một tay lên ngăn, nhưng chú Ax đã xen vào.

<Hoàng tử Jake, Rachel? Nếu tôi có thể nói, tôi tin rằng để tôi đi hợp lý, vì tôi là người Andalite. Nếu Tia Chống Biến Hình thành công, bọn Yeerk chỉ có thể bắt tôi hoàn hình và chúng chỉ nhận được điều chúng đã biết: một người Andalite.>

“Hợp lý đấy,” Marco nói: “Ý tui là, căn cứ vào cách chúng ta đang bàn, hẳn là chúng ta sẽ làm chuyện này hén.”

Nãy giờ tôi vẫn nhìn Jake dăm dăm. Cậu ấy gật đầu như ép mọi người phải bàn tán, còn mình thì vẫn im lặng. Cả Erek cũng thế. Tôi biết, Jake đã có một ý kiến khác ở trong đầu và chỉ muốn bọn bạn tự đề nghị ra thôi...

“Bồ có thể hi sinh, Ax à,” Cassie nhấn mạnh. “Có chắc là bồ muốn làm việc này không?”

Chú Ax xoạc móng vuốt, tấn chặt xuống đất, vai khuỳnh ra và nhìn tụi tôi bằng cả bốn mắt. <Tôi chắc chắn.>

“Chúng ta không biết bọn Yeerk giấu Tia Chống Biến Hình ở đâu,” Jake bảo, giọng không được dứt khoát lắm.

Marco nhìn Jake, xem ra nó cũng có vẻ lưỡng lự. Mấy đứa còn lại cũng do dự.

Tụi tôi đã bỏ qua điều gì đó. Tôi biết lắm, chỉ có điều, tôi hổng chắc đó là điều gì thôi. Và rồi tôi chợt hiểu.

<Mấy bồ nè. Chờ một chút,> tôi xen vào.

“Gì vậy?” Jack hỏi.

Từ trên rui nhà, tôi xà xuống, làm rơi vài vài cọng rơm ra nền đất. Một tia sáng vàng xuyên qua khe hở trên vách tường rơi vào lông tôi - y như ánh đèn sân khấu. Tôi cứ như thiên thần hiện ra từ góc mái và cất tiếng.

<Là mình,> tôi nói. <Mình chính là người cần phải đi.>

CHƯƠNG 5

Tôi thấy nét tán đồng hiện lên trên gương mặt Jake và trên hình chiếu đôi mắt của Erek. Marco thì vài giây sau mới hiểu ra.

<Nếu bọn Yeerk chiếu Tia Chống Biến Hình và rồi chúng được một người Andalite, chúng sẽ cho rằng Tia Chống Biến Hình có tác dụng...> Tôi giải thích.

Cassie gật đầu ra dáng phân vân. Rachel cúi nhìn xuống đất, bặm chặt môi lại, vừa giận dữ vừa buồn rầu.

<Mình phải đi,> tôi nhắc lại. <Bọn Yeerk không biết điều hâu là hình hài thật của mình. Cho nên chúng tưởng mình đang ở trong lối biến hình của điều hâu. Chúng có chiếu tia đó lên người mình thì cũng chẳng có người Andalite hay con người nào hiện ra cả. Chúng sẽ kết luận là Tia Chống Biến Hình vô dụng.>

Một bầu không khí im lặng, nặng trĩu suy tư trùm khắp khu chuồng thú, rồi từ từ mọi cặp mắt đều đổ dồn về tôi.

Mới đầu là Cassie, với ánh mắt nhìn dịu dàng và lo lắng về tôi. Rồi đến ánh mắt của Rachel - tối sầm lại và khỗ sở.

Marco cúi chào tôi với vẻ khô hài. “Bồ đúng đó, Tobias. Bồ không hối hận chứ?”

Jake nhăn mặt như đang bức bối với chính mình vì đã để người khác phải chịu nguy hiểm. Nó không muốn chỉ định tôi liền, khiến tôi phải dấn thân vào một nhiệm vụ mà có lẽ được coi là cảm tử. Nó đợi cho tôi tự xưng phong...”

<Tobias nói đúng,> chú Ax thừa nhận. <Nhưng vụ đó có thể kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Để lừa phỉnh tụi nó một cách thuyết phục - để bọn Yeerk tin Tobias đang ở trong lối biến hình - cháu cũng có lúc cần phải hoàn hình thành “Andalite”. Vì vậy, Tobias à, chú tin là cháu phải hấp thụ chú.>

<Hấp thụ chú ư?>

<Đúng thế.>

Hấp thụ chú Ax? Chưa ai trong chúng tôi từng biến hình thành Andalite. Chuyện đó sẽ thế nào nhỉ? Tôi cảm thấy rùng mình, xen lẫn phần khích và lo âu. Tuy nhiên bộ dạng điều hâu của tôi chẳng để lộ ra những cảm xúc đó.

<Ờm, có lẽ phải thế thật.> Tôi nhận lời.

“Cái khó là phải kiểm tra thời gian và địa điểm tốt nhất để thực hiện,” Jake bày tỏ. “Cần phải khẩn trương lên. Chúng ta cần phải kiểm soát vụ bắt bớ này thật kỹ.”

“Và phải làm sao cho có vẻ đáng tin,” Cassie thêm. “Chúng ta không được để bọn Yeerk nghi ngờ là có sự dàn cảnh...”

“Vậy thì khi nào tiến hành phi vụ này?” Marco hỏi.

“Ngay tối nay,” Rachel đáp. Trông nhỏ vẫn đầy vẻ lo âu. Bầu nhiệt huyết của nhỏ có vẻ không tự nhiên lắm.

“Tối nay là tối đầu tiên trong chiến dịch rầm rộ kéo dài ba ngày của nhóm Chia Sẻ, nhằm khuyến khích thanh thế và giới thiệu Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng mới,” EreK nhắc.

Marco tròn xoe mắt. “Ừ, tụi mình đã coi quảng cáo trên tivi rồi. Chúng đã xây dựng một trung tâm mới và sẽ hô hào sự tận tụy. Có đông đủ mọi thành phần trong báo giới đến dự. Một sự kiện lớn đây. Rõ ràng chúng mời cả thành viên từ các bang khác, mong bành trướng ra toàn nước Mỹ.”

“Mình và EreK cũng tính chuyện tham dự một tối,” Jake nói. “Để nhận diện những thành viên mới toanh và để đánh giá tầm ảnh hưởng của nhóm Chia Sẻ.”

“Tối nay mình không thể đi được,” Cassie thông báo. “Khi ba mẹ mình về, mình không thể vắng mặt ở nhà...”

“Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này. Mình nghĩ là tụi mình nên mạo hiểm,” Jake quyết định. “Tiết mục chính của chương trình là lễ phát thưởng. Anh trai mình cũng được thưởng.

Hôm trước mình đã từ chối đi khi Tom mời, nhưng lát nữa mình sẽ bảo Tom là mình đã đổi ý. Tối nay có cả đại tiệc ngoài trời, với lều trại, cả âm nhạc và các trò chơi nữa đó...”

“Đúng, Jake phải đi trong hình dạng thật,” Marco cao giọng, ra điều bí mật. “Giữa tiệc tùng như thế thì lực lượng an ninh Yeerk sẽ ráo riết bắt quả tang người Andalite trong lốt biến hình. Có thể là kiến trên bàn tiệc, ruồi đậu trên chiếc bánh hay chim chóc trên cây. Jake sẽ an toàn nhất khi là người, dù như thế đánh đấm thì cũng hơi bất tiện. Nếu đúng là chúng đang nóng lòng muốn bắt tội mình thì chúng sẽ thiết lập tình trạng báo động khẩn cấp hơn bao giờ hết.”

“Còn điều nữa các bạn nên biết,” Erek nói thêm. “Chúng tôi không cho rằng tội Yeerks xây trung tâm ngoài mục đích phục vụ cộng đồng.”

“Tui sốc đó,” Marco nói, và cười phá lên.

“Chúng tôi chỉ có một ít đầu mối. Theo nguồn tin sơ bộ là ngay dưới Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng đó có một công trình hạ ngầm. Một công trình nối liền với vũng Yeerk chính.”

Tội tôi dồn mắt vào Erek.

“Coi bộ hấp dẫn đây” Marco cà rỡn. “Tuyệt cú mèo. Chúng ta có thể léo hánh tới sát vũng Yeerk, phá hoại tí chút trong khi tìm cách cứu Tobias và xóa sổ Tia Chống Biến Hình. Chà chà, chẳng nhằm nhò chi.”

“Nghe này, mấy bồ hãy về nhà, xin phép ba mẹ rồi hẹn gặp vào chiều tối nay,” trong giọng của Jake ẩn chứa sự quyết đoán. “Chúng ta có việc quan trọng phải làm. Ừm, Tobias?”

<Gì vậy?>

“Bồ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đây không phải chuyến đi picnic cho bồ đâu.”

CHƯƠNG 6

Tối hôm đó, cả chú Ax và tôi đều bận bịu chuẩn bị mọi thứ cho bản thân.

Trời nhá nhem tối. Mặt trời bị tương sắp sửa biến mất khỏi đường chân trời. Những giọt ánh sáng màu cam pha tím ấm áp chụp lên khu rừng. Tôi nhào xuống, đậu trên một cành cây thấp ở khoảng trống trên đỉnh đồi. Chú Ax đang leo lên khoảnh đồi dốc gần lòng máng.

<Tobias,> chú Ax gọi khi lên tới nơi. <Đây là giây phút trọng đại phải không?>

<Ý chú là sao?> Tôi thận trọng hỏi lại.

<Ừm, cháu là...> chú Ax do dự một cách khác thường. <À, chúng ta là bà con với nhau chứ gì? Dù cháu không phải là người Andalite nhưng cháu lại mang trong mình di sản Andalite. Chú rất vui khi từ giờ trở đi cháu sẽ sở hữu ADN quý giá này trong máu mình. Đó là một sự tổng hợp gen rất tinh xảo.>

<Ồ, tội cháu biết chú nghĩ gì về nòi giống của mình mà, chú Ax,> tôi giỡn.

<Chú rất tự hào là người Andalite và chú thật lòng ngưỡng mộ nền văn hóa của mình. Có

những điều mà chú muốn truyền đạt, chia sẻ với cháu nếu cháu thích.>

Thích ư, phải nói là khát khao cháy bỏng mới đúng! Nhưng tôi vẫn cảm thấy sao sao ấy. Cứ làm như ADN của chú Ax là thứ mà tôi có thể thích thì nhận, còn không thì thôi í. Nhưng, đó là một thứ rất giá trị, và rất cục thì, tôi quả là có quyền được nhận nó kia mà. Tôi thuộc về loài Andalite, mặc dù không mang gen của loài ấy. Chỉ có trời, hay loài Ellimist mới biết bằng cách nào. Thế nhưng, tôi đúng là loại sinh vật như thế. Điều đó làm tôi chộn rộn.

<Cháu luôn sẵn sàng, chú Ax ạ,> tôi nói.

Chú Ax nhẹ nhàng nhắc tôi khỏi cành cây rồi đặt lên vai mình. Tôi cẩn trọng ấn một móng vuốt xuống, cảm thấy cơ bắp của chú Ax lỏng ra khi được tôi hấp thụ.

Tôi quạt cánh nhảy xuống đất và thử tập trung. Biến hình luôn là một trải nghiệm điên rồ. Bạn chẳng bao giờ biết bộ phận nào của cơ thể sẽ xuất hiện trước tiên. Cách thức mà bạn thay đổi luôn bất ngờ.

Đầu tiên tôi cảm thấy đôi mắt cuống phụt ra khỏi cái đầu điều hâu của tôi như hai con sâu linh hoạt. Rồi có tiếng lộp bộp của những con người đang hình thành.

Tôi đã có thể cùng lúc nhìn ra mọi hướng. Thị lực Andalite bao quát trọn cả ba trăm sáu mươi độ, giúp tôi có thể nhìn thấy mọi hướng, có thể kiểm soát toàn bộ môi trường của mình.

<Ôi chao!> Tôi thở hổn hển khi thân hình tôi chậm chậm vươn lên khỏi mặt đất. Một con mắt quay về sau, tôi thấy cái móng lớn cơ bắp cuộn cuộn nổi lên từ những cái lông đuôi điều hâu xơ xác. Và mặc dù vẫn chưa nhìn thấy chúng, nhưng tôi đã có thể cảm thấy bốn cẳng chân Andalite chống đỡ thân hình rắn chắc của tôi một cách vững chãi.

Những bắp thịt! Ai mà tin được sức mạnh mềm mại này cơ chứ. Tôi nhảy tới trước. Nhẹ như không, chả tốn một tí sức lực nào.

Cái đuôi! Không thể nào tưởng tượng nổi. Nó giãn ra một cách tự nhiên khiến tôi gần như không nhận thức được bằng cách nào mà tôi có được nó. Nó vững chãi, thẳng đứng lên cỡ ngang vai. Lưỡi dao đuôi sáng quắc xỏ ra dưới những tia nắng mặt trời cuối cùng.

Tôi được trang bị cho thế giới này - và bất cứ thế giới nào một vũ khí tự nhiên. Nếu trước kia mà được kế thừa di sản của người Andalite này thì tôi đã không trải qua thời kì đi học khổ khó, chuyên bị bọn côn đồ bắt nạt...

Và rồi tôi nhận ra trí não của người Andalite. Tất cả giống như những gì tôi hình dung: tự tin, cảnh giác, và sẵn sàng nghênh chiến.

Còn một yếu tố nữa khiến tôi bớt căng thẳng, tự vệ. Hình như là một niềm vui sướng ẩn chứa bên dưới khối óc sáng suốt này. Không phải sự choáng ngợp như niềm vui sướng thuần khiết của cá heo mà là một cái gì đó phức tạp hơn thế nhiều.

Niềm lạc quan. Đúng rồi, một niềm lạc quan tràn trề.

<Ôi trời ơi! Hết xảy luôn à.> Tôi quay đầu về phía chú Ax. Mắt chú cười hiền hòa.

<Tobias, cháu đang cảm nhận những bản năng. Trí não Andalite của cháu chỉ là trí não ở trạng thái nguyên khôi. Nền văn hóa Andalite dạy chúng ta phải kiềm nén và kiểm soát niềm lạc quan để cân bằng với thực tế, vì chúng ta là dòng dõi của các chiến binh. Nhưng, sâu thẳm tận đáy lòng, chúng ta là loài hòa hiếu, yêu khoa học, ham học hỏi hơn là chiến đấu. Chú nghĩ người

Andalite cổ đã ghi điều đó vào *shormitor*.>

Chú Ax quất lưỡi dao đuôi trong không khí nghe đánh phập.

<*Shormitor*?>

<Tức là các chiêu thức chiến đấu bằng đuôi được người Andalite xa xưa chạm khắc vào những hòn đá lộ thiên ngoài bờ biển Elupera. Chú đã được tham quan nơi ấy một lần khi còn bé.>

<Ra là vậy.>

<Tobias, chính nhờ *shormitor* tại Elupera mà chú biết rằng: những bậc thầy của thuật đuôi chiến đã dành trọn đời để chăm chút và lắng nghe bản năng. Họ ráng quên đi những gì họ học được từ nền văn minh. Cứ để mặc cho cơ chế phòng vệ bẩm sinh làm việc, như con người thường nói ấy. Về mặt này, lẽ ra cháu phải có lợi thế tự nhiên rồi chứ, Tobias,> chú Ax giảng giải trong khi ngoáy đuôi thành hình số tám rồi ngừng lại khi chỉ cách thân cây còn một centimet. <Điều đó không có nghĩa là không phải tập luyện gì mà vẫn có được những động tác khéo léo khác.>

Tôi căng thả những sợi cơ bắp cuộn cuộn và cái đuôi của mình, cố bắt chước bài tập số tám như chú Ax.

<Chú sẽ dạy cháu vài ngón,> chú Ax nói và lùi trở lại. <Một thế đòn chú thường xuyên sử dụng - gọi là *torf*. Bắt đầu là vung đuôi bình thường, sau đó khi cách mục tiêu vài milimet thì vẩy lưỡi dao qua bên, để cho bản dao tiếp xúc với mục tiêu. Cái này ít áp dụng với Hork-Bajir nhưng có thể khiến cho một con Người bất tỉnh. Bây giờ giả sử như thân cây này là đối tượng nha.>

Chú Ax biểu diễn một ngón đòn cho tôi xem. Nhưng tôi chẳng thể tập trung hoàn toàn được, vì cùng một lúc mắt tôi thấy được mọi hướng - trước, sau, phải, trái - khiến tôi phân tâm.

<Giờ đến lượt cháu,> chú Ax ra hiệu.

Tôi lại gần thân cây, lựa thế đứng rồi dồn hết trọng lượng lên hai cẳng chân sau như chú Ax.

<Nào!> Chú Ax hét.

Tôi quăng đuôi về phía thân cây.

Phập!

<Ahhh! Ối! Ui! Chú Ax?!>

<Được đấy, Tobias. Lưỡi dao đuôi của cháu xuyên thủng thân cây rồi. Kết quả không được như ý lắm...>

<Cháu cũng nghĩ vậy.>

Tôi cố sức giật và vẩy, nhưng vẫn chưa rút lưỡi dao đuôi ra được.

<Cháu chặt với vận tốc quá ấn tượng,> chú Ax trầm trồ. <Kể ra cũng ấn tượng lắm đấy.>

<Vâng, rõ là tuyệt vời. Một chiến binh chặt chém cái cây, song chẳng rút nổi gươm ra nữa.>

Chú Ax túm lấy cánh tay tôi và phụ kéo. Vài giây sau, <Ááá!> Chú Ax lôi mạnh đến nỗi khi cái đuôi lỏng ra tôi đâm sầm vào chú khiến cả hai cùng ngã từng bê.

<Ááááá!>

Hai chúng tôi cùng lăn cù nhây. Tám cẳng chống lên trời.

<Lẽ ra chú phải để cháu làm quen với cơ thể Andalite của mình trước đã rồi mới nghĩ đến chuyện tập vung đuôi. Chúng ta đi uống chút nước cho khỏe lại và thực hiện nghi thức buổi tối nào.>

Chúng tôi tản bộ ra dòng suối gần đó. Chú Ax nhúng một móng guốc vào nước. Tôi cũng làm theo. Tôi chờ xem mình sẽ phải làm gì kế tiếp. Ô, thật sáng khoái, con suối mát lạnh, róc rách chảy qua. Thật tinh tảo, thật thỏa mãn.

<Quá đã luôn, chú Ax ạ.>

Chờ chút. Gì vậy ta? Tôi đang uống nước! Tôi nhìn móng guốc mình. Nó vẫn bình thường. Nhưng cơn khát trong... trong cẳng tôi đang dịu dần đi. Quả cũng thấy hơi ớn ớn.

Mảng màu sắc cuối cùng đã biến mất khỏi bầu trời, tựa như được hấp thụ bởi một thứ thuốc nhuộm huyền bí của đêm.

<Nhìn khoảng màu cuối cùng kia,> chú Ax chỉ. <Đó là lúc nghi thức bắt đầu.>

Tôi ngừng uống và quay cả bốn mắt vào dải màu.

<Từ lúc mặt trời lên đến khi mặt trời lặn rồi tới lúc mặt trời lên trở lại,> chú Ax trịnh trọng nói. <Chúng ta trút bỏ tất cả những nỗi khó khăn cực nhọc để nhớ lại những ngọt ngào và tìm sự yên bình.>

Chú ngưng lại.

<Vậy thôi hả chú Ax?> Tôi hỏi.

<Ừ, vậy thôi.>

<Cháu thích thế.>

<Chú cũng vậy.>

CHƯƠNG 7

Tối thứ Bảy. Đêm lễ hội lớn nhất của nhóm Chia Sẻ.

Tôi bay dạo khắp các con phố, lượn trên những bảng hiệu chong đèn neon tiệm McDonald's, những cột điện thoại và đèn xe hơi, rồi lao về phía Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Những âm thanh hỗn độn từ buổi lễ vọng lại càng lúc càng rõ dần. Tiếng nói cười tràn ngập

không khí buổi đêm. Tiếng nhạc jazz chát chúa. Tiếng đùa giỡn lao xao của những hội viên trẻ. Nổi bật lên tất cả là một giọng nói trầm trầm.

“Kính thưa quý bà, quý ông, các bạn thanh niên thân mến. Xin chào mừng...”

Những cúp lều trắng, cao vút lên khoảng không tôi đang bay. Những ánh đèn cắt xuyên bầu trời. Rực rỡ nhất là cái bục sân khấu, nơi gã hoạt náo viên bận com-lê xanh da trời đang huyền thuyên. Rất nhiều bàn phủ khăn trắng đặt rải rác trên bãi cỏ.

<Jake, Ax, mình đây,> tôi gọi với xuống đám đông. Ngay khi yên vị trên cái đèn cao áp, tôi biết mình có thể bay khá thấp mà không bị nhìn thấy. Thậm chí, tôi còn có thể không rời mắt khỏi bọn an ninh Mượn xác người đứng xung quanh sân khấu.

Tôi thấy Jake đang xúng xính trong bộ com-lê, cà vạt ngồi kế Tom bên cạnh ba mẹ trong một bàn tiệc.

<Nhìn bồ có vẻ bồn chồn quá,> tôi nhả nhủ Jake bằng giọng truyền ý nghĩ.

Cậu ấy không thể trả lời tôi, nhưng đảo mắt trông ra vẻ công nhận, rồi quay đầu qua phải và gật về phía khu đồ ăn thức uống.

“Cái đó là cái thứ ba!” Ai đó tuyên bố.

“Nó ăn thêm cái nữa hả?”

Những tiếng la ó xuất phát từ cuối dãy, nơi một người đàn ông đứng kế bên xe kẹo bông với trẻ em vây kín.

“Cháu à, chỉ là chú cho rằng nếu cho cháu ăn thêm nữa thì sẽ không ổn đâu. Bố mẹ cháu đâu rồi?” Giọng người bán kẹo có vẻ áy náy.

Tôi đảo quanh, vừa cố nhìn xem Jake muốn tôi nhìn cái gì vừa cố giữ độ cao và tránh ánh đèn.

Tưởng ai, hóa ra chú Ax trong lối biến hình người. Một miếng kẹo bông màu tím bệt đầy tóc, dính tèm lem ở cằm chú Ax hết vệt râu quay nón. Ngón tay chú ấy cũng dính kẹo. Chú Ax đang cố chen lấn lên trước.

Tôi cảm thấy tức cười quá. Cái miệng ham thử mùi vị giác của chú thật là nguy hiểm. Vị giác, với người Andalite, chỉ còn là một hoài niệm, không giống như sự cảm nhận cực kỳ phong phú bằng miệng của loài người.

Tôi nhìn lại Jake. Nó nhè nhẹ lắc đầu, hết một phụ huynh nghiêm khắc.

<Chú Ax, chú cần kiểm soát lối biến hình người. Không nên gây sự chú ý ở đây,> tôi truyền ý nghĩ cho chú Ax.

<Tobias hả?> Chú Ax đáp lại. <Ừm,... Loại kẹo bông này hết xẩy. Nó cứ tan biến trong lưỡi ấỵ. Thích lắm. Nó có khối lượng nhưng lại không có trọng lượng...>

<Trời đất, mấy đứa kia đâu rồi? Chú phải dẫn đường cho cháu tìm tụi nó mà. Đừng quên là tụi nó đang trong lối ruồi, chỉ có thể ngửi thấy mùi phân chó và thấy được có hai tắc thôi đó.>

“Thưa các bạn...” người đàn ông trên bục sân khấu cao giọng. “Khẩu hiệu của Nhóm Chia Sẻ

được gói gọn trong ba từ: Cơ hội. Tham gia. Cố gắng. Và Thay đổi. Ừm, vậy là bốn từ." Nói đến đây, người đàn ông ngưng lại một chút và ậm à ậm ừ. "Nhưng thế mới đúng là nhóm Chia Sẻ, phải không nào? Những kỳ vọng vượt trội." Đám đông ùn ùn tán thành và hẳn ta lại tiếp tục ba hoa. "Tối nay, chúng ta tôn vinh những thành viên của chúng ta - những người quán triệt những tiêu chí này, họ - với những thành tích và chiến công của mình, đã làm cho tổ chức của chúng ta ngày càng vững mạnh và vững bước trên con đường ..."

<Cứu! Cứu!> Giọng truyền ý nghĩ của Marco vang lên hốt hoảng. <Ax!>

<Marco?> Tôi gào lên. <Marco, bồ trong lồng ruồi đó hả?>

<Trời ơi! Socola phủ kín tui rồi. Tui bị sa vô hũ socola lỏng đang tỏa nhiệt. Bàn đồ ăn. Tui không thể thoát ra được!>

<Nước sốt à?> chú Ax bắn khoản hỏi.

<Một bình socola nóng. Chất lỏng, màu nâu.> Tôi cố kiểm cách miêu tả sao cho chú Ax hiểu. Từ độ cao mười lăm mét, tôi cố quét tìm trên bàn đồ uống. Marco phải là một đốm đen in trên nền màu nâu. Nhưng ánh sáng ít ỏi của ban đêm làm tôi không thể thấy cậu ấy ở khoảng cách này.

<Marco, bồ đang làm gì trong món ấy?> Rachel hỏi vắn vẹo.

<Thiệt tình... Ừm... Tui muốn tìm hiểu coi vị giác ruồi có tốt hay không. Thế bồ muốn giúp hay muốn mắng mỏ tui đây?>

<Cứ để cho bồ bị ăn luôn đi cho rồi,> Rachel phán xanh rờn.

Chú Ax tiến về hũ sôcôla. Một con ruồi bung ra khỏi bộ râu bằng kẹo bông của chú ấy. Con ruồi này dễ thấy hơn - một đốm đen in trên nền tím.

<Rachel, bồ đó hả?> Tôi gọi xuống.

<Có thể, mình đâu biết bồ đang nhìn con ruồi nào? Mình đang ở giữa đám mây mù ngọt ngào của kẹo bông... Còn Cassie đâu? Ax đâu? Ừ trời! Mới có năm phút mà tui mình đã rối nùi.>

<Mình ổn mà,> Cassie lên tiếng. <Ít ra là mình cho là như thế.>

<Đúng là bồ rồi, Rachel. Cứ bám theo búi kẹo bông đi. Chú Ax đấy. Một đám mây dinh dính.>

<Kẹo bông hả?> Rachel thắc mắc. <Ảnh ăn kẹo bông làm gì nhỉ?... Ồ, thôi kệ.>

"Danh dự cao quý nhất năm nay thuộc về một thanh niên đã nhanh chóng tiến lên bậc thang của chúng ta," gã MC vẫn thao thao. "Một người đã hiến dâng đời mình cho cộng đồng." Tiếng vỗ tay rào rào. Và Tom nhồm khởi ghế, đón nhận sự tán thưởng.

<Tobias, có chuyện gì xảy ra vậy?> Cassie nhắng nhít hỏi.

<Chẳng có gì hết, Cassie. Tom lĩnh thưởng í mà,> tôi thuyết minh. <Chú Ax, cẩn thận tóm lấy Marco. Cassie, bồ có ở gần Jake không đó?>

Đương nhiên là Jake nghe thấy tất cả, bởi vì tui tôi cố ý truyền cho cậu ấy nghe mà. Jake coi bộ nhấp nhóm không yên, cứ chực đứng phắt lên chạy vù tới hũ đồ quét trái cây, hoặc chạy tìm lối thoát.

Sau đó tôi thấy Jake ngược lên trời, ánh mắt như muốn than thở "Sao lại là mình?" Tôi liếc nhìn coi chú Ax làm gì khiến Jake bức mình. Ô, anh *lính nhỏ* Andalite với bộ râu kẹo bông màu tím đang khoắng nguyên bàn tay vào trong hũ, sôcôla ngập tới tận cổ tay.

Chú Ax rút tay ra, giơ lên trước mặt sẫm soi như vừa mới bắt được vàng, rồi từ tốn... liếm ngón tay.

CHƯƠNG 8

<Chú Ax! Chú coi chừng ăn mất Marco đó!>

<Cái gì?> Marco la bai bai. <Bồ nói sao? Ax sắp ăn tui hả?>

Các thực khách ở gần đó thấy cảnh tượng gớm ghiếc quá, vội chạy dạt ra và chỉ chỗ vào Ax.

<Tôi đang ở trên cái gì đó! Nó chuyển động. Ê! Tui...tui... đang ngấm nước!>

Ánh sáng! Những tia dò tìm quét loang loáng, chói lóa! Tôi xòe đuôi, hấp tấp vỗ cánh bay ra khỏi ánh đèn. Liệu tôi đã bị trông thấy chưa nhỉ? Bọn Yeerk quá rành một con điều hâu đuôi đỏ thường hay xuất hiện ở những nơi trái khoáy rồi.

<Tôi ướt nhẹp rồi!> Marco thét rùm <Tui... Hừm! Tui đã thoát khỏi tay Ax và rơi lại bề mặt lỏng lẻo của sôcôla. Đừng ăn tui nghen Ax. Thiệt đó, năn nỉ mà: Đừng ăn tui!>

<Dùng một trái dâu, chú Ax!>

Ax, Rachel, Cassie, và Marco đồng thanh. <Cái gì?>

Tôi la lên. <Lấy dâu nhúng vào sôcôla. Dùng nó để vớt Marco lên...>

<Nhúng nó xuống,> Rachel nói thêm, chẳng có tác dụng gì sất.

Chú Ax chụp lấy một trái dâu, và với sự chăm chú của một nhà phẫu thuật não, chú ấy vớt Marco lên khỏi bình sôcôla.

<Rồi, rồi Ax. Nghe cho rõ ràng này.> Marco gào, đừng ăn trái dâu. Tui nhắc lại. Làm ơn làm phước đừng ...>

<Nè mấy bồ,> tôi cắt ngang. <Visser Ba tới. Dĩ nhiên là trong lột người.>

Đúng là hắn không sai. Visser Ba trong lột một người đàn ông cao ráo, vẻ ngoài khả kính đang nhanh nhẹn đi xuống các bậc thang sau sân khấu tới chúc mừng gia đình Tom. Nếu chỉ nhìn thoáng bên ngoài, tôi cho rằng hắn có thể được coi là một con người tử tế, tốt bụng. Nhưng nếu bạn nhìn thẳng vào hắn, bạn mới cảm nhận được sự lạnh lùng không thể ngờ. Trống rỗng. Tên ác quỷ nham hiểm đó huỷ diệt sự sống giống như dùng những ngón tay to khoẻ bóp cổ họng bạn vậy.

Theo sát hắn là bốn tên cận vệ, nhìn chúng chẳng khác gì mấy thằng cha đi cùng với Bố già Mafia tôi thấy trên phim.

Visser Ba cư xử với khách khứa y hệt một chính khách thực thụ. Hắn dừng lại chỗ gia đình Jake, bắt tay khắp lượt và vỗ vỗ vai Tom. Một cử chỉ kì lạ đến nỗi Tom hình như cũng hơi rụt lại.

<Này, chuyện gì đang diễn ra thế? Mình bắt đầu thấy buồn chán rồi đây,> Rachel cảm râm.

Một con ruồi bay sạt qua vai Visser Ba. Chát! Visser Ba vung tay lên.

<Cassie, bồ đó hả?> Tôi hoảng hồn hỏi.

Jake cũng tái mặt. Cậu ấy trần trối nhìn Visser Ba rụt tay khỏi mặt và dòm lom lom vào lòng bàn tay.

<Mình không sao,> Cassie báo. <Hú hồn. Mém tiêu rồi!>

“Một con ruồi!” Visser Ba gằn giọng. Bốn tên Mượn xác-người vội nhảy bổ về phía trước.

Tôi không thấy Cassie đâu. Tôi lao vút đi. Có nên từ từ đã không ta? Có nên mạo hiểm bị phát hiện không ta? Liền sau đó, tôi lại thấy con ruồi-Cassie lượn quanh Jake và đậu trên trán cậu ấy. <Mình ở đâu thế? Mình không chắc.>

Visser Ba nhào ra trước.

“Đồ sâu bọ, cho phép tôi...” hắn giơ tay tính đập con ruồi. Jake vội đưa tay lên đỡ cổ tay Visser Ba. Vài giây nín thở, cả hai nhìn nhau chăm chăm. Visser Ba, tên đầu sỏ đội quân Yeerk trên Trái Đất. Và Jake, kẻ thù không đội trời chung của hắn.

<Cassie! Đi! Đi!> Tôi hét.

Con ruồi bay vút đi. Tôi lạc mất nhỏ lần nữa.

Jake buông tay Visser Ba ra, mỉm cười. Visser Ba cũng cười hay ít nhất là cả hai cùng nặn ra nụ cười.

<Cassie? Bồ an toàn rồi chứ?>

<Ừ. Mình nghĩ mình đang ở trong túi áo của Jake.> Sau đó nhỏ cười. <Visser vừa nói với Jake rằng hy vọng đã không làm cậu ấy sợ. Jake đáp lời ngay, “Tôi không dễ hoảng sợ đâu.”>

<Đó mới là chàng trai của chúng ta,> tôi nói.

Visser Ba tiếp tục đi dọc theo bàn. Mọi người thở phào. Jake nhoài người tới, nói với gì đó với ba mẹ rồi đứng lên, bước thẳng qua dãy bàn để đồ uống, túm vội lấy cánh tay chú Ax, về không được nhẹ nhàng cho lắm.

Một giây sau, chú Ax thông báo cho tất cả tụi tôi. <Hoàng tử Jake nói. “Lộn xộn thế là đủ rồi. Đã đến lúc thực hiện điều mà vì nó chúng ta tới đây.”>

Vâng, điều đó là nạp tôi cho bọn Yeerk.

Về phần mình, tôi sẽ chẳng thêm gây lộn xộn thêm nữa đâu.

Jake và Ax chia nhau ra. Jake đi ra đằng sau Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng, rời xa những ánh đèn. Cậu ấy thử mở hai trong số những cánh cửa ở đó, nhưng cả hai đều khóa.

Jake lẩn vào bóng tối, thoáng sau lại xuất hiện, khiêng theo một thanh bê tông cháy xém - mẫu vật còn sót lại của công trình xây dựng.

Cậu ấy đứng đó, chờ đợi. Tôi bay bên trên, cũng chờ đợi. Cậu ấy không nhìn lên nhưng biết tôi đang ở trên.

<Đường đã thông, Jake,> tôi thông báo.

Jake gật đầu, đoạn phang cây cột vào cửa sổ. Tiếng kính vỡ rạo rạo bị tiếng gã MC eo éo nuốt chửng. Gã đang xướng tên một thành viên danh dự khác.

Jake lẹ làng lỉnh đi.

Tôi lao vào chỗ cửa kính vỡ. Nếu tôi gấp cánh lại, ô cửa vỡ ấy còn rộng chán, thênh thang cho cả bọn bạn, một khi tụi nó tìm được đường tới đây.

Tôi lướt xuống qua làn không khí lạnh ngắt, tối tăm, xuyên qua những miếng kính có thể xé dọc thân tôi. Nhưng tất nhiên tôi điêu nghệ hơn thế nhiều. Tôi có thể chụp một con chuột đang chạy bằng bằng qua những cọng cỏ cao ngồng. Vậy thì chuyện bay xuyên qua lỗ hổng cửa sổ chẳng nhằm nhò gì với tôi cả.

Vụt! Qua rồi! Tôi xòe cánh và đuôi, kìm tốc độ và rồi tiếp tục bay đều đều.

Ánh đèn huỳnh quang đủ chiếu sáng một hành lang rộng bao quanh là những bức tường cao, nam nhở bụi than. Tôi ngửi thấy mùi bụi bặm bốc lên từ bức tường không trét vữa, mùi sơn còn mới. Mùi chlorine bốc lên từ phía cái hồ bơi ở bên kia bức tường kính, rộng cỡ hồ thi đấu Olympic.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra cách quản lý vòng quay tiền mặt của nhóm Chia Sẻ. Tiền mặt đúng nghĩa luôn à nha, hồng phải thử tiền mà bạn thu được khi bán những con thú nhồi bông Furby ở ngoài chợ trời đâu.

Tôi vù qua các phòng vui chơi. Những chiếc bàn chơi trò lắp ghép, những bộ trang phục và những trò chơi dùng bảng. Một phòng họp rộng kê một cái bàn khổng lồ. Những ghế văn phòng êm ái... Các phòng đều vắng tanh vắng ngắt. Tất cả mọi người đang dự lễ mừng công ngoài trời đằng kia.

Bay trong nhà thật vất vả. Không có gió ngược, chả có gió xuôi, cũng hồng có khí nóng. Chỉ là không khí chết, ngộp ngắt. Lại chẳng có nhiều không gian mà chao lượn lên trên, xuống dưới, sang qua hai bên.

Nhưng đó là trò tàu lửa lượn vòng dành cho loài chim, vất vả nhưng thiệt là khoái chí. Chỉ cần một cái chuyển động sai lầm là có thể gãy nát cánh như chơi. Loài người sợ độ cao chứ chim thì không. Với chim, càng cao càng an toàn.

Tôi quẹo cua một góc và tình cờ gặp chú Ax. Tôi đáp xuống lưng chú, sung sướng được nghỉ một chút.

<Này, lẽ ra chú không nên ở trong cái lốt chẳng mấy khêu gợi như vậy chứ?> Tôi nói.

<Có lẽ. Nhưng chú thấy có một cái đuôi khoẻ mạnh, nhanh nhẹn có thể có ích.>

<Chú Ax à, chúng ta đến đây hổng phải để chiến thắng, mà để cháu bị tóm.>

<Đúng là thế. Nhưng không có lý do gì bắt chú không được gây ra vài thiệt hại cho bọn Yeerk chứ, chỉ cần thêm chút thực tế và chút chính xác thôi mà.>

Tôi xúc động. Chú ấy lo lắng cho tôi.

Phía trước mặt tôi là một cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Nó bị chặn lại bởi tấm biển nguệch ngoạc: CÔNG TRƯỜNG, TRÁNH XA.

<Coi bộ có triển vọng đây,> chú Ax thăm thì.

<Coi bộ phiền hà thì có,> tôi cảm ràm.

<Thì chúng ta ở đây để tìm kiếm rầy rà mà.> Chú Ax đáp lại và bước xuống cầu thang với dáng điệu uyển chuyển của loài mèo - khi đi trên công trình ngổn ngang gạch đá, xà bần lổm nhổm dưới móng guốc thì bạn phải vậy thôi.

Tầng hầm tối như bưng, chất đầy vật liệu xây dựng. Góc này những đồng gạch lót nền. Góc kia một chồng ván ép dựa vào tường. Giàn giáo vẫn chưa dỡ đi. Rồi vải nhựa lót trần vương vãi...

<Có thể nó chỉ là một công trường xây dựng,> tôi nói với chú Ax. <Không có ai nếu đây là vũng Yeerk thì phải có người đến người đi chứ? Đó là chưa kể tới hệ thống an ninh dày đặc...>

Chưa kịp dứt lời, tôi nhận ra ngay mình đã quá vội vàng. Phía sau cầu thang được che đầy bởi một vách ngăn tạm thời, một mảng sáng màu xanh đang nhấp nháy. Cuộc lễ bên ngoài hiện lên đủ mọi góc độ qua những màn hình vi tính xếp gọn cả bức tường. Sân khấu. Những lều thức ăn. Sân chơi. Dàn nhạc. Ngoài cửa treo một tấm biển ghi: phòng an ninh sự kiện.

Một người đàn ông ngồi quay lưng lại với chúng tôi, chăm chú nhìn các màn hình. Hẳn ngay người ra trước những hình ảnh lập lờ.

Thình lình, có tiếng bước chân nện thồm thộp trên nền xi măng. Sát bên phòng giám sát có một cánh cửa khác. Chú Ax đi mau về phía ấy và cố đẩy cửa. Liền tức thì tôi thấy một mũi tên bự dính vào bức tường phía trên. PHÒNG NGHỈ - mũi tên đề.

Cửa xịch mở. Và rồi, ngay trước mặt tôi là bốn tên Hork-Bajir. Chúng ngồi đánh bài quanh một chiếc bàn. Những gương cùi chỏ chĩa lỏi chỏi ra khỏi ghế. Đuôi thông xuống sàn. Tên nào cũng cầm chặt những lá bài trong tay. Một ngọn đèn không hắt bóng treo đúng đưa trên trần.

<Thử cửa khác đi.>

Chú Ax lùi lại tức khắc. Bọn Hork-Bajir không nhận ra chúng tôi. Tôi có thể cảm thấy những trái tim của chú Ax đập bung bung. Trái tim tôi cũng nổ như súng máy.

Những bước chân giờ đã xa.

Không còn lựa chọn nào khác. Phải trở lại phòng bảo vệ thôi. Hy vọng tên lính trực vẫn đang mãi coi các màn hình. Hy vọng chúng tôi không phát ra tiếng động nào.

Chú Ax phóng đi. Tôi cố dang cánh đón không khí để không rơi xuống đất, ráng bám theo chú Ax chúi tọt xuống gầm chiếc bàn thép.

Quá ồn! Gã lính chắc hẳn đã nghe thấy chúng tôi.

Nhưng không. Không có gì xảy ra cả. Hắn vẫn nhìn và nhìn. Kẻ thù ở ngoài kia - đâu đó trong tầm quét của camera - chứ không phải ở đây, ngay trong căn phòng này.

Bỗng ngoài hành lang vang lên tiếng những bước chân. Bốn cái ủng đen dừng lại chỗ cách chúng tôi núp có chừng một tấc. Một đôi bê bê bùn khô nứt.

“Có gì lạ không?” Tên ủng bắn hỏi gã xem tivi.

“Không, tao nghĩ có một thằng quỷ nhỏ chạy phá đằng nhà sau. Nhưng rồi tao mất dấu nó.”

Một tiếng gầm gừ thừa nhận phát ra từ thằng ủng sạch.

Tôi không lo tụi này phát hiện ra chúng tôi. Cái đuôi của chú Ax đã ở tư thế sẵn sàng. Chiếc bàn có thể bay văng đi và hai tên đó chắc phải đếm đến năm mới rút được vũ khí ra. Nhưng như vậy thì sự náo động sẽ vang lên trên. Lũ Hork-Bajir sẽ chạy tới, trong khi chưa phải lúc để tôi bị bắt. Chưa, chừng nào chúng tôi tìm ra lối đi bí mật cái đã.

Mắc cười là tôi lại nghĩ tới cái điều cụ thể đó. Tên lính trực tiếp tục. “Ngay bên trái cửa ra vào đó. Tao hết ca rồi, giờ chuyển cho thằng Lacsar-454.”

Tôi ở gần phía trước hơn chú Ax. Chỉ hơi nhích nhẹ, tôi đã có thể nhìn thấy bọn chúng. Hai tên đó không khác gì những anh lính an ninh bình thường - ngoại trừ khẩu tia Nghiệt đeo quanh thắt lưng.

“Có con vật nào không?” Tên coi tivi hỏi, vẫn không rời mắt khỏi màn hình. Tôi nhận ra hắn không bị mấy cái màn hình mê hoặc. Hắn được lệnh không được dời mắt khỏi màn hình nếu không hắn sẽ phải trả giá bằng cái chết.

“Tụi tao đá vài con chó. Xịt cả đồng bộ. Tốn thời gian vô ích. Làm sao mà coi chừng tất cả những con thú ngoài trời chứ. Có thể báo với Visser Ba điều đó.”

“Ừ, mày có thể báo,” tên đi cùng hắn, tên ủng sạch, nói tỉnh bơ. “Và khoảng ba giây sau mày sẽ phải cầu xin được sống.”

Có tiếng cười ghê rợn vang lên “Đúng đấy. Thôi tao phải đi gặp Phó-Visser về chuyện... Úi chà!”

“Gì vậy?”

“Cái gì đó trong giày tao...” Một tên quỳ xuống cởi giày ra. Chúng cúi thấp đến nỗi chúng tôi thấy cả cái cằm của hắn và những vết rỗ trên mũi. Tuy vậy, hắn không nhìn ra chúng tôi.

“Mấy cái dăm bào này khiến tao phát điên! Sắc như kim châm vậy! Tao ghét phải thay ca ra trông chừng cửa ra vào,” hắn lầm rầm. “Cứ phải nhảy chơi chơi như một thằng nhóc tám tuổi.”

Tên lính đứng lên, cởi giày ra và gõ bồm bộp vào chân bàn làm đất cát văng cả vào chú Ax.

Một mảnh dăm bào. Tôi thở phào. Chú Ax cũng vậy.

Hai tên lính bước đi, ngang qua chúng tôi về phía bức tường có gắn camera, chỗ một người đàn ông ngồi quay lưng lại chúng tôi, đang xử lý hình ảnh.

“Chào sếp,” chúng tôi nói với gã. “Chúng tôi tới để báo cáo.”

<Chú Ax,> tôi gọi, <Nhìn những hình ảnh kia.>

Chú ấy quay lại.

Có đến năm mươi màn hình cùng kích cỡ giăng khắp. Một nửa trong số đó đang chiếu cùng một địa điểm. Chúng được quay ở các góc độ khác nhau nên mới đầu tôi thấy không rõ. Nhưng rồi, càng nhìn tôi càng nhận ra.

<Những mảnh dăm bào chết tiệt.>

<Đó là một kết cấu xây dựng, hoặc đại loại thế, được cấu thành từ những thanh kim loại và gỗ. Hồng biết nó được dùng làm gì.>

<Chú Ax, đó là sân chơi. Đu quay, bập bênh. Dàn cột tập leo. Và một đường hầm.>

CHƯƠNG 10

Một giờ sau tôi và chú Ax mới thoát ra được và bay luẩn quẩn đi kiểm tụi bạn.

Buổi lễ Mừng công vẫn đang diễn ra náo nhiệt. Sáu đứa chúng tôi lượn bên trên sân chơi. Cả bọn nhận thấy có ba người bò vào đường hầm, nhưng không thấy người nào bò ra ở miệng hầm bên kia.

Tòa nhà hai tầng này có cấu trúc rất phức tạp. Những thanh chống bự, cao bằng nửa cột điện thoại. Có hẳn một mạng lưới cầu thang và rãnh trượt rộng rãi, dành riêng cho lính cứu hỏa. Lại còn những lối đi hẹp được che chắn cẩn thận nữa. Thật rối rắm hơn bất kì nơi nào tôi từng thăm dò.

Khu sân chơi được hai hàng cây bao bọc hai bên. Một đầu của nó là bức tường của Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Bọn lính gác mặc thường phục rải rác khắp nơi. Trên sân thượng, trong rừng hoặc giả bộ ngồi thành thoi trông khản đải. Có ít nhất tám tên mượn xác - người đang giám sát sân chơi. An ninh được siết chặt hầu bảo vệ dàn cột tập leo.[2]

Một người đàn ông đi tới, chân hấn dẫm lạo xạo lên dăm bào.

<Đó là Tasset,> Jake thốt lên. Đôi mắt cú của nó nhìn xuyên thấu màn đêm. <Nhân viên cửa hàng dụng cụ thể thao. Một trong bốn tên mượn xác tụi mình đã nhìn thấy ở vũng Yeerk>

<Bay theo hấn nào,> Cassie bảo. <Bồ chỉ đường cho tụi mình đi, Jake.>

<Ừa, tụi này giờ mù dờ mà.>

Marco, Cassie và Rachel vẫn ở trong lối ruồi. Bọn nó đã thử bay vào đường hầm rồi giờ lại bay ra. Chú Ax đang đứng im phăng phắc trong một lùm cây, cố né các camera và hai tên lính gác đứng cách đó chừng sáu mét.

<Mấy bồ có thấy những mảnh sáng hình vuông không?> Jake chỉ dẫn, <Đó là các cửa sổ Trung tâm Sinh hoạt Công Đồng. Giữ cho chúng ở bên trái. Nè, mấy bồ bay sát nhau vào. Hơi nhích qua phải. Rồi, cứ lượn lờ ở đó.>

Tôi lặng lẽ đáp xuống một cây cột tập leo và đậu im phăng phắc như một bức tượng. Tôi biết phải đứng đâu để né để lọt khỏi tầm quét của camera.

Tasset cúi lom khom rồi biến mất bên dưới rãnh trượt.

<Mình thấy hắc rồi,> Cassie nói. <Cả trăm hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ của hắc, nhưng mình chắc chắn là thấy hắc.>

Cassie và Marco bám theo sau Tasset. Dàn camera không đời nào chụp được tụi nó. Nhưng vẫn còn nhiều mối nguy hiểm khác.

<Có ánh đèn đỏ,> Marco gọi. <Tui nghĩ hắc đã mở bảng điều khiển gắn dưới rãnh trượt ra. Ai mà biết có phải đèn đỏ hay không. Mấy bồ biết thị lực của ruồi “xịn” ra sao rồi đó.>

Tôi cảm thấy Rachel đáp xuống lưng và rúc vào đám lông điều hâu của mình. Rồi tôi nghe thấy một tràng tiếng bíp bíp nhỏ phát ra từ bên dưới chỗ tôi đậu.

Bi-i-i-p. Bi-i-ip.

Tasset từ bên dưới rãnh trượt nhô ra rồi khò người chui vào đường hầm bê tông cạnh bên.

<Hãy chui vào hang ổ của ta đi!> Marco cà rớn với giọng của Dracula. <Moooah-ha-ha-ha!>

Đường hầm khá lớn, tựa như ống cống bự. Ở trong đó không thể đứng thẳng lên, nhưng cũng không phải đến mức phải bò.

Tasset vừa định chun vô thì hai tên Mượn xác thò đầu ra khỏi đường hầm. Hắc thụt lùi lại cho hai tụi kia ra trước. Hai thằng chun ra, im phăng phắc.

<Tụi mình bị kẹt phà rồi,> Jake nói.

Chú Ax lên tiếng trước. <Hoàng tử Jake, tôi thấy có thêm nhiều người đi tới. Có lẽ tôi cần phải rút lui.>

<Cứ làm những gì bồ thấy là cần thiết, nhưng nhớ giải tỏa giúp bọn mình vài tên lính gác,> Jake nói cộc lốc. <Marco, bồ với Cassie sao rồi? Sao mấy bồ cứ dạt khỏi tầm nhìn của mình hoài vậy?>

<Tụi tui đang ở sau cái mông to đùng của gã Tasset,> Marco thông báo. <Đã thấy ánh sáng cuối đường hầm.>

<Trời đất,> Rachel tru tréo. <Đây không phải là lúc cho bồ đùa giỡn nhạt phèo vậy đâu?>

Rachel luôn lục đục với Marco. Chuyện đó chẳng có gì lạ, nhưng lần này giọng truyền của nó hơi gần quá sức.

<Câu ấy không đùa,> Cassie bênh Marco, vẻ ngạc nhiên. <Có ánh sáng chói lắm. Theo mình thì nó ở giữa hơn là cuối. Hình như là tấm bảng điều khiển. Ui, mình đã đáp xuống rồi! Mình nghĩ Taaset đang nạp mã số. Chết. Oa!!!>

Tôi nghe như có tiếng gõ bom hơi hay tiếng gõ nắp đậy. Sau đó là tiếng không khí xì ra.

Xìììì!

Phụụụ!

<Aaaaaaa!>

<Ui da!>

Hai con ruồi quỳnh quang vụt ra khỏi đường hầm xanh lá cây, trở về nơi chúng xuất phát.

<Yee-hah!> Marco hú đầy phấn khích.

<Có cái gì đó ở đằng,> Cassie vội loan tin.

<Nó phà ra một áp lực đáng gờm khác thường. Đúng là một chuyến đi tới địa ngục!>

<Lùi lại!> Jake ra lệnh. <Cassie, Marco, mấy bồ xong việc rồi. Ax, bồ xong chưa?>

Tôi nghe tiếng “phập” nhỏ xíu từ phía hàng cây. Tiếp theo là tiếng đổ sụp. Tiếng động mà một người thường sẽ chẳng thể nghe thấy nổi.

<Rồi, hoàng tử Jake. Tôi đã vào vị trí. Đã ít đi một tên lính.>

<Tốt! Tui với Cassie chúc mấy bồ may mắn và ra khỏi đây được,> Marco lau bầu rồi cười phá lên. <Bọn Yeerk chẳng chịu ngưỡng mộ trí tuệ của tụi mình gì cả. Cứ làm như tụi mình không biết đây là cái bẫy vậy á? Bộ bọn chúng cho rằng tụi mình sẽ nghĩ cái ống cống trông sâu chơi là lối vào vũng Yeerk chắc?>

<Một sự sắp đặt,> Rachel bình luận. <Chạy thôi. Bọn chúng bảo đảm dù tụi mình nghĩ đây là cái bẫy thì cũng không khước từ.>

<Hóa ra là chúng nghĩ đúng,> Cassie rầu rĩ nói.

<Nhưng có tới hai tầng an ninh: bên dưới và trên không,> tôi chỉ ra. <Coi bộ chu đáo quá ha? Những tấm bảng điều khiển mã số dưới rãnh trượt, đường hầm. Chúng muốn tụi mình vào thì sao lại bố trí phức tạp thế? Mà thôi, dù gì thì cái bẫy này cũng là đích đến của tụi mình mà. Đây đâu phải là nơi dễ xâm nhập?>

<Trừ khi tụi mình quên bém là phải nhẹ nhàng lén lút,> Rachel nhắc, với sự phấn khích dâng trào qua giọng nói của nhỏ, <vô trong đó với mảnh cũ thôi.>

<Là gì vậy?>

<Mạnh mẽ và bất ngờ,> nhỏ nói và cười một cách e dè.

Marco nói, <Bồ biết không, Rachel, khi bồ trong lối ruồi, nói năng tàn nhẫn về chiến tranh du kích, về mạnh mẽ và bất ngờ và đủ các thứ khác, tui chỉ cảm thấy cực kỳ phấn khích, và chẳng

hề thấy bị quấy rầy chút nào. Bờ biết không, như video Britney Spears với xe tăng ấy.>

<Thôi, được rồi, đây là cái bẫy,> tôi nói. <Cái bẫy mà tụi mình dẫn thân vô. Làm tới đi cho rồi.>

Chẳng đứa nào hó hé nữa. Tất cả đều biết chuyện gì tất sẽ xảy ra. Cả bọn đã bàn bạc, đã sắp xếp kế hoạch cho nó rồi. Bởi vậy, không ai tỏ ra chùn bước.

Một tên Mượn xác nữa tách khỏi Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng, bước qua lớp dăm bào về phía rãnh trượt.

<Tobias, bờ sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Chẳng dám nói là tui mong chờ chuyện này đâu,> tôi đáp. <Nhưng, rồi.>

<Rachel?>

<Em á? Thế anh tưởng anh đang nói chuyện với ai vậy?> Nhỏ giả bộ ngạc nhiên. <Mai phục chứ gì!>

Nhưng tôi nghe được sự găng gượng trong giọng nhỏ. Nhỏ đang giấu nỗi bận tâm của nhỏ. Sao thế nhỉ? Rachel chẳng bao giờ lo lắng như thế. Ít nhất là không phải cho bản thân nhỏ.

<Tobias?> Rachel nói cho riêng tôi nghe.

<Gì vậy? Bờ muốn rút hả?>

<À không, dĩ nhiên không rồi. Không phải chuyện đó.> Nhỏ ngưng một chút. <Ừm, hãy bảo trọng... Tức là... hãy cẩn thận... dù có chuyện gì xảy ra. Nếu thấy xấu tệ thì hãy thoát thân cái đã và mặc kệ nhiệm vụ ngó ngán này.>

Trong thâm tâm, tôi mỉm cười. Nhỏ lo lắng cho tôi. Nếu tôi ở dạng người... nhìn sâu vào mắt Rachel, cảm nhận rằng nhỏ ở cạnh bên tôi, tôi có thể sẽ... Nhưng Rachel đang là con ruồi đậu trên cơ thể điều hâu tôi. Thật là một điều tốt, tôi không để cảm xúc của mình biểu lộ ra ngoài. Cảm xúc của điều hâu không thể biểu lộ rõ ràng với người khác.

<Ừ,> tôi đáp đơn giản, rồi thêm, <mình có nhiều thứ để mất lắm.>

CHƯƠNG 11

<Mấy bờ ra hết đi, trừ Tobias và Rachel,> Jake ra lệnh <Ax, chuẩn bị, mình ra ngoài đây.>

Một con cú, lặng lẽ như ma, bay về phía Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Tên mượn xác từ trung tâm tới đang lom khom dưới rãnh trượt.

Tôi nghe tiếng đèn LEDs bập bùng.

Bi-i-ip - Bi-i-i-ip - Bi-i-ii-i-i-p

<Tụi mình vô sâu bên trong rồi, phải không?> Rachel thì thầm.

Âm thanh điện tử ấy vừa đập vào tai tôi thì một làn gió mạnh xốc tới, thổi vi vút qua dàn cột tập leo. Nó tốc lông tôi lên, mang cái cảm giác ớn lạnh vào tận xương tủy. Tôi đập cánh hết sức để lấy độ cao. Tiếng sợi dây thừng va vào cột cờ kim loại. Tiếng lá trên cây vui đùa với gió. Và tiếng người chủ trì buổi lễ của nhóm Chia Sẻ vang dội át hết mọi thứ.

“Hãy tự hào về việc làm của chúng ta... luôn sẵn sàng cống hiến cho nhiệm vụ... liên tục không ngừng. Chúng ta chắc chắn sẽ đạt được mục tiêu.”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy...

Gã mượn xác biến mất vào đường hầm.

<Jake! Chú Ax! Tiến lên!> tôi hét.

Chú Ax nhảy ra khỏi chỗ nấp, phi nước đại về phía đường hầm.

Tôi nhả không khí và nhào xuống. <Giữ chắc lấy!> Tôi hét Rachel.

Tụi tôi lao về hướng đường hầm.

“Andalite!” Một tên lính gác giật mình rít lên.

Chú Ax biến vèo vô đường hầm.

Tôi queo quặt qua phải, chỉ cách mặt sân chơi vài tấc. Vào đường hầm. Điên quá! Nhanh hết cỡ! Tôi gần như không kiểm soát được tốc độ. Cánh và đuôi doãi thẳng, đón lấy tất cả không khí mà tôi có thể, đuổi căng tất cả để hấp thụ hết năng lượng từ xung lực bay của mình.

Một vòng ánh sáng trắng. Một bóng người. Một cái đuôi Andalite vung lên.

PHẬP!

Tên Mượn Xác ngã gục.

Người, Andalite, một vòng sáng, một bóng nhấp nháy, tiếng vỗ cánh, khúc cua sần sùi trong đường hầm, tất cả nhá lên trong một phần trăm giây.

<Ax! Đi! Đi mau!>

Chú Ax vụt biến ngay khi tôi lao vào khoảng sáng trong đường hầm, ngoặt gấp đến nỗi suýt gãy cánh.

Từ bên ngoài một giọng gầm lên, điên tiết. “Andalite!”

<Hoàng tử Jake! Đi thôi!> Chú Ax la lớn.

Bên ngoài khu sân chơi, đèn đuốc chọi sáng trưng. Chú Ax, sáng rực trong ánh đèn, đang chạy trốn chết. Tất cả bọn lính gác lố nhố đuổi theo.

Đúng như kế hoạch. Chú Ax liều thân chẳng vì mục đích gì ngoài việc khuấy động và làm như thể tôi bị sa bẫy trong khi đột kích.

Chú Ax có thể mất mạng. Chỉ cốt sao cho vở diễn giống như thật.

Cửa đóng ập lại.

Tạch. Lạch cạch. Tôi nghe thấy tiếng chốt cửa vặn chặt.

Tối om. Mắt tôi chẳng thấy gì cả. Chợt tôi nghe thấy...

“Aahhhgg - Aahhhgg - Aahhhgg -Aahhhgg.”

Tim tôi ngừng đập một nhịp. Tôi biết âm thanh đó. Hơi thở khặc khè, nặng nề của Hork-Bajir có Yeerk sống trong đầu, tim đập mạnh, sẵn sàng hành động.

<Tụi mình vào trong chưa?> Rachel hỏi.

<Rồi, ổn cả,> tôi thì thầm. <Và tụi mình hồng chỉ có một mình.>

CHƯƠNG 12

Đèn bật sáng!

Những hình thù lửa tủa, dềnh dàng. Một bức tường Hork-Bajir lù khù trườn tới. Phải gần bốn chục tên, có khi hơn thế, đang chờ tôi ở quãng đường sáng.

Một cô gái đẹp lộng lẫy xuất hiện. Một con người. Trong một thoáng tôi đã nghĩ... Không, không phải, dĩ nhiên đó không thể là Rachel rồi. Cô gái này lớn hơn Rachel chừng vài tuổi, cao, thon thả, tóc vàng. Bộ đồ vải bông may đến khéo, giày bít đế thấp bằng da. Bộ đồ thời thượng mà ngay cả Rachel cũng phải khao khát.

Một sinh viên. Siêu người mẫu. Yeerk.

Tôi chờ người ra.

“Chỉ có mình mày thôi à? Trong lốt chim?” Cô ta khinh khỉnh hỏi. “Hừ... Rồi chúng ta sẽ nhanh chóng hết gọn bọn còn lại thôi.”

Lão Chapman đứng ngay sát bên cô gái tăng hăng. “Thà rằng được sẻ trên tay. Còn hơn được hứa trên mây hạc vàng.” Hắn nhận định, vẻ ngạo mạn.

“Im đi, Chapman,” cô gái gằn giọng. “Nghe mi sính chữ mà phát bực”.

“Vâng, thưa bà Taylor. Xin lỗi bà... à... xin lỗi Phó-Visser Năm Mốt”.

Phó-Visser?

Mụ ta nhìn tôi chòng chọc như thể đọc được tâm trí tôi vậy. Như thể mụ biết tôi là ai, tôi là thứ gì. Và muốn giày vò tôi vì những điều đó. Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.

<Tobias, có gì vậy? Sao chúng ta không bay tiếp?> Rachel nôn nóng hỏi. <Quậy tung lên. Khai chiến đi! Cho chúng nó biết rằng bồ không muốn ở đây. Nào, hãy thủ vai cho tốt.>

Đúng rồi! Rachel nói rất đúng.

Tôi rít lên. Gây hiệu ứng là chính. Hi vọng là dọa được chúng ít nhiều. Chúng lúng túng lui lại một chút khi tôi quạt cánh phóng lên, đâm vào cái hình thù ô dề gần nhất.

“Galaaash! Ahhh!”

Móng vuốt xòe căng của tôi xĩa vào mắt hắn. Những lưỡi gươm của hắn khua loạn xạ trong khoảng không quanh tôi.

Một miếng đuôi chừng hai phân bị xốt mất. Chẳng thể lạng lá được, tôi ráng quạt cánh hầu quay vòng lại và tấn công lần nữa.

Xoạc! Bùm!

<Aahhh!> Một vật cứng bổ vào đầu tôi - cánh tay của mục Phó-Visser!

<Gì thế?> Rachel thét.

Tôi vấp mặt xuống sàn, nhưng vẫn cố trấn tĩnh và ráng ngóc đầu lên khỏi nền đá. <We're down!...> Mục Phó-Visser như đứng chần chừ ngay bên trên tôi. Cánh tay phải của mục lóe lên màu trắng bạch - nhựa tổng hợp. Ô! Mục phang tôi bằng cánh tay giả!

“Mày không nghĩ là tụi tao chờ mày sao, Andalite?” Mục hỏi lạnh tanh. “Hừ. Ngạc nhiên hả? Tao thích sự ngạc nhiên lắm.”

Lão Chapman cười xun xoe, ra vẻ công nhận.

“Ồ, chẳng phải là tao quên chưa tự giới thiệu sao?” Mục ta đưa tay lên má trong một điệu bộ thể hiện ngạc nhiên của sự chế nhạo. “Xin lỗi nha. Tao là phó Visser Năm Mốt. Cánh tay phải đặc lực của Visser Ba ở vùng không gian này. Tao tên là Taylor.”

“Tên vật chủ của cô ấy,” Chapman giải thích.

“Im ngay, Chapman!” Mục ta gầm gừ và giậm chân như một đứa trẻ hư hỏng.

Đó thật là một cảnh tượng lạ kỳ. Ông hiệu phó cấu kính thường ngày đang xun xoe bợ đỡ một cô bé thiếu niên chuyên chụp ảnh quảng cáo cho tạp chí J. Crew.

“Không có gì nói sao? Câm hả?” Taylor giễu cợt tôi. “Này, ta luôn muốn chuyện trò với Andalite - bọn tự xưng là chúa tể hùng mạnh và cao quý của dải thiên hà. Mày tưởng cứ im thin thít là ta bị thuyết phục rằng mày là một con chim sao?”

Mục cười hình hích. “Không, không đâu. Anh bạn Andalite à, tụi ta thấy điều hâu đuôi đỏ hoài rồi. Phải không Chapman?”

“Dạ phải, thưa Phó-Visser!”

<Tao chẳng có gì để nói. Tao là tù binh chiến tranh.> Tôi cất giọng truyền ý nghĩ.

“Ồ, có thể chứ, nó nói rồi kìa,” Taylor khoái chí vỗ tay bồm bộp.

Tôi biết đã đến lúc mình cần phải “hoàn hình” thành Andalite. Đóng vai của mình. Làm cho

vụ việc hoàn toàn như thật. Không có lý do nào mà tôi lại cứ ở mãi trong lối hình biến.

Tôi tập trung tâm trí vào giây phút hạnh phúc mới xảy ra cách đây vài giờ. Tôi hình dung ra chú Ax, và trở thành chú ấy.

Lần này cái đuôi tõe ra trước. Tôi cảm thấy nó thò ra, lớn dần, dày và cong vòng với lưỡi dao đuôi ở đầu mút. Trông tôi ra sao nhỉ?? Ồ, một chú điều hâu mang cái đuôi Andalite màu xanh!

Gã Hork-Bajir gần đấy giật nảy mình, toan tóm lấy tôi. Taylor ra hiệu cho chúng im, huơ cánh tay giả lên, chỉ thẳng vào tôi.

Từ lòng bàn tay mũ phát ra tiếng rít, càng ngày càng gắt hơn. Cho đến khi...

Shooopooof!

Một chùm chất gây mù màu trắng từ tay mũ phun ra.

<Ahhh!> Tôi hét. Đau thốc thốn như thể bị lột da vậy.

<Ohhh!> Rachel cũng cảm thấy cơn đau.

Lão Chapman và tên Hork-Bajir nhảy lùi tránh ra. Nhưng đã quá trễ. Gã Hork-Bajir vội đưa tay lên che mắt. Lão Chapman rúm quắp lại như thể bị cả đàn kiến bò lên người.

“Cái...” lão gào lên rồi chợt im bật.

Taylor vẫn cười cợt như chẳng có gì ghê gớm xảy ra.

Rồi, từ từ ... khi cơn đau qua đi, tôi... chẳng cảm thấy gì cả. Không cảm xúc! Trí óc tôi cuống quýt truyền lệnh, nhưng cơ thể tôi chẳng đáp lại, bèn ngã oạch trở lại sàn như cục đá. Không thể cựa cựa được. Tôi cứng trong nùi biến hình dở dang.

<Có chuyện gì vậy?> Rachel hỏi. <Mình không thể cảm thấy chân mình nữa. Cả cánh cũng vậy, chẳng thể nhúc nhích được.>

<Mụ Phó-Visser bắn tui mình bằng súng khí hay gì gì đó. Cả lão Chapman và nửa tá Hork-Bajir cũng bị văng trúng. Bọn chúng đang hè nhau gã gục xuống sàn theo hiệu ứng đô-mi-nô...>

Thịch. Thịch.

Môi Taylor toét ra một nụ cười hiểm ác.

“Lại ngạc nhiên hử?” Mụ cười, tỏ ra không hề bị ảnh hưởng gì bởi chất khí. “Tất cả cảm phiền nhá. Hóa ra chỉ mình ta là nhớ dùng thuốc kháng. Hay, bộ ta quên báo cho chúng mi biết sao?” Chợt mụ ngưng bật. “Dọn dẹp lũ ngu này đi,” mụ ra lệnh cho bầy Hork-Bajir còn lại.

Rồi, mụ bước tới chỗ tôi đang nằm chèo queo và lại cười tiếp, mắt ánh lên vẻ mãn nguyện tột đỉnh. Mụ quát tháo bọn tay sai ầm ĩ. “Lượm cả đồng Andalite bày nhầy này lên nữa. Tụi ta đã chuẩn bị một nơi đặc biệt để đón tiếp hân.”

Những cánh tay mạnh mẽ nắm lấy đuôi tôi, nhấc lên khỏi sàn. Tôi bất lực, chẳng thể kháng cự lại. Ngay cả một cơ bắp cũng chẳng ngọ ngậy nổi.

<Tobias!> Rachel lúu quíu la. <Mình bị trượt xuống rồi, mình không thể bám nổi...>

Tôi bỗng cảm thấy sợ hãi người. Không, không! Nếu Rachel mà tách ra khỏi tôi... thì sẽ chẳng ai về báo cho Jake biết vị trí cất giấu Tia Chống Biến Hình. Và không ai tới giải cứu tôi nữa.

Nhưng nếu Rachel bị bỏ lại ở đây, và kẹt ngắc trong lối hình biến thì... Trời ơi, nhỏ sẽ không bao giờ...

<Rachel! Cố hoàn hình đi. Mau lên!>

<Mình không thể, tội nó sẽ thấy mình mất...>

<Vậy bồ muốn bị kẹt trong lối ruồi sao? Quên nhiệm vụ đi. Rachel!>

<Tobias! Mình đang tuột khỏi cánh của bồ! Mình đang rơi!> Nhỏ nói mà như sắp khóc.

Đó hoàn toàn không phải là điều tôi mong chờ được nghe.

Mới có vài phút lâm trận mà tội tôi sắp tiêu rồi. Sập bẫy. Không có lối thoát. Không có viện binh.

Một cánh cửa thép đóng đánh sầm. Tôi đã ở trong hành lang tối mò. Một tên Hork-Bajir nâng một cái thùng kim loại lên và tên kia thấy tôi vào, đóng kín lại, bít luôn cả những chỗ có ánh sáng lọt vào.

<Rachel! Rachel!>

Tôi nảy xóc, tung lên theo mỗi bước đi của tên Hork-Bajir, khi chiếc hộp đập đập vào cẳng chân nó.

<Rachel! Rachel! Hoàn hình mau! Trời ơi! Hoàn hình đi!>

Không có giọng truyền ý nghĩ đáp lại. Im lặng bao trùm.

Tôi chỉ còn một mình.

CHƯƠNG 13

Đen ngòm.

Tôi chẳng nghe thấy gì hết. Không có âm thanh nào ngoài hơi thở bất thường của chính tôi. Những giác quan bắt đầu quay trở lại và tôi nhận ra mình đã bị nhét vào cái hộp chỉ bằng nửa kích thước của mình. Một tấm rọ bó chặt cánh tôi vào với cơ thể và ép chặt cái đuôi Andalite vào cổ tôi.

Con diều hâu trong tôi cố căng giãn mọi cơ bắp. Không còn khoảng không nào hết! Trong cơn hoảng loạn, tôi tì người vào thành tường không mối nối của cái hộp thép. Chật cứng. Tôi ráng đấu tranh để kìm nén, nhưng tôi đã xuôi rồi. Con người trong tôi cũng đang khiếp đảm.

Rachel! Ôi, Rachel! Liệu nhỏ có thoát khỏi ma trận dưới lòng đất này không nhỉ? Nhất định nhỏ sẽ sống. Nhỏ phải sống. Rachel là Rachel mà.

Nhỏ ở đâu? Tôi cố xua ra khỏi đầu mình hình ảnh một con ruồi bất tỉnh, nằm ngay đơ trên sàn nhà. Ai đó sẽ dẫm phải Rachel mất thôi...

Nếu may hơn, nhỏ sẽ bị kẹt trong lối ruồi tằm lợm... Mắc kẹt, giống tôi. Nhưng không được như tôi, tôi còn có thể nhìn, bay liệng...

Và kế hoạch thì sao ta? Rachel có nhiệm vụ phải biết được nơi chúng đưa tôi vào, sau đó hướng dẫn cho những người khác đột nhập. Trước hết phải khiến tụi Yeerk tưởng rằng Tia Chống Biến Hình không có hiệu quả, sau đó, trong lúc giải cứu, phá hủy nó là biện pháp tối ưu.

Thật điên rồ! Sự khinh địch không hiểu được của tụi tôi. Tụi tôi đã đánh giá thấp kẻ thù. Một sai lầm tai hại.

Thiệt là tai hại.

Bộ não điều hâu, phần động vật của tôi, ngay cả lúc này, vẫn còn ở đâu đâu, con người tôi không tài nào nắm bắt được, bắt đầu rên rỉ yếu ớt. Tiếng rên rỉ của sự thất bại. Tiếng rên rỉ của cái chết.

Trong hộp thật nóng nực, y hệt trong bếp lò. Mỗi lúc một bức bối hơn, nóng nực hơn. Làm sao có đủ khí oxy cho tôi thở đây? Bộ chúng định mặc cho tôi chết ngộp chắc? Phải vậy không ta?

Không bao giờ chấm dứt!

Luồng không khí duy nhất có thể lọt vào là khi cái hộp lắc lư đập vào gã Hork-Bajir. Cuộc di chuyển vẫn tiếp tục.

Không có không gian để biến hình hay hoàn hình.

<Mình sẽ bị kẹt, trong một hình hài kinh dị, biến đổi nửa chừng,> tôi thề thào. <Đó sẽ là định mệnh của mình. Mình cá là người Andalite thậm chí còn chưa đặt ra một thuật ngữ cho thảm cảnh đó nữa kia.>

Đúng rồi. Cứ tiếp tục nói đi, Tobias. Tiếp đi. Giữ cho mày đừng bị điên. Cứ thế. Đừng nghĩ rằng...

Zeeewoooozeewooo.

Sáu mặt hộp bắt đầu rung lên, lay động và rồi... Phụp! Như ánh chớp, những bức tường thép đột ngột bốc hơi. Ánh sáng ủa vào làm tôi lóa mắt. Làm tôi bị mù. Những tế bào hình que và nón bị bắn xuống địa ngục. Tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài một màu trắng xoá.

Tôi chớp mắt mấy lần. Rồi, ồ không, không sao. Mắt tôi đang điều tiết.

Giờ tôi đã ở trong một cái hộp khác. Một loại hộp khác hoàn toàn. Một lồng kính. Bự hơn - có lẽ là một phẩy hai mét vuông. Đủ rộng cho tôi di chuyển. Sáng hơn, với nhiều ngọn đèn chĩa thẳng vào. Tôi hoàn hình tức khắc - trở lại lối điều hâu, và nhận ra mình đang lơ lửng trong khối lồng vuông bị treo chính giữa một căn phòng rộng. Tôi căng mắt nhìn ra ngoài tấm kính, qua tận khoảng chập choạng tối tí đằng kia.

"Còn khuya mới ra được," giọng của Taylor, Phó-Visser Năm Mốt vang lên lạnh lùng. "Đừng mất công nhìn ngó xung quanh làm gì."

Mụ đang ngồi chờ vơ bên chiếc bàn dài gần cánh cửa lớn, trong căn phòng rộng, u ám, không có cửa sổ này. Bên phải bên trái mụ, bọn Hork-Bajir vũ khí đầy mình đứng cảnh giới. Phía trên đầu mụ là một mạng lưới những thanh xà thép và ống luồn dây điện cùng một ma trận dây rợ.

"Mi có thể trở lại lối Andalite của mi và thư giãn trong khi tụi ta đợi," mụ tiếp.

Hay đấy, tôi nghĩ. Hoàn hình sẽ khiến cho tôi thấy thoải mái. Ừ, đúng thế! Chẳng phải mụ ấy chỉ khoái có một vật chủ là người Andalite sao? Điều đó sẽ khiến Visser Ba chú ý đến mụ. Tại sao tôi không nhúng đầu mình xuống vũng Yeerk nhầy nhụa trong khi tôi ở đó nhỉ?

"Không ư?" Mụ kích động, hối thúc. "Không muốn hoàn hình hả? Lo bị Yeerk chui vào đầu hả? Thôi được, chàng Andalite bé nhỏ của ta. Lúc này cứ tạm ở yên đó đi."

Tôi nhìn lại bức tường kín của cái lồng nhốt mình. Trơn láng, dày, không vết nứt, không mối nối, trừ một tấm bảng điều khiển nhỏ. Trên đó là ba vòng tròn màu đỏ, đen và xanh da trời - ba cái đĩa tựa như nút điều chỉnh thang máy to quá khổ.

"Thiết bị khống chế đó đẹp chứ hả, Andalite? Kỹ thuật tân tiến nhất của Đế chế Yeerk đó. Một thí nghiệm nho nhỏ sẽ được thực hiện ngay khi Visserr Ba tới," Taylor rủ rỉ.

Một thí nghiệm nho nhỏ à? Thiết bị khống chế ư? Tia Chống Biến Hình - có lẽ là nó rồi! Phải không ta?

Tôi tiến lên, dùng mỏ mỏ tấm bảng điều khiển.

Scheewack! Kewwwack! Tap âm trường lực ré lên. Một luồng điện chụp lấy mỏ tôi, truyền ra khắp thân thể, từ cánh cho đến đuôi rồi lại trở về cánh. Tôi đổ sập xuống sàn, tê cứng.

"Ôi chào," Taylor nói.

CHƯƠNG 14

Có tiếng đập rầm rầm nơi cánh cửa. Hai tên Hork-Bajir vội vã phóng ra và đâm sầm vào nhau. Những lưỡi gươm cánh tay móc gài vào nhau khiến chúng giãy giụa điên cuồng. Cuối cùng, một tên cũng thoát ra được và ào đến mở cửa.

<Hay gớm nhỉ?> Visser Ba khệnh khạng bước vào phòng. <Giờ phải cần đến hai tên mở cửa cơ đấy!>

Hắn sải bước, với những bước đi uyển chuyển của người Andalite, tới chính giữa phòng, Visser Ba dừng phắt lại và di di móng guốc vào mấy ngón chân của một trong hai tên Hork-Bajir vừa bị chửi. Một tiếng thét cổ kìm nén vang lên.

<Ta,> giọng truyền mở của hắn ông ổng, dừng lại nửa chừng để dõi cả bốn con mắt vào tôi, <bị kìm chân.>

Tôi ngưng thở, bao tử sắt cứng lại. Vẻ tăm tối trong ánh nhìn chăm chăm của Visser Ba thật đáng sợ. Chúng tôi đã đụng mặt nhau nhiều lần, hắn và tôi. Nhưng tên ác quỷ hiển hiện qua những con mắt Andalite kia vẫn khiến tim tôi đập loạn xạ, vẫn phả vào tôi sự tuyệt vọng và nản lòng.

Có lẽ đó là vì tôi biết rằng tên Yeerk này đã học được rằng cuộc chiến nhiều năm không thể nào hạ gục được hoàng tử Elfangor vĩ đại, hay nghiền nát được cuộc đời của Hoàng tử chinh chiến dũng cảm đó. Hay có lẽ là khi nhìn vào mắt Visser Ba, tôi phải đối diện với một thực tế nghiệt ngã rằng mặc dù tất cả - hay là đa số - các chiến dịch của chúng tôi đều thành công trong việc làm suy yếu và làm chậm bước cuộc xâm lăng Trái Đất của hắn thì tên Yeerk vẫn còn rất uy quyền và mạnh mẽ.

Có phải hắn gặp may? Hay là hắn thông minh hơn chúng tôi?

Hắn sẽ luôn chiến thắng? Chúng tôi sẽ không bao giờ có thể chấm dứt được cuộc xâm lăng này sao? Có thể thay đổi được tương lai của loài người sao?

Hắn quay đi, giải phóng tôi khỏi ánh nhìn chăm chăm của hắn.

"Công tác khẩn cấp hả?" Mụ Phó-Visser hỏi với vẻ thích thú.

<Ta bị kìm chân bởi mấy cái hoạt động ngoài kia, ta phải lên kế hoạch cho cơ sở mới, tái bố nhiệm cho những sĩ quan đáng tin tưởng hơn. Hừm.> Hắn nhìn quanh căn phòng giống như hoàng hậu đang tìm kẻ nào đó để trút giận. <Ồ, phải rồi,> hắn ngân nga, rồi hắn xoay mấy con mắt cuống nhìn tôi từ chân lên đến đầu, <và còn bởi ba cái trò vớ vẩn của một tên thảo khấu Andalite diễn ra trong rừng. Chúng ta theo chân nó từ đây, đuổi theo nó đến tận cái lòng máng tội nghiệp của nó.>

Tôi co thắt người lại. Chắc chắn Visser Ba chỉ ba hoa thôi. Chắc chắn chú Ax đã cao chạy xa bay. Tên Visser cố ý chờ, hy vọng làm cho tôi chết đuối.

<Đương nhiên là tụi ta đã san bằng cái lòng máng hoang sơ ấy rồi.> Hẳn lại ngừng. <Bọn Andalite chúng mày là loài sợ chỗ kín, luôn khao khát khoảng không bao la chứ gì? Hừ, thế thì gã đồng bào của mày giờ đang là những hạt nguyên tử bay lơ lửng trong không khí rồi đó.>

Taylor cười hùa theo.

Tôi chẳng nói gì. Và gương mặt điều hâu cũng chẳng biểu lộ gì.

Tên Visser dường như có chút thất vọng. <Mấy tên Andalite khác bị phát hiện đang đột nhập vào Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Nhưng người có thể tin rằng, Phó-Visser à, chúng đã được giải quyết xong xuôi.>

Không! Tôi chẳng hề tin những lời tuyên bố huênh hoang của Visser Ba chút nào. Nếu hẳn tìm thấy đứa bạn nào của tôi trong lối hình biến thì hẳn đã điệu thẳng tới đây để rọi Tia Chống Biến Hình rồi. Láo toét. Láo toét!

<Nào, chúng ta xử lý vụ này ngay chứ? Ta nghĩ anh bạn đây đã chờ khá lâu rồi đó...> Visser Ba nói và mắt cuống của hắn hơi cụp lại.

"Vâng, thưa Visser," mục Taylor mau mắn đáp, vẻ xu nịnh lộ rõ.

<Bác sỹ Sinegert và bác sỹ Singh đâu! Hai nhà khoa học tận tụy của ta đâu rồi?> Visser Ba vừa nói vừa ngoảnh khắp phòng.

Cánh cửa lại bật mở. Hai gã Mượn xác Người nhỏ tí, mặc áo choàng trắng, rụt rè bước vào. Nhìn chúng có vẻ phờ phạc như đã không ngủ nhiều ngày rồi. Chúng lăm lét liếc Visser Ba rồi lại vội nhìn đi nơi khác.

Một trong hai tên bác sỹ cầm một cuốn sổ dày, còn tên kia xách một thiết bị kèn càng - mô hình ba nút bấm giống y chang bảng điều khiển đặt trong hộp kính nhốt tôi. Chúng đặt tất cả mấy thứ đó lên bàn ngay trước mặt Visser Ba.

<Sẵn sàng rồi chứ?> tên Visser hỏi bõn chồn.

"Vâng, chúng tôi, tôi, chúng tôi... sẵn sàng rồi."

<Thế thì tiến hành đi, trước khi tao mất hết kiên nhẫn.> Visser Ba ra lệnh.

Chúng đi thật nhanh, vụng về, run rẩy.

Một tên trong hai kẻ đó lộp chop bợ một vật trông tựa như kính thiên văn của nhà thiên văn học nghiệp dư chĩa vào tôi.

Bác sỹ Singh nhấn vài nút trên đế và cần điều khiển của thiết bị. Người kia lúi húi nối kết điện vào mô hình ba vòng tròn. Xong, hai người đàn ông lại đứng kế nhau, vẻ mặt pha trộn cả hy vọng, kiêu hãnh lẫn khiếp sợ.

Cùng nhau, chúng ấn bàn tay mướt mồ hôi vào cái nút to màu đen.

Tôi hẳn đã phì cười, nếu tôi không đang phát bệnh vì sợ hãi. Điều bộ hai người như hai đứa

trẻ đầy hy vọng trong một hội nghị khoa học được giám sát bởi một tên giết người loạn thần kinh.

Vòng tròn màu đen tương ứng trong hộp nhốt tôi lóe lên ánh sáng ma quái.

Tôi nhắm mắt lại. Hy vọng cái tia đó sẽ không giết chết mình, dù tôi biết rõ rằng khả năng đó có thể xảy ra.

Chờ.

Toàn thân tê rát.

Rít rít rít!

Một âm thanh hệt như máy bay phóng vọt lên không, hoặc như xe hơi lật, vang lên choáng óc.

Rít rít!

Tôi mở mắt.

Hai nhà khoa học bé con có vẻ bồn chồn. Mắt chúng thẳng thốt hết nhìn vào “kính thiên văn” lại nhìn qua những sơ đồ, tới nút bấm rồi lại nhìn tôi.

Rồi từ từ và rất rụt rè, chúng quay mặt qua Visser Ba.

<Máy gì ồn phát gôm,> Visser Ba nạt nộ. <Chỉnh cho nó êm lại coi.>

Đến đây thì mặt của hai nhà khoa học đỏ dần lên, mồ hôi nhỏ giọt. Chúng lật đật liếc nhanh qua những trang tính toán. Một người cặp rập vớ cái mỏ lết và vắn vắn lớp bên ngoài của thiết bị. *Một cái mỏ lết. Công nghệ cao đến thế sao*, tôi nghĩ.

“Tôi không hiểu,” một trong hai nhà khoa học lí nhí. “Nó không thể không hoạt động. Kỳ thật!” Hắn chạy ù về phía lồng kính nhốt tôi, kiễng chân ghé mắt nhìn vào. Tôi vẫn là điều hâu - không “hoàn hình Andalite”. Bởi một lý do rất tuyệt vời là tôi không biến hình thành Andalite.

“Nó phải có hiệu quả chứ!”

“Thưa Visser... nó phải hoạt động. Nó hoạt động mà!”

“Thưa Visser Ba ... nó ... về mặt nào đó...”

Taylor chớp mắt và thở dài.

Visser Ba đứng im phắc. Cả căn phòng chìm ngập trong không khí tĩnh lặng, chết chóc.

Tôi sẽ không hề ngạc nhiên nếu như có nhìn thấy một cột khói thực sự đang bốc lên từ đầu hắn.

Bỗng Visser Ba hét vang. <Thả hai tên ngu này cho Taxxon. Đồ chậm chạp.>

“Đừng, thưa Visser Ba, ngài không hiểu. Đây là một trò bịp của bọn Andalite. Không thể có chuyện tia này không có tác dụng.” Một gã vớ vội tờ giấy ghi chỉ chút những con số và lắc lắc đầu một cách tuyệt vọng.

“Xin ngài xem xét công trình của chúng tôi, thưa Visser Ba. Ngài sẽ thấy nó rất hoàn hảo. Công việc rất có giá trị. Và chúng tôi đã làm tốt.”

“Dạ, đó không phải là lỗi của tôi,” Bác sĩ Sinegert hốt hoảng thét, mắt trợn trừng. “Mà là hăn! Hăn... là kẻ ngâm phá hoại. Một tên phản bội!”

Visser Ba nhìn tôi thao láo bằng cặp mắt chính. Tôi nhìn trả lại. Liệu hăn có nghi ngờ không nhỉ? Liệu hăn có biết đây là trò lừa phỉnh?

<Ta không có nhiều thời gian cho việc này đâu,> Visser Ba gườm gườm vẻ ghê tởm. <Thằng Andalite này là của bọn bay. Phó-Visser, hãy bắt nó phải hoàn hình và chui vào đầu nó. Ta giao nhiệm vụ này cho ngươi. Đừng có làm ta thất vọng đấy.> Visser Ba bước ra phía cửa.

Lũ Hork-Bajir tóm lấy hai nhà khoa học tội nghiệp. Một khe cửa xén xẹt mở ra nơi sàn nhà. Từ đó phát ra những tiếng bồm bộp của bọn Taxxon đang đói meo.

“Khôông!”

Tên Hork-Bajir coi bộ thích chí khi dùng đũa, nhử nhử nhà khoa học thứ nhất rồi thứ hai gần cái lỗ dưới nền nhà.

Tôi ngoảnh mặt đi. Chẳng thể làm gì để bịt đi tiếng la hét hãi hùng của bọn họ. Những tiếng gào thê lương kéo dài mãi cho đến khi Visser Ba cút khỏi. Tụi Hork-Bajir thả hai tên Mượn Xác xuống lỗ.

Sàn nhà đóng lại.

Mụ Phó-Visser có vẻ hơi chần chợn. Có lẽ mụ thoáng thấy tương lai của mình chẳng? Nhưng tôi cũng thấy mụ trấn tĩnh lại khá nhanh. Con mắt đóng đầy vẻ tàn bạo của mụ lại trợn trừng lên.

Nhưng tôi đã thấy thứ giúp mụ khôi phục lại quyền lực của mình, đó là sự tàn nhẫn của mụ. Đôi mắt ánh chút nuối tiếc lại lạnh lùng trở lại.

"Mi có thể khiến việc này dễ chịu, Andalite," mụ nói chậm rãi, thận trọng. "hoặc mi có thể khiến nó trở nên... kinh khủng." Mụ ngừng lại. "Tất cả là tùy ở mi thôi."

CHƯƠNG 15

Taylor dí mặt vào lồng kính và dòm trâng tráo vào đôi mắt điều hâu của tôi. Tôi có cảm giác mụ đang dòm màn hình trình chiếu một sở thú vậy.

“Chẳng mấy chốc mi sẽ bị kẹt trong lối hình biến, Andalite,” mụ nhí nhéo. “Hăn mi không muốn sống cuộc đời điều hâu đuôi đỏ đấy chứ?”

Tôi quyết định trả lời. <Ta sẽ không cho mi một cơ thể Andalite để chui vào đâu.>

Taylor nhìn tôi thò lỗ thêm một lúc nữa, như thể mụ thấy lời tuyên bố của tôi khó hiểu lắm í. Sự giống nhau giữa mụ và Rachel khiến tôi bối rối. Cùng một kiểu cách kiêu ngạo, cùng có một

vẻ đẹp lộng lẫy tự nhiên. Nhưng tôi biết sự tương đồng chỉ ở ngoại hình mà thôi. Chứ còn nội tâm ư,暮 và Rachel tựa như đêm và ngày, hoặc chỉ ít thì cũng tựa như ban đêm và lúc chạng vạng vậy.

"Không, đương nhiên là mi sẽ không làm thế." 暮 chế nhạo. "Người Andalite dũng cảm. Cái ý thức về danh dự của mi thật là kỳ cục. Nó sẽ chẳng đưa mày tới đâu cả."

暮 quả quyết bước ngang qua căn phòng. 暮 chăm chăm chú ý tới bảng điều khiển, cứ như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm trữ danh trong viện bảo tàng nghệ thuật hiện đại. Ba vòng tròn lớn - đường kính khoảng một tấc rưỡi - nổi lên lồi lõm trên nền xám bạc. Xanh lá cây, đỏ và đen. Tôi biết cái vòng tròn cuối cùng là tia phản biến. Nhưng còn hai cái kia là gì ta?

Taylor lần chần trước bảng, tựa hồ như e ngại. Rồi đột nhiên, 暮 nhấn bàn tay vào nút màu đỏ. Vòng tròn tương ứng trong lồng kính nhất tôi nhá lên màu đỏ bầm. Tôi dòm nó trân trối.

Thình lình...

<Aaahhhhh!>

Nó chặt chém như dao. Con đau vặn vẹo, xiên thủng xương tôi.

Một lưỡi dao găm... xoáy...

<Aaahhhhh!>

Con đau rút hết sinh khí ra khỏi người tôi. Tôi thở hỗn hà hỗn hển.

"Hoàn hình mau," Taylor quát.

Tôi im lặng. Chẳng thể nghĩ đến chuyện nói năng gì với con đau đang thiêu đốt cơ thể này. Sau mỗi giây nó mỗi mạnh hơn. Trong tai tôi bắt đầu thốn lên ù ù những âm thanh rợn tóc gáy.

Không thể chịu nổi nữa... Trời ơi! Đau gì mà đau quá xá cỡ vậy nè!

Ngừng.

Lại tiếp.

Màu sắc nhạt nhòa đi từ vòng tròn màu đỏ bầm.

Tôi biết mình cần phải tỏ ra gan góc, phải làm như không hề bị tác động, nhưng tôi chẳng làm được gì ngoài việc nằm bẹp ra đó và thở dốc.

"Rất đẹp, phải không?" 暮 bảo. Trong mắt 暮 ánh lên một niềm kiêu hãnh. Không còn nghi ngờ gì nữa, ánh nhìn ấy là của tên Yeerk trong đầu Taylor. Hắn điều khiển 暮 thốt ra những lời nhuốm đầy tự hào. "Một vài nhà khoa học giỏi nhất của tụi ta đã mất gần một thập kỷ để hoàn thiện nó. Tư tưởng xuất phát thì cực kỳ đơn giản. Mi thấy đấy, tao có thể tự do tiếp cận trực tiếp vào phần não bộ điều khiển cảm xúc và các giác quan của mi."

Taylor cười phá lên. Tiếng cười thuần khiết của một cô gái trẻ. Tiếng cười có thể khiến xao lòng mấy cậu trai. "Tao có thể khiến mi có bất cứ cảm giác nào mi muốn. Mi không thể tưởng tượng được đâu, đau đớn chỉ là cấp độ nhẹ nhất mà thôi. Ta muốn biết mi nghĩ gì. Hãy thành thật đi. Những nhà khoa học của ta rất biết đánh giá đúng mức những phản hồi. Đặc biệt từ một người Andalite oai hùng."

Tôi định trả lời để giữ kiểm soát nhưng không thể nào cụ cựa được. Vận hết sức, tôi cố che giấu tiếng rên rỉ thê lương mà tôi không bao giờ ngờ giọng điệu hâu của mình lại có thể thốt ra được.

“Thú vị quá,” mẹ Phó-Visser gầm gừ, đánh giá tình trạng của tôi. “Có lẽ còn quá sớm để ước đoán. Dầu sao ta cũng không muốn Visser Ba nghĩ bất cứ ai cũng có thể làm được việc này. Sẵn sàng chưa? Thêm lần nữa há?”

Mẹ lại ấn vòng tròn đỏ. Tôi thét toáng lên. Đau quá! Đau long trời nổi đất.

Cặp cánh của tôi run rẩy, không thể điều khiển nổi nữa. Mỏ tôi giật cùng cục. Móng vuốt quặp lại. Ruột gan lộn tùng phèo. Tôi... xón cả phân ra.

Đau không thể tả nổi. Đau lê lết. Cơn đau khoan thẳng vào tôi, nhai nát từng khúc ruột, vặn căng từng đầu dây thần kinh mỏng mảnh của tôi.

Cần phải bắt nó ngưng lại. Ngưng lại.

Nói với mẹ! Nói với mẹ đi! Đừng ấn nữa, nói với mẹ, nói với mẹ, nói với mẹ đi mà!

Con người - thằng bé trong tôi muốn nói cho mẹ Taylor biết điều đó.

Nhưng con điều hâu... thì chịu đựng, bất lực. Điều hâu không có lối thoát. Tôi là một con chim - thể xác tôi không biết nguyên nhân gì gây ra cơn đau. Không biết nó có thể làm gì để cơn đau chấm dứt. Bởi vì, với điều hâu, đau đớn là một sự kiện đương nhiên trong cuộc sống.

Một cuộc sống đói kém. Giết chóc. Nguy hiểm. Và đau đớn.

Điều hâu có thể chịu đựng. Không phải ở mức độ ý thức được, mà là bằng cách khép chặt các giác quan lại. Giữ cho cuộc sống trở lại trạng thái như chế độ bay tự động. Chỉ những phần cơ quan nội tạng chính là còn làm việc. Không phòng thủ. Không quyết định. Không quan sát. Chỉ sống sót thôi...

Thằng bé Tobias kêu thét lên.

Nhưng con điều hâu Tobias đã bắt đầu chấp nhận cơn đau.

CHƯƠNG 16

Hết đau. Thở dốc.

Lại đau. Gào thét.

Ngưng.

Tiếp.

Phải khai ra tất cả cho mẹ Taylor biết thôi!

Ồ, không, cơn đau là bình thường, cuộc sống là đốn đau mà!

Tắt đi mà!

Đi đi, con người. Đi đi, cậu bé. Con điều hâu sẽ biết. Thú ăn thịt sẽ hiểu bởi vì nó chẳng hiểu gì hết.

<Đi đi,> tôi tự nhủ. <Đi đi.>

"Mày nói gì?" Taylor hỏi.

Hồng có gì liên quan cả. Mụ chẳng là gì, tôi là điều hâu. Nhưng sâu thẳm bên trong đầu óc của điều hâu là một thằng bé yếu ớt...

Dường như tôi đã bật ra, đứng bên ngoài cơ thể mình mà quan sát. Điều hâu rời người, người rời điều hâu. Trí não tôi bắt đầu chạy đua - điên cuồng, vượt lên trên tất cả.

Sự tử thân theo sau là lòng căm phẫn, theo sau nữa là nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Cơn đau dàn trải, bao trùm lên tất cả. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Kinh hoàng, hoảng sợ, buồn phiền.

Nhưng tuy nhiên...

Một nửa trong tôi được trang bị để chấp nhận cơn đau, tôi cố chịu đựng nó. *Đóng chặt tâm trí còn người lại! Đó là hy vọng duy nhất, tôi tự nhủ. Tập trung vào con điều hâu. Tập trung vào phần cơ thể mà nỗi đau ít có tác động nhất, ít hủy hoại nhất.*

Chìm vào phần điều hâu của mày đi, Tobias. Lấn sâu vào phần chim ăn thịt của mày đi.

Nhưng... những hình ảnh, những mảnh ký ức ngẫu nhiên, bắt chéo nhau, cứ bay vèo vèo qua trí óc tôi.

Hỗn loạn! Điên cuồng!

Một bộ phim được trình chiếu siêu tốc.

Trượt! Không thể kiềm chế nổi. Không thể kiểm soát được. Tắt đi! Tắt đi!...

Phòng khách lờ mờ tối. Như thường lệ vào khoảng bốn giờ chiều, dựng về nhà sau một ngày làm công việc của một thợ lợp và sửa mái nhà. Mặt dựng sạm nắng và nhăn nhú. Trong tay dựng là một lon bia.

"Hừ, rồi sao?" Giọng của dựng - lạnh lùng và kèn kẹt - vang lên. Dựng ngồi trên trường kỷ, nơi hầu hết cuộc đời dựng trôi qua ở đó. Dán đôi mắt mệt mỏi và trống rỗng vào tivi. Máy hát đang mở, ban nhạc "Cảnh Sát" rống lên ra rả.

Tôi thận trọng ước lời. "Dạ, đây là một vinh dự," tôi rụt rè. "Ý cháu là, uỷ ban đã lựa tranh của cháu từ hàng trăm bức. Chỉ là bức mà cháu vẽ phác thảo trong giờ mỹ thuật. Cháu không ngờ nó lại được chọn đem tới cuộc triển lãm bang."

Tôi hy vọng cuối tuần này dựng sẽ dẫn tôi tới buổi lễ trao giải cho người chiến thắng. Ngốc quá đi. Đó chẳng phải là sự kiện lớn lao gì, nhưng cũng đáng để đi.

"Mày có được tiền thưởng không?" Dựng ơ hờ lăm bằm, thậm chí không thèm quay qua nhìn tôi.

"Dạ không," tôi bối rối đáp.

"Không? Vậy thì nó đáng giá gì? Nếu nó không giúp mày thanh toán hoá đơn, thế thì đâu có gì hay ho?" Dượng liếc nhìn tôi về kẻ cả, rồi lại quay mặt vào tivi. "Khi bằng tuổi mày tao đã làm nghề rửa xe. Tất cả tiền tao đem về cho mẹ. Tất cả, nghe chưa - bởi vì bố tao không cùng sống chung. Thật eo hẹp..." Dượng bỏ lửng câu nói và dựa người vào thành trường kỷ.

Tôi đứng đực ra tại chân cầu thang, bất động, cảm thấy nước mắt ặng lên trong mắt. Không được cho ông ấy biết.

Tôi tự nhủ "Không có gì quan trọng, Tobias. Chỉ là bức vẽ vớ vẩn thôi mà. Không là gì đâu..."

Tôi nói với dượng, "Dạ, cháu... chỉ là... nói thế thôi ạ."

Dượng không trả lời.

Tôi thất thểu lết lên cầu thang về phòng mình, bước tới cửa sổ. Tôi có thể òa khóc ở đây mà không ai thấy, dù biết làm vậy thật là ngốc.

Thế rồi qua con mắt ướt mềm, tôi thấy một chiếc xe tập vào một căn nhà bên kia đường. Một bà mẹ và cô con gái bước ra, cùng nhau bước tới cửa trước. Cô bé cầm một tờ giấy lem luốc đầy dấu tay màu, hơi nhàu nhĩ. Người mẹ dừng lại, đón lấy bức tranh từ tay con gái và trình trọng mang vào nhà như thể đó là bức danh họa...

Cứ như thể có ai đó đã đưa cả cuộc đời của tôi hiển hiện ngay trước mắt vậy. Ở đây nè, Tobias, coi đi nè. Hãy coi diễn biến cuộc đời của mày đi, cuộc đời của một thằng nhóc bình thường. Hãy xem xét thật kỹ lưỡng vào.

Tôi cô độc. Tôi cô độc.

Sức mạnh của tôi đến từ đâu?

Tôi giơ tay lên quệt dòng nước mắt.

Một bàn tay... những ngón tay... rám nắng. Lông... cánh...

Tôi chạy lại để soi gương. Những con mắt tròn, vô hồn nhìn trừng trừng vào tôi.

<Khôôông! Khôôông!>

"Đầu hàng đi," Taylor nói, giọng nhuốm đầy niềm thương cảm. "Mày nghĩ tao thích làm thế này hả?" Mụ cười khúc khích với bộ mặt gian xảo bất ngờ. "Tao sẽ nghiền nát mi. Chắc chắn là tao sẽ làm. Hoàn hình mau, Andalite. Đầu hàng đi cơn đau sẽ hết."

CHƯƠNG 17

Một lần, rồi lại một lần nữa, vòng tròn lại lóe lên. Đổ bầm.

Bản năng điều hâu mách bảo tôi hãy rút lui đi. Nhưng đi đâu bây giờ?

Tôi đập cánh điên cuồng bên trong lồng kính. Y hệt một con gà điên bị nhốt trong lồng.

Không lối thoát!

“Làm vậy chỉ uống công thôi,” mục Phó-Visser bình luận. “Rồi mi sẽ ước phải chi mình biết giữ sức.”

Lông điều hâu rụng lác rác xuống sàn lồng. Khi tỉnh táo đôi chút, tôi nhận ra mình đã bị trật gân cánh. Tôi gục vào một góc lồng, kiệt quệ, lịm người đi vì đau, trong khi cơn tra tấn vẫn không có hồi kết thúc.

“Chúng ta lại bắt đầu nào,” Taylor hớn hờ. “Sẵn sàng chưa? Chưa hả? Tệ quá!”

Rick Stathis đứng trên đỉnh dốc chờ tôi, trong một buổi sáng mùa đông lạnh buốt. Hơi thở của nó phả ra như hơi thở bò điên. Thân hình vạm vỡ, đồ bự của nó giấu bên dưới chiếc áo khoác lùm xùm màu đen. Đôi mắt màu xanh nhạt của nó đảo khắp dãy phố, hy vọng tôi sẽ tới nộp mạng.

Không hề có lối thoát. Nó sẽ ăn hiếp tôi. Nó thấy vui thú gì trong chuyện bắt nạt tôi nhỉ? Mà tại sao lại cứ phải là tôi chứ? Tôi có thể queo sang lối khác. Đường đến trường sẽ dài hơn. Nhưng mà nó đã trông thấy tôi rồi... Như có cả tạ đá đè lên, bao tử tôi lộn lạo...

Rồi Aria - người thiếu phụ - từng nói là chị họ tôi, người hứa sẽ cho tôi một mái nhà, thậm chí còn hứa sẽ chăm sóc tôi nữa. Aria. Nhưng trên thực tế, tất cả chỉ là một sự giả tạo - một lối hình biến của Visser Ba. Visser Ba, đang bày mưu đưa tôi đến chỗ chết.

Tôi bị lừa. Thêm một lần nữa. -

Hy vọng nhầm.

Sẽ không bao giờ trông mong gì nữa... không bao giờ!

“Hoàn hình mau, Andalite,” mục Phó-Visser lại gầm lên. “Ta thấy chán rồi đó.”

Những luồng ký ức chen chúc nhau ùa về. Không thể chặn lại được. Lồng kính nóng ran. Ngột ngạt. Tôi khó nhọc kéo từng hơi thở.

“Uhhh! Ahhh!”

Rick túm lấy cổ áo somi của tôi, đẩy vào dãy tủ đựng đồ.

Bụp! Nó đâm ngay giữa mặt tôi. Hai lỗ mũi ố máu. Tôi quờ tay lên, nhưng chỉ sờ trúng cục xương cong cong, lồi xồm ở chót mũi.

Tôi đáp xuống sàn nhà dơ đầy trên căn gác mái nhà Jake, cố nạy nắp thùng rác ra để ăn. Tôi quá yếu mềm, không có can đảm giết chóc những con thú nhỏ để sống. Tôi đã bị kẹt trong lối hình biến. Không bao giờ được làm người trở lại...

Hãy biết chấp nhận số phận đi.

Tôi không thể!

Tôi nhìn trân trân vào vầng trăng khuyết, những vì sao. <Tôi muốn về nhà,> tối thối thức, dẫu chẳng biết nhà mình ở đâu.

“Nhà mày cách đây hàng mấy chục năm ánh sáng lận, Andalite.” Mụ Phó-Visser châm chích.

Cái gì? Có phải tôi đã hét to lên và mụ nghe được chẳng?

“Đồng bào của mày cách đây cả tỉ tỉ dặm. Mày sắp cạn sức rồi. Không có ai đến cứu mày đâu.”

Chim săn mồi. Tôi là chim săn mồi. Tôi bị săn bởi mọi con thú hung bạo mà Cassie đã kể cho tôi nghe...

Con ngỗng Canada đang giãy chết trên sân gôn. Tôi cảm thấy hộp sọ của mình muốn bể tung. Tiếng hét hoang mang, kinh hãi của tôi. Tiếng cười rộn rã, lạnh lạnh của những cậu bé tay cầm gậy bóng chày.

Con ruồi run rẩy chơi với trên nền xi măng. Hai đứa bạn học dứt ra một cánh và dứt nốt cánh kia. “Một cuộc thử nghiệm khoa học,” chúng giải thích. Tôi cảm thấy những mảnh cơ thể mình bị rút ra...

Tiếng động cơ ro ro vù vù. Một khoảng tối kinh khủng úp chụp lấy tôi, lần mò theo tôi, phản hồi lại mỗi cử động của tôi. Tôi là sói. Băng qua tuyết trắng. Móng vuốt quơ quào. Thở, thở, thở.

Tôi là con sói trong một đoạn băng tôi đã từng xem qua nhiều lần. Con sói-tôi sùi bọt mép. Đôi mắt đóng đầy vẻ mệt mỏi và sợ hãi. Máy người trên máy bay đã bắn hạ tất cả những con sói trong bầy. Từ trên không. Ống nhòm và một khẩu súng trường. Bọn thợ săn phàn nàn rằng tôi đã làm hỏng cuộc vui của chúng. Cho nên chúng đuổi theo tôi sát nút, đuổi cho đến khi tôi không còn chạy được nữa. Rồi, trái tim tôi sụp xuống. Nạn nhân của cuộc tàn sát.

May phước cho sói là nó không hiểu hết sự tàn bạo trong trái tim của các loài thú ăn thịt. Nó chỉ thấy đó là tôn ty trật tự của thiên nhiên. Con người thông minh, cao cấp hơn. Con người có thể hạ gục sói, giống như sói tiêu diệt tuần lộc.

Nhưng tôi là sói-người. Tôi có thể thấy nhiều hơn thế...

Visser Ba đứng sừng bên Hoàng tử Elfangor đang bị thương. Hắn ngoạm chặt ông trong quai hàm quái vật. Giọng cười khoái trá của Visser Ba rung lên trong đầu tôi như những hồi chuông. Hoàng tử Elfangor - người cha yêu dấu không bao giờ biết được của tôi. Mối liên hệ của tôi với mọi thứ mạnh mẽ, khốc liệt, và tươi đẹp trong dải thiên hà.

Kẻ giết người.

Cơn giận sôi phùng, khiến tôi run bắn lên. Tôi sẽ thanh toán tên Yeerk đó! Lòng căm thù ịn chặt trong đầu tôi, cà nát tôi, khiến tôi chai thành sọ.

Thả ta ra! Tôi van vỉ. Nhưng cơn giận vẫn không chịu buông tha tôi.

Tôi lao như hỏa tiễn về phía mặt đất. Cánh mở ra để kìm hãm tốc độ. Lướt đi. Nhanh hơn nữa! Sẵn sàng, tấn công! Móng vuốt giương về phía trước, căng ra. Áp sát con mồi. Chạm vào da, chọc sâu vào trái tim, đập ngay hộp sọ - con sóc không kịp kêu lên tiếng nào.

Yeeeeee! Yeeeeee! Tiếng rú nghe buốt xương. Cái gì vậy? Bộ tôi chưa giết nó sao? Lùi lại. Lên. Ráng sức bay lên cành cây. Máu rỏ lòng ròng chỗ móng vuốt tôi. Một cơ thể âm ỉm, ngo ngoe đang cố sức giãy ra chạy trốn...

“Mày mệt đừ đừ rồi, đồ chim điên! Hoàn hình mau!”

Con điều hâu trong tôi gồng cứng lại. Con người trong tôi gào la thảm thiết. Tôi không muốn làm việc này. Một cuộc sống khác biệt trong tức khắc. Đau đớn. Chết chóc để mà sống sót.

Tôi nhìn xuống. Không còn móng vuốt ở đó nữa. Lạ lùng thay: là bàn tay người!

<Khôôông!>

Tôi lao hết tốc lực về phía Trái Đất, cánh xòe rộng ra để kìm xung lực. Giờ là đến móng vuốt vấu ra, cào.

“Aahhh!”

Tên Hork-Bajir ôm mắt đau đớn. Hẩn mù rồi. Tôi nhổm lên cao lấy đà rồi lại bổ xuống cú khác. Khi bay, tôi cảm thấy gánh nặng của một ngàn vết thương - vết nào vết nấy đều tươi rói và sống động trong trí óc tôi, rì tôi xuống...

Làm sao tôi mang vác nổi trọng lượng của tất cả những nỗi đau đã phải gánh chịu? Dường như không thể tin nổi. Có lẽ có thể tránh được đấy. Tất cả là do tôi lựa chọn. Điều hâu. Một chiến binh. Một thằng bé gan lì.

Bỗng có tiếng thét chói tai, pha trộn những giọng hét hút của những đối tượng tôi từng gặp trên chiến trường: Hork-Bajir, Taxxon, thổ, sóc, con người.

Đầu tôi ong óng đầy những tiếng la hét, gào rú, rít rống. Tất cả mọi thứ đều đỏ chóa. Đau đớn tinh thần và thể xác. Kéo dài vô tận. Những hình ảnh bạo lực chạy qua như cảnh vật diễu qua cửa sổ xe hơi. Sự trả đũa của số phận ư? Phải vậy không ta?

Và rồi, im lặng. Yên bình. Từ từ, cơn đau rò rỉ biến đi hết. Vòng tròn đỏ chập chờn ẩn hiện, mờ dần.

CHƯƠNG 18

“**A**rrrrgh!” Mụ Phó-Visser chạy tới gã Hork-Bajir gần nhất và đẩy gã một cái. Gã chỉ gầm gừ rồi thôi, chẳng dám phản ứng xa hơn.

“Tao thật ngốc!” Không hiểu sao mụ đột nhiên nháy đong đong lên. “Dĩ nhiên tia tra tấn không làm mày khuất phục! Mày dùng lối hình biến làm tấm khiên che chở. Nếu là sinh vật nhạy cảm chắc chắn mày đã héo rũ xuống vì đau rồi. Cái con chim xấu xí mà mày đang đội lối không phải là sinh vật có tri giác. Không thể nào! Đáng lẽ mày sẽ không bao giờ chịu đựng nổi...”

Mụ lật nhanh cuốn sổ tay hướng dẫn mà hai nhà khoa học để trên dàn máy, dừng lại chỗ trang gần cuối, mỉm cười, đọc lấy đọc để rồi gấp sách lại đánh phạch và quăng nó lên bàn.

“Tất cả chỉ là sự tương phản thôi, mày thấy sao?” Taylor hỏi. “Cuộc sống luôn là vậy, há? Mi sẽ chẳng biết đau đớn là gì nếu chưa từng biết đến hạnh phúc, sẽ chẳng biết thế nào là mạnh mẽ nếu chưa từng yếu đuối, đúng không hả, Andalite?”

<Ta không biết,> xoay sở lắm tôi mới truyền được ý nghĩ. <Cho ta hay... liệu đã bao giờ người từng có quyền lực chưa.>

"Mi cho rằng tao đang thiếu sức mạnh sao?" giọng ả the thé. "Tao tóm được mi bằng năng lực của tao, Andalite. Thế mà mi kêu tao là một kẻ kém cỏi à? Không. Không, tao đã từng yếu kém, nhưng giờ thì tao là một kẻ giỏi giang rồi. Tao biết có những sự khác biệt. Khi mà quy phục mày cũng sẽ biết sự khác biệt đó."

Bàn tay mù rà rà qua nút màu xanh da trời. Mu lũng khùng dường như để thưởng thức sự chuyển động rồi mù động nguyên cả nắm nắm xuống cái nút.

Vòng tròn nhấp nháy. Một dải màu dịu dịu, mê mẩn. Và trong trí óc mình, tôi nghe tiếng cười đùa rúc rích. Tiếng người cười giòn giã. Tiếng cười của tôi.

Tôi đang nhảy bật liên hồi trên tấm bạt lò xo. Tôi đi chân đất bước tập tễnh về nhà, lội bùn ỉ ọp. Bùn quện vào giữa các ngón chân. Tôi cảm thấy thanh đường tan chảy nơi đầu lưỡi. Tôi khám phá ra phần mềm mềm dẻo sau tai con mèo khiến nó nhắm mắt lim dim thích thú khi được gãi...

"Sung sướng chứ, Andalite? Hãy nhớ lại những ngày hạnh phúc ở trên hành tinh bản thủ của mi. Hãy hồi tưởng lại những tháng ngày tươi đẹp, chạy tung tăng trên bãi cỏ đi nào. Phải rồi, thăng rồi trầm - đau đớn và sung sướng. Tao sẽ quay cho mày trở nên phát điên, Andalite".

Nổi sung sướng...

Nút màu xanh da trời là hạnh phúc: tràn ngập, lai láng, không thể kìm hãm nổi.

Điều hâu không hề biết đến niềm hạnh phúc. Sự hài lòng là kỹ năng tốt, theo sau là một bữa ăn. Nhưng còn hạnh phúc?

Đừng bỏ rơi tao, điều hâu-Tobias. Tao biết mày sẽ làm gì, tao biết tên Yeerk như nhốc đó sắp làm gì, nhưng... ồ, không buồn bã, không sợ hãi, tất cả đã tan biến.

Hạnh phúc! Hân hoan!

Hạnh phúc làm sao. Nhưng hạnh phúc không dành cho điều hâu. Nó là lãnh địa độc quyền của loài người - chỉ con người mới biết đến, còn điều hâu thì không...

Tôi chạy nhảy chân sáo quanh khu vườn, dừng lại bên một bụi dâu dại. Những con sóng trắng xóa thi nhau xô bờ đá. Gió hây hẩy thổi tung mái tóc tôi. Tôi nhặt một quả dâu và đưa lên miệng cắn. Vị ngọt thấm đẫm mặt lưỡi. Cảnh vật hùng vĩ quá. Mặt trời bùng chiếu gương mặt tôi.

"Câu bé!" Từ một căn nhà chót vót trên đỉnh đồi, như ngọn hải đăng bên trên vịnh nhỏ, một người phụ nữ hơi đứng tuổi bước ra. Tóc nâu, giọng nói trầm, khỏe. Bụi dâu là của bà, cả khu vườn này cũng thế. Tôi là kẻ xâm nhập trái phép. Tôi quay đầu chạy, nhưng về tử tế hiền dịu trong mắt bà nín thở thôi lại.

Nhà bếp sạch sẽ, những bức tường sơn màu vàng ấm áp. Mảng tối màu xanh da trời nổi lên. Tôi xán lại gần lò sưởi - sáng khoải, tiện nghi quá, mùi thơm mới hấp dẫn làm sao! Rượu táo hâm nóng. Bánh quế làm tại nhà. Và bánh nhân quả.

Khi không có ai khác chú ý, Giáo sư Powers cho tôi ăn, kể chuyện cho tôi nghe - cho tôi mừng tượng ra hình ảnh mái ấm gia đình...

“Mày còn lại mười hai phút nữa trong lối hình biến. Có khi ít hơn! Mày mất trí à? Mày muốn sống những ngày còn lại ăn xác thú chết sao? Mày muốn không bao giờ biết đến niềm hạnh phúc như thế này nữa sao?”

Đột nhiên, cơn đau tê tái lại nổi lên! Không, không có điều hâu nào ở đây để cứu tôi. Đau kinh khủng, đau không tránh đi đâu được.

Không, không, không, không, lúc nào tôi cũng chỉ có một mình, là tôi, chỉ là tôi, là thằng bé Tobias mà thôi.

Đau như bị nhét vào trong cối xay thịt. Không thể chịu nổi nữa...

Điều hâu! Điều hâu! Trở lại đây, cứu ta. Hãy bảo vệ ta!

“Tích tắc, tích tắc, thằng Andalite này sẽ là chim mãi mãi.” Taylor tiến đến sát cái lồng nhốt tôi. Tôi không thể nhìn thấy mục. Mắt tôi trào máu, những động mạch đã bị vỡ.

“Thời gian sắp hết rồi, Andalite. Mày sẽ không bao giờ được tự do nữa đâu. Không bao giờ còn được sử dụng cái đuôi tuyệt chiêu của mày nữa. Mày sẽ chết. Điều hâu có thể thọ được bao lâu nhỉ?”

Rachel đó à?

Không, không phải. Đó là mục Taylor, mục Phó-Visser Năm Mốt.

Mình muốn bỏ ở bên mình. Là một phần cuộc đời mình, không phải chết như một con chim, chết chẳng vì cái gì cả.

Rachel? Rachel! Rachel!

Tôi lắng nghe tiếng sóng đập vào vách đá.

Buổi sáng mùa xuân. Sương mù mỏng mảnh áp lên mặt tôi. Tôi lướt êm ru - qua bãi biển, qua sân bóng chày, qua khu thương xá. Tuyến đường quen thuộc cho đích đến của tôi: cửa sổ phòng Rachel.

Tôi tấp vào tìm chỗ đậu trên bệ cửa sổ rồi dùng móng gõ nhẹ nhẹ vào tấm kính.

Cóc. Cóc.

Tôi chờ, tim đập liên hồi. Tiếng bước chân Rachel chạm xuống sàn. Và nhỏ hiện ra, được bao bọc trong ánh mặt trời lốm đốm của buổi ban mai.

“Hây, bồ đó hả?” Nhỏ mỉm cười.

<Sẵn sàng vì vụ chưa?>

“Bồ biết rồi còn hỏi.”

Bọn bạn bảo biến hình làm cho ngay cả Rachel cũng xí gáy đi. Và tôi hiểu điều đó. Biến hình sẽ kéo giãn, làm xộc xệch các nét đặc điểm xinh đẹp của Rachel. Nhưng với tôi, nhỏ rất tự nhiên, hoang dã và mạnh mẽ. Tôi thích ngắm nhìn nhỏ thay đổi. Giờ nhỏ đã là đại bàng đầu bạc.

Nhào xuống nào.

<Yaahhh!> Hai tụi tôi thích chí la rầm, quay mòng mòng và lao bổ xuống mặt đất. Bãi cát, ngọn đồi và cầu tàu chạy ùn ùn về phía tụi tôi. Hoa cả mắt.

<Nào! Nhào nào!> Tôi la lớn, mặt mày xây xẩm.

Tụi tôi xòe cánh ra, như những tấm dù, bắt không khí trên một làn sóng bạc đầu đi lạc vào bờ biển. Tụi được luồng gió nóng rồi - thế là tụi tôi cưỡi nó vút lên cao. Lên, lên nữa. Hết vòng này đến vòng khác. Lễ hội nhào lượn tung bừng nhất thế giới.

<Tuyệt quá! Tuyệt quá! Không có thứ gì, tuyệt đối không có gì sánh được như thế này, Tobias à!> Rachel hét vang, phát rồ lên vì niềm vui sướng được bay lượn.

Tụi tôi không chỉ là điều hâu và đại bàng đầu bạc đang phiêu du trong nắng sớm buổi sáng, mà là hai con người cùng hòa chung niềm hạnh phúc lớn nhất tụi tôi từng biết đến. Hưởng thụ món quà của Hoàng tử Elfangor trao cho. Chúng tôi dâng lên mãi về phía mặt trời chói lọi...

“Tao sắp mất sạch hết kiên nhẫn rồi đó, Andalite.” Mụ Taylor hăm hè.

Đau đón. Hạnh phúc. Đau đón. Hạnh phúc. Đan xen nhau. Tôi là ai? Và tôi đang ở đâu?

Tôi nằm ngửa trong lồng kính, ngó chăm chặp vào đốm sáng đang thăm vẩn mình.

Mặt trời. Tôi nhìn nó cháy bùng và lụi đi. Nóng rực và ấm áp.

CẬU HẠNH PHÚC CHỨ, TOBIAS?

Tôi nhớ tới người Ellimist. Giọng nói đó vọng ra từ khắp nơi, nhưng cũng chẳng từ nơi nào cả.

Tôi từ rui nhà sà xuống để xem bộ đồ Rachel mới sắm cho chú Ax nhân ngày đầu tiên đến trường, nghe tiếng Marco trêu chọc, “Rachel, nhìn ảnh giống như thanh nam châm hút tụi côn đồ. Ngay cả tui mà cũng muốn bụm ảnh một trận.”

Và chú Ax trả lời: “Đúng vậy, tôi hoàn toàn là một con người. Nười. Nừ-gời. Người. Ngừ-ờ-ì.”

Rồi cái lần tôi đứng bên Cassie, kể chầu hoa lớn trên mái hiên nhà nhỏ, cùng chiêm ngưỡng hai chú thỏ con. Marco đặt cho chúng hai cái tên là “Mùi Tây” và “Hoa Păng-Xê”.

“Tobias, tới phiên bồ rồi đó,” Cassie mỉm cười khích lệ. Tôi bước lên cầm lá rau diếp, chìa về phía hai sinh linh bé nhỏ, mỏng manh giờ đã tin tưởng tụi tôi hoàn toàn, bởi vì tôi và Cassie đã nuôi dưỡng chúng.

Ánh trắng sáng vằng vặc, tôi thủng thỉnh băng qua cánh đồng của trang trại nhà Cassie. Chú Ax bước đằng sau tôi, cứ tấm tắc khen cỏ thật là “chất lượng tuyệt hảo.” Đất đai màu mỡ mà...

Skr-eet. Skr-eet. Skr-eet.

Tiếng chuông báo động rít lên. Ánh sáng lập lòa.

Tôi nhắm mắt lại. Vẫn cảm thấy mình đang cùng ăn với chú Ax. Cỏ mơn mơn bị nghiền nát dưới móng guốc.

Tôi cảm thấy tia hạnh phúc đã tắt. Tôi nhận ra mình đang lọt thỏm trong lồng kính.

“Thời gian của mày đã hết. Mày có hiểu thế có nghĩa là gì không, Andalite? Mày sẽ không bao giờ thoát khỏi lối hình biến này đâu. Mày sẽ vẫn là chim cho tới khi toi mạng.”

Ai nói đó? Rachel? Taylor, Phó-Visser? Hay là tôi?

CHƯƠNG 19

“Đồ con chim chết dẫm,” Taylor rít giọng. “Mày là ai? Mày dám bỏ thí cơ thể mình hả?! Mày có nhận thấy mày vừa làm cái gì không?”

Vẫn trong tình trạng đờ đẫn, tôi lật đứng lên và thấy mục Phó-Visser dậm bước đến trước lồng, coi bộ nghĩ ngợi lung lăm. Nếu mục không thể dâng cho Visser Ba một tên Mượn xác Andalite, hậu quả sẽ là gì? Vẻ khiếp hãi bóp mặt mục méo xệch, làm cho hơi thở mục gấp gấp không đều.

Càng tra tấn tôi, nỗi kinh sợ của mục càng định hình rõ rệt.

“Nói đi, bọn thảo khấu Andalite kia đang ở đâu?!” Taylor dậm chân xuống sàn như một con nhóc mệt mỏi vì làm nũng. “Chúng ở đâu hả? Ta ra lệnh cho mày! Đám bạn của mày đang ở đâu?”

Tôi nín thinh.

“Lòng trung thành dớ dẩn của mày thật tức cười. Rồi mày sẽ biết, Andalite, rằng mày bảo vệ bạn bè chỉ tổ cho chúng phản trắc mày mà thôi.”

Tôi trả lời trong vô thức, quên cả việc cảnh giác. <Các bạn của ta sẽ không bao giờ làm vậy.>

“Ồ, thật sao?” Mục hần học nói, chân bước trở lại cái bàn, về phía thiết bị ba màu. Hình như mục định nói thêm gì đó nhưng chững lại, rồi bảo. “Tao tội nghiệp cho sự ngây thơ của mày quá, Andalite.”

Lúc đó tôi chỉ đau đầu một ý nghĩ. Nếu làm mục phân tâm thì tôi có thể khiến mục ngưng cuộc tra tấn. Có lẽ mục sẽ quên nhấn nút. Một khoảnh khắc, ít nhất là một khoảnh khắc...

<Người biết gì về sự thiếu trung thành chứ?> Tôi liều mạng đáp.

Mục khịt mũi. “Mày không có quyền đặt câu hỏi, Andalite!” mục gào lên. “Tao hỏi. Mày trả lời.”

Bàn tay mục Phó-Visser hươ hươ một cách đáng sợ bên trên vòng tròn màu đỏ.

Tôi không thể dùng dằng hơn được nữa. Điều hâu đã bị đánh bại. Con người tôi, hay bất cứ cái gì, cũng bại tuốt luốt.

Không còn đau đớn. Không còn những ký ức nữa.

Những ngón tay búp măng trắng trẻo chạm vào bề mặt nút bấm.

Phải khiến mục tiếp tục nói! Lôi cuốn mục bằng sự khao khát quyền lực. Lòng kiêu hãnh của mục sẽ...

<Cô rất xinh đẹp,> tôi nịnh. Gần như ngay lập tức tôi ước gì mình đã không làm thế. Khen ngợi con quái vật này khiến tôi muốn bịnh. <Xinh đẹp, theo những gì ta hiểu về chuẩn mực của loài người.>

Mụ cứng người. Ngón tay mụ nhấc khỏi nút bấm -

"Đúng," mụ nói, "ta biết điều đó." - rồi một tay bưng má, mơ màng. "Đã có lúc ta... cơ thể của ta... là cô gái xinh đẹp nhất và nổi tiếng nhất trong trường. Mỗi khi ta mở tiệc, tất cả mọi người..."

Trúng ngay chỗ nhạy cảm của mụ ta. Phải tiếp tục. Tiếp tục làm tay mụ rời xa những nút bấm.

<Mọi người làm sao?>

"Câm đi, Andalite. Im lặng mà chịu đựng đau đớn đi."

<Hắn sẽ giết ngươi. Quảng ngươi làm thức ăn cho bọn Taxxon. Hoặc tự hắn sẽ ra tay.>

Câu nói đó làm mụ khựng lại.

<Ngươi đã không hoàn thành nhiệm vụ. Visser Ba sẽ không tha thứ cho sự thất bại. Ngươi biết mà. Nhưng ta đoán đó là cuộc sống thường nhật trong đế chế Yeerk nhỏ nhoi, hạnh phúc của ngươi.>

Mụ nhìn chăm chăm vào tôi. Mụ biết là tôi đang cố gắng lung lạc mụ, biết tôi đang cố trì hoãn sự tra tấn.

Mụ cũng dự biết là tôi nói đúng. <Ta sẽ không đầu hàng đâu,> tôi tiếp tục. <Ngươi có biết tại sao không?>

"Không."

<Vì nếu ta đầu hàng, ngươi sẽ sống. Nếu ta tiếp tục chống cự, ngươi sẽ chết. Mà ta thì muốn ngươi phải chết.>

CHƯƠNG 20

Mụ phó Visser khịt mũi chế giễu. "Ông ấy cần ta. Ta là cánh tay phải đắc lực nhất của ông ấy."

<Hắn còn nhiều Vật Chủ Ngươi lắm.>

"Ta khác chúng!" mụ la lớn, hoàn toàn mất kiểm soát. "Ta là một Kẻ Tình Nguyên, nhớ lấy điều đó. Cô gái này, con người này, chọn cuộc sống này, tự nguyện giao quyền kiểm soát cho ta! Tại sao? Tại sao chứ? Vì cô đã thấy được bộ mặt thật của loài người. Cô chọn chúng ta thay vì đồng bào của mình. Tại sao? Vì loài người là một lũ ngốc nghếch, yếu đuối và tầm thường. Đế chế Yeerk sẽ bắt tất cả chúng tuân theo luật lệ của mình, chúng ta sẽ biến tất cả bọn chúng thành vật chủ, là tài sản của chúng ta, tất cả bọn chúng!"

Mụ run rẩy. Vì giận hay vì sợ ta?

<Kẻ chối bỏ dòng máu của mình hẳn là một kẻ cực kỳ yếu đuối và gốc ghếch,> tôi nhận xét.

Tôi không biết tôi vừa nói gì nữa. Không còn biết được bản tính của kẻ mà tôi đang đối đầu nữa. Đường như mụ là kẻ vô cảm. Tôi đang phóng miệng, nói bất cứ thứ gì, nói mà không cần suy nghĩ cốt để mụ tiếp tục trò chuyện, xao lãng cái nút bấm.

"Yếu đuối ư? Gốc ghếch ư? Mỗi khi ta... Taylor đi dọc hành lang trong trường, không một đứa con trai nào mà không ước ao cổ là của riêng hẳn." Mụ tiến sát tới gần cái lồng, hơi thở của mụ làm mờ đi một mảng kiếng. "Không một đứa con gái nào mà không ước ao được như cổ. Taylor là hoàng hậu hồi hương, là nhà vô địch tennis, là hội trưởng hội sinh viên. Cổ là công chúa, và trường học là cung điện."

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tôi chưa bao giờ nghe thấy một tên Yeerk nào nói năng như vậy cả. Tôi đang nghe Taylor, hay là tên Yeerk trong đầu cổ nói đây ta.

<Điều đó chẳng nói thêm được gì,> tôi nhấn mạnh. <Tình nguyện làm Vật Chủ chẳng nói lên điều gì cả.>

Mụ lờ tôi đi. Mắt mụ nhìn vào không khí cứ như mụ đang để tâm trí quay về với quá khứ vậy.

"Không có chuyện gì mà Taylor không làm được! Cổ có tất cả mọi thứ. Loài người có được những thứ thú vị mà Yeerk... một thế giới khác biệt với những giác quan, thị lực, âm thanh, xúc giác và... cổ sở hữu tất cả! Những ký ức về lần đầu tiên chúng ta đến với nhau, ta đã trải qua tất cả, đó là điều bắt buộc phải làm khi chuyển qua một Vật Chủ mới, và những ký ức đó thật..."

Đột nhiên, mụ quỳ xuống nền bê tông trống trải, lạnh lẽo.

"Thế rồi ngọn lửa ấy. Đêm đó cổ ở nhà một mình. Cha mẹ ta, cha mẹ cổ... đi dự tiệc." Taylor lắc đầu, những lọn tóc vàng óng ánh. "Cho tới giờ, ta vẫn không biết chuyện đó đã xảy ra như thế nào. Sao mà chuyện đó lại có thể xảy ra được cơ chứ! Khi ta, cổ, tỉnh dậy thì ngôi nhà đã chìm trong biển lửa. Lửa lan tới cửa phòng ta. Lửa kêu lách tách bên ngoài cửa sổ. Khói ở mọi nơi. Ta không còn đường thoát!"

Mụ giơ hai tay lên ôm mặt. Đôi tay nhìn khác thường. Tôi biết là tay giả.

Hãy khiến mụ tiếp tục nói đi, Tobias. Cố kéo dài thời gian. Đó là những gì mày còn có thể làm được.

<Rồi sau đó thì sao?> tôi hạ giọng mềm mỏng.

"Kinh khủng," mụ nói. "Khủng khiếp. Đau đớn. Người không thể, à, có thể, có thể người sẽ hình dung được. Chúng ta phải cưa bỏ tay trái. Rồi chân phải. Rồi mặt của ta... một vài đứa bạn tới bệnh viện thăm ta. Sau lần đó, không ai tới nữa. Tin đồn lan truyền. Taylor là quái vật. Taylor thật ghê tởm. Hôm trước ta là nữ hoàng. Hôm sau, chẳng là gì."

<Nhưng còn nhóm Chia Sẻ, họ quan tâm sao?> tôi dẫn dắt câu chuyện.

"Họ mang đến cho cổ tình bằng hữu, niềm hy vọng trong những thời khắc đen tối nhất. Họ khiến ta tin rằng cuộc sống của cổ chưa chấm dứt, rằng ta có một tương lai. Rồi họ đưa ra lời đề nghị: Nếu ta... Taylor... bằng lòng gia nhập vào hội chủ chốt của nhóm - thực hiện mọi việc

họ sẽ giao cho ta - họ sẽ sửa chữa cơ thể cho cổ. Họ nói họ có bệnh viện riêng. Công nghệ cực kỳ hiện đại. Ta sẽ lại lành lặn một lần nữa. Ta sẽ đoạt lại những gì ta đã từng có!"

Taylor lết trên hai bàn chân. Mụ đưa tay tì vào lồng kính, nhìn tôi chăm chú với ánh mắt cực kỳ thuyết phục, như thể mụ đang ráng làm tôi hiểu mọi thứ bằng ánh mắt.

"Thoạt nghe, có vẻ hơi kỳ lạ." Mụ đập lòng bàn tay vào vách lồng khiến tôi bị lắc mạnh. "Nhưng tất cả những gì ta có thể nghĩ đến là bọn nhóc trong trường. Ta căm thù chúng vì đã bỏ rơi ta. Taylor chỉ muốn mọi thứ lại trở về trật tự cũ. Ta muốn được người khác ganh tị. Ganh tị. Mi hiểu không!" mụ gằn giọng. "Ta muốn tất cả, những ký ức, những ký ức ngọt ngào, hoàn hảo, ta muốn được sống như thế."

Tôi nhận ra rằng mụ điên mất rồi. Mụ bị mất trí rồi. Tên Yeerk và cô gái đã hòa lẫn vào với nhau rồi.

Điều hâu và cậu bé.

Tên Yeerk và cô gái.

Tôi đã trải qua một khoảnh khắc kinh khủng khi chợt hiểu được điều đó. Thật đáng thương hại. Đó là một cô gái loài người tuyệt vọng, sợ hãi, cô độc, hoàn toàn cô độc, đang cần một ai đó nhìn mình không chút ghê tởm. Đó là một tên Yeerk thèm khát những cảm giác thật mãnh liệt, thật quyền uy, khác xa cuộc đời đui mù, vô tri vô giác của một con sên.

"Ta chấp nhận thỏa thuận." Taylor cười khô khốc. "Có hai kẻ Mượn xác giúp ta. Ngồi trên xe lăn, ta chờ dưới vũng, không biết vật chủ của mình sẽ là loài gì, trước đó, ta chỉ biết có Hork-Bajir thôi. Ta xâm nhập, cố sẵn lòng, hoàn toàn tự nguyện. Cho đến giây phút đó, cho đến khi ta đang nằm ườn trên bụng của ta, đầu nhô lên khỏi mặt vũng, Taylor hoàn toàn không biết, tất nhiên rồi, làm sao cổ biết được chứ? Làm sao ta biết được chứ?"

Taylor nhắm mắt lại một lát.

"Cô gái này, con người Taylor này, đứa con gái tật nguyền vô giá trị này tất nhiên không phải mục tiêu của ta, ta là phó-Visser, ta được đề cử nắm quyền điều khiển một vật chủ nắm giữ một vị trí quan trọng. Mẹ ta, cảnh sát trưởng. Ta dụ bà ấy vào tròng, giúp họ bắt bà ấy, tất nhiên là không tự nguyện."

Mí mắt mụ giật giật. Vì xấu hổ ư? Chắc là không. Cảm xúc ấy không phải của tên Yeerk. Còn cô gái thì sao? Cô gái, một nửa của cái tính cách bất đồng này? Có thể lắm chứ.

"Ta không muốn bà già loài người ấy. Ta muốn những ký ức này. Ta muốn sống cuộc sống mà ta biết sẽ là của ta khi các Yeerk, đồng bào của ta, được cấp cho một cơ thể. Và giờ đây, ta lại xinh đẹp như xưa," mụ nói một cách đắc thắng. "Nhưng hãy nhìn mày đi! Xem mày đã trở thành cái giống gì kìa! Cái cơ thể điều hâu của mày mới thảm hại làm sao! Một sinh vật vô giá trị. Hoàn toàn vô giá trị."

<Và bây giờ người bắt những người khác phải chịu đựng những gì mà người đã trải qua ư?>

Mụ im lặng.

<Mày là ai?>

Khuôn mặt mụ giãn giật. Mụ nhìn tôi xoi mói.

<Người là ai?> Tôi hỏi lại.

"Ta là phó-Visser của đế chế Yeerk."

<Không phải. Người là một cô gái loài người yếu đuối, lạc lối trong suy nghĩ và hành động. Và lại còn mất trí nữa.>

Mụ ôm đầu, không nói nửa lời, ánh mắt vô định suốt cả một lúc lâu. Cuối cùng mụ cũng ngược mặt lên nhìn tôi và mỉm cười.

"Thế thì hãy cùng ta đi vào cơn điên loạn, Andalite," mụ nói rồi đẩy cơ thể và trí óc tôi quay cuồng xuống địa ngục.

CHƯƠNG 21

Vòng tròn màu xanh da trời. Tôi cười phá lên, không tài nào ngưng được. Và rồi...

<Ááá!>

Giật cục một cái. Vòng tròn đỏ lóe bầm.

Màu xanh da trời. Tôi cười điên loạn và thấy mình đang ăn kem.

Đỏ. Tôi vập mặt xuống. Vọt miệng la bậy. Giải phẫu không thuốc mê.

Tôi bay lên, tông mình vào lồng kính. <Ngưng lại!> Tôi thét. Tôi muốn nó kết thúc. Nếu mụ Taylor không ngưng thì tôi sẽ tự làm lấy - tôi sẽ tự kết liễu mình.

Tôi quăng mình vô thành lồng. Mổ gãy rắc. Tôi đau như bị chích điện vào mặt.

Vòng tròn màu xanh da trời lóe sáng và tôi cười man dại.

Nút đỏ làm tôi rên lên. Giọng bà dì tôi rít the thé: *Tôi không muốn nó! Nó chẳng là gì của tôi cả. Loren đâu mà rút nó tới đây?*

Tôi lại húc vào lồng kính lần nữa.

"Tao khổng chế được mày rồi!" Taylor cười cợt.

<Ngừng mau!> Tôi lại thét hết sức tàn rồi té dúi vào một góc lồng. Căn phòng đột nhiên lù mù rồi biến mất...

Tôi lại chỉ còn một mình.

Chú Ax, Jake, Cassie, Marco. Sao bọn họ lại đối xử với tôi thế này? Tôi ghét tất cả bọn bạn. Sao tụi nó lại bỏ rơi tôi ở đây!

Phải chi có Rachel ở đây. Rachel...

Không! Nhỏ tiêu rồi. Tiêu đời hoặc bị kẹt trong lốt ruồi rồi. Tất cả những người tôi yêu

mến...

<Ahhh!> Con đau ghê gớm hơn bất kỳ cái gì lại thốn lên.

Cái con mụ điên này muốn gì ở tôi chứ? Mụ không còn thèm quan tâm mụ sẽ được gì từ tôi cơ mà. Mụ hành hạ tôi chỉ để hành hạ, bắt tôi đau chỉ để đau mà thôi.

Mụ sẽ giết tôi. Ồ không! Mụ muốn giữ tôi sống trong cái địa ngục âm ty này mãi mãi...

<Để ta khai,> tôi rú lên. <Phải, để ta khai! Ax... ở trong rừng. Cassie, Jake, Marco, tất cả đều là những đứa trẻ loài người. Bất cứ chuyện gì... ta sẽ khai bất cứ điều gì chỉ cần người ngừng lại!>

Liệu mụ có nghe không nhỉ? Hay mụ không thèm nghe tôi truyền ý nghĩ nữa?

Taylor dần nắm đấm xuống nút đau đốn.

<Để ta khai. Để ta khai với mụ.>

Không một âm thanh nào phát ra. Tôi nói không thành lời hay mụ không nghe thấy lời tôi nói? Tôi vẫn còn sống chứ?

Chìm xuống, xoáy cuộn trong một thế giới lù mù...

Chết. Cái chết là như thế này ư?

Lối đi trám đầy cây - cành lá rủ xuống mái vòm nhà thờ gần trường học. Sau vở kịch, lũ học sinh lục tục mặc áo khoác và đội nón mũ. "Tối nay ba em có ở đây không?" Thầy giáo hỏi tôi.

"Ê, ba mày đâu?" Một đứa bạn soi mói.

Tôi lò dò đi trong rừng. Tìm bồi hồi. Tôi dừng lại chỗ khoảng trống. Một vật ló ra khỏi mặt đất, loe lóe trong ánh trăng, đập vào mắt tôi. Hối hả đào bới, tôi cố lấy vật đó lên. Sâu, sâu hơn nữa...

Nó có hình lưỡi gươm. Tôi cầm lên coi. Sao trông nó quen thế nhỉ? Nó là một phần cơ thể tôi chăng? Mắt tôi nhòa đi, nhìn xa xăm trên bầu trời đêm. Hai mặt trăng phủ ánh sáng vàng lên khu rừng. Những lùm cây rậm giống như măng tây.

Cái gì!

Đây không phải là Trái Đất! Đây là...

Ánh trăng rừng rực, xoáy vào mắt khiến tôi không thể liếc đi chỗ khác. Mà tôi cũng chẳng muốn thế.

<Tobias,> ông ấy gọi.

Tôi trở mắt, sờ sờ. Ánh trăng nhạt nhòa.

<Đừng sợ!> Một gương mặt cương nghị hiện ra. Sao quen quá! Một gương mặt Adalite.

Tôi nhìn vào cái đuôi vồng lên khỏi lưng ông và hướng về phía tôi. Tôi rùng mình khi mặt lưỡi dao lạnh ngắt của ông áp vào trán tôi. Như điện giật. Chẳng giống cái gì tôi từng cảm thấy.

Những ký ức mới trỗi lên. Nhưng bằng cách nào? Làm sao chúng là ký ức cho được khi mà tôi đây không trải qua chúng? Chúng thật lạ lẫm, mặc dù trông cứ như là của tôi. Không! Chúng không phải là của tôi. Chúng là...

CHƯƠNG 22

<Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại! Hoàng tử - Chinh chiến - Elffagor!> Lệnh truyền khẩn cấp từ vị chỉ huy phi đoàn. Màn hình hiện ra một chiến xa của người Desbadeen trong thiết kế hình số tám khác thường.

<Phóng hết tốc lực vào vùng không gian Zero. Bộ kìm hãm đã hoạt động.> Máy tính của chiến đấu cơ truyền ý nghĩ với vẻ điềm tĩnh đến kỳ dị. <Chướng ngại vật ở phía trước. Hai giây nữa sẽ va chạm.>

Mọi nguyên tử trong cơ thể tôi tập trung vào cái lỗ hình số tám. Lái tàu chui qua lỗ mở là hy vọng duy nhất của tôi.

Giọng máy tính: <Không thể dọn đường theo như yêu cầu. Báo động. Báo động! Hộp cứu sinh sẵn sàng!>

Tôi sờ soạng tìm chỗ bám. Hông tàu đã rách và bốc cháy. Sức nóng hầm hập như muốn nấu chín cánh tay và sườn tôi.

Ka-choomp!

Chiến đấu cơ quăng tôi ra ngoài không gian. Nhưng tôi không thể tránh nổi chiếc tàu Desbadeen! Bức tường thép xám löt thòm vào tầm mắt tôi!

<Aahh!> Tôi đâm sầm vào nó như viên đạn.

Lửa len vào từng đốt xương. Tôi bị quăng quật vào vách khi chiếc hộp cứu sinh chòng chành trong không gian, không thể kiểm soát được. Những ngôi sao vùn vụt trong bóng tối. Xa quá xa... mà tôi chỉ có một mình...

Không khí nhuộm một màu đỏ ối. Tiếng thét gào ong óng trong đầu tôi. Chiến trường sôi động trên thế giới Taxxon.

“Sssseeeyaaa!”

Một trăm cái răng Taxxon cắm phập xuống cẳng chân tôi.

“Sssseeeyaaa!”

Thêm cái miệng xốt mất một mẩu trán tôi.

Tôi cần phải chiến đấu. Phải giết để được sống sót.

Sshhhwing! Tôi quất đuôi lên, chặt ngang bụng tên Taxxon.

“Sssseeeyaaa!” Tiếng thét kinh hãi của hấn tôi không bao giờ quên - đó là sự giết chóc đầu

tiên của tôi.

Tôi nhìn vào con mắt ghèn sền sệt của gã Taxxon thứ hai. Người nào bảo không thể đọc được cảm xúc trong con mắt của Taxxon là sai rồi. Ở đó tôi thấy sự bạo ngược, áp đảo đối phương. Tim tôi nhộn lên muốn ói.

“Sssseeeyaaa!”

Bị tôi khoét một lỗ bên sườn, gã Taxxon nhả tay tôi ra và đổ ập xuống sàn, rít thảm thiết. Tôi quay mặt đi, móng guốc ọe hết cổ mới ăn buổi sáng.

Thì ra chiến tranh là thế này đây.

Tôi đứng bên hồ trong công viên của tàu Mái Vòm, nhìn chăm chăm vào những dải pha lê nhấp nhô trên mặt nước. Một màu xanh quyến rũ.

Loren. Tôi luôn mong ước có cô ở đây. Để nghe cô gọi tên tôi. Để được nhìn mặt đứa con trai yêu dấu.

Tôi thực hiện nghi lễ cầu an và chúc phúc cho nó.

Đã năm năm trôi qua, kể từ khi người Ellimist bắt tôi quay trở lại đúng thời gian của mình. Năm năm kể từ khi tôi từ bỏ cuộc sống trên Trái Đất, để mang lại hình hài Andalite và nhận lãnh danh dự và bốn phận của một chiến binh...

Rồi tôi nghĩ về tương lai. Liệu tôi có làm được gì cho công cuộc chiến đấu vì sự tự do này không? Liệu sự tranh đấu, chịu đựng và cô đơn của tôi có là vô ích? Liệu tôi có chết trước khi đánh dẹp được kẻ thù?

Lưỡi dao đuôi lạnh toát áp vào trán tôi làm nguội trí óc đang lên cơn sốt của tôi. Nó giữ cho tôi sống.

<Con không đơn độc trong khi phải đau đớn đâu. Con có thể chết, nhưng không cô độc, Tobias. Con là một chiến binh trong quân đội Andalite. Là một trong những người Andalite anh dũng, dám xả thân vì tự do. Con thuộc dòng dõi những chiến binh dũng cảm và gan dạ. Nếu còn sống con sẽ mang ngọn đuốc của chúng ta. Một gánh nặng. Một danh dự.>

Ánh sáng lu mờ đi.

Nguồn sinh lực mới được Hoàng tử Elfangor truyền vào tôi. Chiến binh. Thông minh. Cha tôi vẫn còn sống ư? Không thể! Chịu đựng gian khổ. Lập chiến công. Danh dự. Những khái niệm tôi không thể hiểu - nhưng tôi có thể thực hiện được. Tất cả những phẩm chất mà tôi có thể có được.

Mọi thứ chung quanh tôi càng lúc càng trở nên tối tăm, rồi chỉ còn một chấm sáng. Tôi cảm thấy cơ thể mình rúm ró lại và tôi biết mình đang chết. Điểm sáng le lói ấy là cuộc sống.

“Tao sẽ buộc thằng Andalite rác rưởi này phải nói!” Mụ Phó-Visser cất giọng đe dọa, văng vẳng đâu đó trong đầu tôi.

Hãy nắm chắc điểm sáng ấy.

Ngay khi chấm sáng định vụt tắt, tôi cảm thấy thiết bị tra tấn nhoáng lên rồi ngừng lại. Chấm sáng bùng lên dần, sáng hơn, rộng hơn - cho tới khi tôi không còn nhìn thấy bóng tối trong lồng

kính nữa. Tôi đã bị ép bẹp xuống sàn, bị đánh bại, nhưng vẫn còn sống.

Cuối cùng, giọng nói chập chờn của Hoàng tử Elfangor văng lại:

<Để được tôn kính suốt đời, con cần phải dũng cảm chịu đựng nỗi đau.>

CHƯƠNG 23

<**C**ái này sẽ bắt nó phải khai> Giọng truyền lạnh lẽo của Visser Ba vang lên.

Hắn đang đứng đằng sau Taylor - mặt mù mờ đi, không cảm xúc. Kế tiếp, tôi thấy mù cúi gằm xuống sàn, dòm lom lom cái lỗ thập thò bọn Taxxon đói.

Hai gã Hork-Bajir tông cửa xông vào ngay sau Visser Ba. Chúng cầm một thanh sào lưng lửng cái lồng thép. Trong lồng là một con đại bàng đầu bạc.

Đại bàng đầu bạc!

Rachel! Chắc chắn đó là Rachel rồi.

Coi bộ gã Visser không thể kìm nén nổi vẻ nôn nóng.

<Con đại bàng này được tìm thấy gần trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng. Bọn Andalite quả là táo tợn và khinh suất! Bởi vì tụi ta đã thấy chúng dùng lối hình biến này nhiều lần rồi.>

Visser Ba khệnh khạng, bước tới lồng kính nhốt tôi, ngón tay Andalite dài sọc của hắn chỉ vào con đại bàng.

<Hãy khai ra tất cả những gì mày biết. Nếu không tao sẽ ném thẳng Andalite đồng bọn mày cho Taxxon.>

<Không, không,> tôi thều thào. <Không. Tao...> Tôi cố tập trung đôi mắt hầu nhìn qua bức màn xám xịt, kiệt quệ.

Con chim đã bị thương te tua. Một cánh gãy. Máu chảy be bét nơi cẳng chân. Lông bật bật lại và một mảng ngực bị rút mất.

Tôi nín thở.

<Nói mau! Nếu không nó sẽ chết!> Tên Visser gầm lên.

<Mày chẳng moi được cái gì từ tao đâu, Yeerk!> Tôi khẳng khái đáp.

<Mày dám trả treo hả! Mày dám chống đối tao hả?> Visser Ba dùng đưa lưỡi dao đuôi và đảo mắt cuống điên loạn. <Mau!> Hắn thét.

<Ngài có muốn tôi mở cửa lớn không?> Taylor hỏi.

<Ta tự có những sắp xếp của ta,> tên Visser nói, giọng lạnh băng.

Cửa lớn xịch mở và hai tên Taxxon lướt thướt lết vào. Chúng mang hình thù những con rất khổng lồ có chân kim.

Những con mắt Taxxon đỏ lừ hấp háy. Những cái lưỡi dài lè thè, ghê tởm.

<Mở lồng ra!>

“Chúng ta không tra tấn nó à, thưa Visser?” Taylor rít hỏi, tỏ vẻ hân hoan. “Biết đâu thằng này sẽ khai và chúng ta sẽ thu thập được thông tin.”

<Không! Thằng này phải chết! Thằng kia,> Visser Ba chỉ vào tôi, <sẽ phải nói.>

Một tên Hork-Bajir tháo then cài của chiếc lồng ra. Lũ Taxxon xồ vào, hăm hở hất tung cái lồng thép. Con đại bàng quạt cánh kêu quang quác, nhưng chỉ sau một cú tợp nó tịt ngòi luôn.

Tôi đang hồi tỉnh dần, thậm chí còn nhồm lên được chút ít. Gã Visser liếc nhìn tôi, trông hẳn thất vọng nhưng không còn vẻ điên tiết nữa.

<Giết luôn thằng này,> hắn rít ken két. <Nhưng làm chậm chậm thôi để coi nó loay hoay như thế nào,> Visser Ba khây khẩy quay đi và rời khỏi phòng.

Tôi biết mình sẽ chết trong tua tra tấn tiếp theo. Tôi sẽ cố chết cho đáng mặt anh hào. Chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tôi đảo mắt quanh phòng lần cuối. Chỉ còn tôi, mụ Phó-Visser và mười hai tên Hork-Bajir.

Và... Tôi gục xuống.

“Xuội rồi à!” Mụ Phó-Visser mỉa mai. “Tụi tao còn chưa bắt đầu cơ mà!”

Không còn cách nào khác. Tôi cần phải có ảo giác. Trí óc rời rạc của tôi đang tự lừa gạt tôi: cái này không phải thực.

Tôi húc đầu vào vách lồng để đảm bảo mình vẫn còn tỉnh. Đúng vậy! Vì thế thứ mà tôi đang lớn lên từ sàn nhà, đằng sau mụ Phó-Visser không phải là ảo tưởng chút nào.

Từ từ, không ai thấy ngoài tôi... Một người Andalite lòi ra từ lối hình biến bọ chét!

CHƯƠNG 24

Một cái cảm lạnh mượt màu xanh da trời hiện ra từ cái miệng côn trùng hút máu gớm ghiếc.

Cánh tay Andalite tòe ra từ những cẳng chân bọ chét tí teo.

Chú Ax? Lại một ảo giác nữa rồi.

Tuy nhiên, đúng là chú ấy đang nhô lên từ phía sau hàng rào Hork-Bajir dày đặc.

<Tobias,> chú ấy truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Đừng để chúng thấy cháu đang nhìn chú.>

Chú Ax định đánh giáp lá cà với mười hai tên Hork-Bajir ư? Làm sao mà được!

<Các bạn khác đang ở bên ngoài,> chú Ax nói như thể đọc được tâm trí tôi. <Không lâu nữa đâu, ngay khi chú mở cửa ra, các bạn ấy sẽ đến. Bọn chú đã biến thành bọ chết để di chuyển trên cơ thể của con đại bàng đầu bạc của trang trại nhà Cassie.>

Tôi có nên tin vào mắt mình không nhỉ? Trí óc tôi mù mẫm rồi chẳng?

<Người Chee đã bảo đảm tuyến đường tẩu thoát,> chú Ax thêm.

“Nghe tao đây, Andalite,” Taylor cất giọng trích thượng. “Mày đã khiến tao mất uy tín với Visser Ba và bây giờ tao sẽ bắt mày phải trả giá. Ô, phải rồi, tao sẽ cung cấp cho mày sự đau đớn và niềm hạnh phúc. Nhưng không bao giờ cả hai cùng một lúc. Tao sẽ xé tanh bành bộ não của mày ra!”

Căng thẳng quá chừng. Vái trời cho tôi còn sống sót.

PHẬP!

Cái đuôi của chí Ax quắp lấy nắm cửa.

PHẬP!

Tên Hork-Bajir gần nhất ngã nhào, thậm chí hắn còn không kịp biết cái gì đã phang vào mình nữa.

Cảnh tượng náo loạn thành hình nổi lên. Tôi thoáng thấy Marco, trong lối khỉ đột khổng lồ, mạnh mẽ. Một con cạp nhào tới. Bọn Hork-Bajir chạy tán loạn. Một con sói với hàm răng trắng nhọn lao vọt lên.

Và rồi... một con gấu xám liên tục rú gầm, chém phắc, trong cơn thịnh nộ. RACHEL!

Nhỏ nhìn thẳng vào cái lồng nhốt tôi. Ngay cả cặp mắt gấu lèm nhèm của nhỏ cũng đoán được điều gì xảy ra cho tôi.

Năm thằng Hork-Bajir đổ rạp xuống. Trong vài giây, ba tên còn cố phản công lại Rachel. Marco thô bạo đẩy Taylor qua bên. Nó không hề biết mục là nhân vật nào.

“Khỉ đột!” Mụ hét.

<Vâng, khỉ đột đây thưa quý bà!> Marco gào lại. <Nhưng là lối khỉ đột đã được cải tiến. Có mang dụng cụ hấn hoi.>

Marco tiến tới chỗ bức tường và quăng một móc sắt lên không, máng vào thanh xà thép và móc chặt lại.

“Chặn nó!” Taylor thét. “Chặn nó lại.”

<Leo lên! Trèo ới, leo lên!> Jake chỉ dẫn.

Ba tên Hork-Bajir phóng vù theo Marco. Jake ngửa cổ rống lên một tràng lạnh gáy.

Hàng chiến binh còn lại xông vô tóm Jake bằng những lưới gươm sáng lóe, cùng với tiếng chửi rủa ầm ĩ bằng tiếng Hork-Bajir.

Thật ngốc là chúng không ngoái ra sau lưng quan sát. Một cái đuôi Andalite quất lên và một tên gục xuống. Một quai hàm sói gầm gừ, thêm tên nữa lăn cù nhây ôm lấy cẳng chân mình. Còn lại năm tên - năm cái máy tàn phá, cơ bắp cuồn cuộn.

Marco tì hai chân vào tường, hai tay túm chặt sợi thừng, trèo thoăn thoắt về phía mái trần. Cánh mũi phập phồng, mắt mở lớn, nó ư ử hát và tiến về đích.

<Cô gái!> Tôi hét.

Taylor đang chạy về kho vũ khí, vẫn khur khur cầm thiết bị tra tấn trong tay. Cassie táp được gót chân mụ, nhảy tới nhảy lui.

“Buông tao ra! Yahh!” Taylor giờ thiết bị khổng chế lên đập mạnh và túm lông sói lùm xùm của Cassie.

Cassie quẫy và vuột mất mụ.

Marco dùng đưa chuyền từ ống dây điện này tới ống dây điện kia. Nó bay véo qua trần như một chú khỉ khổng lồ trong rừng mưa nhiệt đới. Chỉ một cú dùn, hai trong ba tên Hork-Bajir truy đuổi đã đu lên được nửa sợi dây thừng - thật không hổ danh là cư dân sống trên cây. Marco túm lấy một ống dẫn nhỏ hơn.

Nhưng đó chẳng phải là ống dẫn mà là một mớ dây điện lùng nhùng, không có vỏ bảo vệ. Chúng bị trĩu xuống dưới sức nặng của Marco.

Tách, tách, tách.

Dây điện đứt, tia lửa bắn tung tóe. Nhưng Marco vẫn bám được. Nó túm chặt lấy sợi cáp và lúc lắc cuống cuống hầu phóng tới lồng kính. Tên Hork-Bajir thứ ba đeo toòng ten trên thanh xà gần đấy. Gã giờ gươm cùi chỏ ra chém sợi dây điện.

Zzzzz. kkkkkk.Zzzzz.

Chớp xanh da trời lóe rực.

Một luồng điện công vút phóng từ dây điện tới gã Hork-Bajir. Hấn giật nảy lên... và rớt đập xuống nền nhà.

Hai bàn chân khỉ đột to dùng chạm vào đỉnh lồng nhốt tôi, khiến nó rung lắc dữ dội. Tôi bị hất văng vào tường.

<Xin lỗi nha bạn hiền,> Marco hét khi vươn một tay ra nắm sợi thép treo chiếc lồng. <Giờ không phải lúc nhẹ tay!> Mấy ngón tay khỉ đột mập ù của Marco bóp chặt cục nùm cột đỉnh lồng với sợi cáp rồi cố sức vặn - ráng phóng thích tôi, tên tù binh héo rũ ở trong lồng.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Bốn cái chân Hork-Bajir như móng gà cào cấu vào đỉnh lồng, làm cho nó chao đảo, bập bênh phát sợ.

<Ááá!> Marco quờ quạng lấy lại thăng bằng. Tên Hork-Bajir quật tới quật lui, tìm mấu bám.

“Gilaaaaa!”

Một tên Hork-Bajir tuột ra.

Phịch!

Hắn rút tòm xuống sàn. Máu xanh rịn ra khỏi ngực - do chính cái đuôi nhọn của hắn chọc vào.

Tụi tôi như một con lắc mất kiểm soát. Vậy sao tên Hork-Bajir còn lại kia lại có thể đứng yên thế nhỉ? Và rồi, tôi phát hiện ra nguyên nhân. Hắn đã tìm được mấu bám: đó là... mạn sườn của Marco, khiến cậu ta chúi nhủi, khuyu gối xuống lồng kính. Mặt Marco méo xẹo vì đau, răng nghiến lại, tì mạnh vào lồng.

<Ááááá!> cậu ấy hét rùm trời.

Tên Hork-Bajir trợn lồi cả mắt lên vì căng giãn, cơ bắp gồng cứng ngắc. Hắn bầu chặt hơn.

Tong. Tong. Tong.

Những giọt máu đỏ bắt đầu rơi lộp độp xuống đỉnh lồng. Gương cổ tay của gã Hork-Bajir cắm sâu vào da thịt khi đột của Marco. Cả hai càng vật lộn, chiếc lồng càng chòng chênh tọng, hết một chiếc bè không được neo móc.

Máu càng rỏ nhanh hơn.

<Marco! Hãy thoát ra khỏi đây đi. Hắn giết bồ mất.> Tôi thốt lên yếu ớt.

Marco rên rĩ nhưng vẫn tiếp tục vật lộn. <Không,> cậu ta đáp dứt khoát.

Hai gã Hork-Bajir dồn chú Ax vào góc phòng. Thêm hai tên khác phang chặt Jake không thương tiếc. Những móng vuốt cộp khua nhanh như chớp, nhưng rồi người Jake cũng bê bết máu, một cái tai mất tiêu.

<Marco!> Cassie hét.

Mụ Phó-Visser quay một trăm tám mươi độ, chĩa vũ khí vào giữa phòng. Cánh tay mụ bành rộng, bàn tay cầm chắc khẩu tia Nghiệt. Mụ nhắm... thẳng phía trên đầu tôi... vào Marco.

<Marco!> Tôi hét.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Thêm hai tên Hork-Bajir nữa đáp xuống lồng kính.

“Arrgh!” Mụ Phó-Visser hét. Cassie chồm lên, quật mụ xuống. Quá trễ.

Mụ đã bắn.

PẰNG CHÍU. Tia Nghiệt khai hỏa.

Phụt! Sợi dây bốc hơi ngay bên dưới tay Marco! Chiếc lồng kính rơi tự do! Sàn nhà dâng lên... Chiếc lồng đập xuống trong tiếng bùm như sấm nổ.

“Ghaaaaaa!”

<Yeeeeaaaahhh!>

Tiếng la hét lẫn lộn. Đau đớn.

Mảnh kính văng báy xáy như miếng bom. Máu chảy lênh lánh.

Ầm.

Một cánh tay Hork-Bajir nằng chịch đè tôi ập xuống, ghim chặt lại, lưng ẹp xuống đất. Tôi nhìn lên qua một cái lỗ, đó là ống trực do tia Nghiệt khoét trên cẳng tay Hork-Bajir.

Marco giãy giụa trên sợi dây nóng đỏ. Thịt và lông khỉ đột cháy lèo xèo.

Marco bị giật mạnh xuống dưới, kèm theo là một tiếng thét rợn da gà. Cậu ta giữ hồng nổi nên đành buông tay rớt xuống “tắm nệm” đầy thủy tinh bể. Trọng lượng bành ky càng làm cậu ta bị cửa cắt tơi tả. Lại thêm một tiếng rống nữa...

Toàn thân tôi đau buốt, như thể từng khúc xương đang nứt rạn. Nhưng tôi vẫn tỉnh. *Biến hình! Hãy tập trung!* Trận địa hỗn độn, những âm thanh ghê hồn thốc xoáy vào tai tôi. Tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Đột nhiên, cơ thể Hork-Bajir được nhắc bổng lên khỏi tôi, lật qua bên. Tôi bùng nhùng, bất lực. Tôi ngưng biến hình khi hai cánh tay Andalite vừa phòi ra khỏi ngực.

Mái tóc vàng thấp thoáng. Ánh đèn pin. Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy bảy ngón tay yếu ớt mềm uột của tôi và bóp.

Mụ Phó-Visser!

Mụ kéo giật tôi trên đồng mảnh vỡ. Mụ định kéo lê tôi khắp căn phòng, nhưng nghĩ sao lại buông tôi rơi ịch xuống rồi ù té chạy lại chiếc lồng bể tan tành.

<Cứu!> Tôi rú lên khô khốc.

Jake và chú Ax đang cố sức chống lại mấy tên Hork-Bajir nên không để ý tiếng tôi kêu. Mụ Phó-Visser xông vào mớ kính vụn và tìm ra cái mụ cần tìm: phiên bản thu nhỏ của thiết bị khống chế. Kẹp tấm bảng lớn dưới nách và cầm tấm bảng nhỏ trên tay, mụ lại chạy về phía tôi.

<Cứu!> Tôi cuống quýt kêu lên. Nhưng giọng tôi quá yếu, chẳng ai nghe được cả. Cassie từ trên bàn nhảy chồm lên vai tên Hork-Bajir, quật hấn ngã xuống.

Chỉ có Marco thấy được tình cảnh của tôi. Cậu ta ráng sức chạy tới nhưng lại đổ sụm xuống vì đau quá sức.

Tôi có biến hình nốt! Nhanh hơn nữa. Cái đuôi đâu? Lưỡi dao đâu?

Không thể tiếp tục tập trung được nữa, tôi lều khều quạt phần nửa cánh điều hâu nửa cánh tay, cố quơ quào trong không khí, và lết trên sàn nhà bằng đôi cẳng rã rời, nhưng tôi chẳng nhích được tí nào.

<Ahhh!> Tôi cảm thấy cái vòng tròn màu đỏ đang cứa đục xương, giã nhỏ tôi. Mụ Taylor lại dùng dụng cụ tra tấn để hành hạ tôi. Nhưng tại sao lại là bây giờ chứ?

Một lần nữa, mụ bóp mấy ngón tay Andalite yếu xìu của tôi. Mụ kéo tôi qua cánh cửa, vô một chỗ hình như là ban công, dài hơn chục mét nhưng chỉ rộng chưa tới mét hai. Nó chìa ra khỏi mặt đá và chạy tuốt vào một đường hầm ở đầu kia. Một đài quan sát chăng? Trong một hệ thống những đường hầm chật hẹp dưới lòng đất sao? Mùi ươn thối xộc vào mũi tôi. Mùi hôi thối mà tôi...

“Ahhh!” Một tiếng thét xóc óc tôi lên khi mụ Phó-Visser cố đẩy tôi qua khỏi thành ban công. Mấy ngón tay mụ vẫn nắm chặt ngón tay tôi đau điếng.

Phụp! Tôi bị bắn vào bức tường phía ngoài ban công.

<Uhhh!> Đau dần từng đốt xương, đau gấp trăm lần cái đau lúc trước. Tôi nhìn xuống.

Vũng Yeerk.

Một cái hang rộng bằng cả một nửa thành phố bên dưới lòng đất. Những nhà kho, và những tòa nhà chuyên dụng. Sân bay ghép nối. Đủ các giống loài lạ lùng, xuất xứ từ đủ mọi hành tinh khác nhau đang hối hả làm công việc của mình vì một mục đích chung: chinh phục loài người. Và ngay giữa trung tâm là cái vũng, lầy nhầy óc ách, lúc nhúc những con sên Yeerk ở trạng thái tự nhiên.

“Tao không biết mày là cái gì?” Mụ Phó-Visser thét để át tiếng kêu la của những vật chủ bị ép buộc bị nhốt trong những cái cũi dặt quanh vũng. “Tao không biết mày có quyền năng gì mà có thể biến hình sau hạn định hai tiếng.” Giọng mụ đầy vẻ căm hờn không phải của loài người. “Nhưng tao biết mày phải chết! Chết! Chết!”

Mụ nghiền chặt tay cho tới khi xương ngón tay tôi gãy răng rắc. Và mụ thả tay ra.

CHƯƠNG 26

“**C**hết! Chết đi!” Mụ gầm rú.

Tôi cố rì lấy mụ bằng những ngón tay Andalite èo uột chưa thành hình. Tôi đeo người tòn teng ở cánh tay giả của Taylor. Tôi dang cánh bãi đáp gần nhất bên dưới khoảng một trăm mét.

“Bỏ ra!” Mụ hú hét, cố vấy mấy ngón tay tôi ra. “Cút đi, đồ ăn cỏ hôi hám.”

Với cái tay còn cầm bảng điều khiển, mụ thò xuống cố gạt cho tôi buông ra. Tấm bảng văng khỏi tay mụ.

Tôi nhìn xuống và thấy thiết bị khống chế đang rơi, rơi.

Cụp!

Nó đựng phải một tòa nhà kho bằng thép, nảy văng ra và lại rơi xuống nữa.

Dù không nghe tiếng tồm, nhưng tôi biết nó đã rơi vào vũng Yeerk.

“Không!” Taylor hét lên bài hải. Đoạn gãy mạnh một cái, mụ lẳng tôi ra.

<Ahhhh!> Tôi túm lấy mặt đá. Kỳ diệu làm sao, móng guốc của tôi bắt trúng cái gì đó. Trượt xuống chừng chín tắc thì với những ngón tay gãy, tôi chộp được một vật gì đó nhô ra. Tim tôi đập loạn xạ.

“Oắt con,” mụ Taylor nhào xuống định đẩy tôi bong rớt xuống sàn hang. Nhưng tôi đã nằm ngoài tầm của mụ. Nhưng... những ngón tay tôi lỏng dần. Tôi nặng quá. Tôi sắp đầu hàng rồi...

“Rrrrrrrrowrrr!”

Một tiếng gầm giận dữ. Tôi nhận ra tiếng gầm đó rồi.

Hai bàn tay nâu đầy móng vuốt bầu lấy hai vai Taylor và kéo giật ra sau, trước khi mụ kịp kêu lên. Tôi nghe tiếng huých và biết mụ đã đổ xuống.

Một con gấu xám nhào ra khỏi ban công, tóm lấy lưng tôi và lôi lên. Taylor nằm chèm mẹp trên sàn ban công. Tôi tập trung để biến tiếp sang lột Andalite.

Thân hình chang bang của Rachel chiếm hết ban công. Nhỏ gù gào tiến tới nhặt mụ Phó-Visser lên khỏi sàn. Taylor giãy giụa nhưng vô ích. Làm sao mà mụ chống lại nổi cú quắp của Rachel. Nhỏ rống lên tiếng rú trả thù của thú dữ.

Trong nửa giây, thời gian như ngừng lại. Và tôi thấy Rachel và Taylor mặt đối mặt. Một đẳng mạnh mẽ - biểu hiện đầy đủ của sức mạnh và lòng dũng cảm cố hữu, một đẳng yếu ớt - một cô gái tội nghiệp đáng thương đã tự nộp mình cho bọn Yeerk. Tôi cảm thấy thương hại vì cô ta đã điên cuồng tra tấn tôi...

Móng vuốt của Rachel vòng ôm lấy cổ Taylor và bóp chặt thực quản. Mụ tím tái và bắt đầu ngạt thở.

“Cứu!” Mụ la re ré. “Ai đó cứu với!”

<Rachel! Đừng, Rachel! Đừng làm thế!> Tôi cuống quýt can.

<Mụ phải chết, Tobias. Vì những gì mụ đã làm với bồ.> Rachel lựa thế đứng như thể sắp động Taylor vào tường.

<Đừng! Rachel! Đừng!>

Rachel quay qua nhìn tôi. Lưỡng lự một hồi, rồi nhỏ quăng Taylor như quăng một tờ giấy gói kẹo. Mụ Phó-Visser rơi xuống, văng ra tận cánh cửa.

<Bồ biết là mụ đáng chết mà,> Rachel hậm hực.

<Đúng thế,> tôi đáp. <Đây là tên Yeerk đã làm sống tù binh. Cứ để mụ cho Visser Ba giải quyết.>

<Những gì mụ đã làm với bồ...>

<Rachel. Hãy là Rachel, đừng là mẹ.>

CHƯƠNG 27

Một ngày lộng gió. Nắng ấm. Cả đám chúng tôi trừ Rachel có công việc phải đi với ba của nhỏ - đều có mặt trên bãi tắm.

Tất cả đều trong lối người - kể cả chú Ax và tôi. Tôi ngồi xệp trên cát. Gió mơn man mái tóc xù của tôi. Những con sóng thi nhau tấp vào bờ.

Chú Ax ngồi kế tôi, hí húi tháo gỡ con điều chú ấy vừa làm từ những mảnh gỗ vụn và giấy gói đồ. Chú Ax đang chuẩn bị thả điều, chuẩn bị hưởng thú tiêu khiển “yên bình vô kể” của loài người.

Cassie ngồi mấp mé mặt nước, chăm chú tìm coi có con vật bị thương nào cần giúp đỡ không, trong khi Jake và Marco đang chơi trò đuổi bắt. Jake phóng một con vù được chế một cách tuyệt hảo bay xuyên không khí.

“Chú Ax à?” Tôi gọi chuyện.

“Gì thế, Tobias?”

“Lúc ấy cháu gặp rất nhiều ảo giác. Vô số những hình ảnh kỳ quái!” Tôi có lấy giọng bình thản. “Nhưng có một hình ảnh y như thật. Thật lắm! Đó là về Cha Elfangor của cháu.”

Chú Ax ngưng tay gỡ dây điều, ngược lên nhìn tôi.

“Một chuỗi những ký ức hiển hiện. Cháu bị mê lịm đi trong cơn đau, chú Ax à. Thật sự cháu nghĩ mình sẽ chết... và rồi, cháu cảm thấy như có lá thép lạnh ngắt của lưỡi dao đuôi áp vào trán mình, và...”

Chú Ax vọt miệng thốt ra một âm thanh kinh ngạc, đánh rơi cả cuộn dây nhợ. Mắt chú nhướn to hết cỡ, coi bộ sững sờ ghê lắm. “Một lưỡi dao? Áp vào trán cháu...” Chú Ax lặp lại, giọng run run.

“Chú Ax, có gì vậy?” Tôi hỏi dồn.

Rõ ràng là chú ấy bị tác động mạnh. Một cơn gió thổi tốc cánh điều đi vậy mà chú ấy cũng mặc kệ, cứ ngồi thừ ra đó, đắm mình trong dòng suy tư. Tôi chạy theo và lượm lại con điều...

Lắc đầu như để gạt đi những suy nghĩ, chú Ax trở về vẻ điềm tĩnh thường lệ của mình.

“Không,” chú ấy tự nói với mình hơn là với tôi. “Tất cả là vớ vẩn. Chúng ta là dân tộc tinh hoa cơ mà...”

“Cái gì vậy chú?” Tôi bắn khoản hỏi.

Chú Ax ngập ngừng. “Một truyền thuyết, thật ra là một nghi thức tôn giáo thuộc về tâm linh. Gọi là *Atzum*. Một số bác sĩ tin rằng ta có thể truyền ký ức qua ADN. Theo truyền thuyết thì,

những thông điệp ký ức này thường được kích thích bởi cái chết báo trước. Nguồn sức mạnh bùng lên trong những giây phút cuối cùng sẽ giải phát đi thông điệp của họ. Đó là một hình thức mê tín cổ xưa.”

“Ồ, vậy là chú nói đúng rồi. Chỉ là một ảo giác thôi,” tôi tần ngần đáp lại.

Một thoáng tóc vàng đang lững thững đi xuống bãi tắm. Một cô nàng xinh đẹp, cao dong dỏng bước qua những đụn cát tới nhập bọn với chúng tôi. Rachel.

Tôi nhảy lên. Chú Ax trở lại với chiếc điều, kêu rên gì đó về những ngón tay người vụng về, ngắn ngủn. Marco và Jake giờ đang chơi trò mới: quăng đĩa Frisbee.

Tôi dợm chạy về phía Rachel. Nhỏ nhìn tôi cười. Tới gần nhỏ, tôi bước chậm lại và thở hỗn hển.

Đột nhiên, tôi khoác tay rồi vùi mặt vào mái tóc vàng của Rachel. Nhỏ ôm tôi thật chặt.

“Tệ quá,” nhỏ lầm bầm.

“À... ừ”, tôi thì thầm. “Quá tệ. Mình đã... đã... xem đánh mất mình. Không biết mình là ai nữa.”

“Tobias,” Rachel lặng lẽ nói. “Nhưng mình biết bồ là ai...”

Một lúc lâu chẳng đứa nào nói gì, thậm chí cũng chẳng thèm nhúc nhích, rồi Rachel nói. “Ê, trời đẹp quá há. Đằng kia có luồng khí nóng...”

Tôi mỉm cười. “Bay nha?”

“Ừ,” nhỏ đồng tình. “Nhưng để mình làm việc này trước đã.”

Nhỏ hôn tôi.

“Rồi, giờ thì bay nào,” Rachel cười khanh khách, nụ cười kênh kiệu chỉ riêng nhỏ mới có.

Nhoáng sau, tụi tôi đã lướt trên bờ biển, cưỡi trên tấm nâng là luồng khí nóng kia. Qua ngọn đồi. Vào thành phố. Qua tất cả mọi nơi.

Ký ức về phi vụ cảm tử đã lùi xa, chìm vào quên lãng rồi. Ít nhất cũng là trong khoảng thời gian này.

Tôi là ai? Tôi là thứ gì? Tôi là một con chim, một cậu bé, một cái gì đó không hoàn toàn là con người là lại rất con người.

Tôi là người mà Rachel yêu mến.

Tôi đã khám phá ra điều này lần trong sự đau đớn, sợ hãi và hoang mang. Tôi đã khám phá ra rằng trong một từ hay một lúc, không thể giải đáp đầy đủ cho câu hỏi *Tôi là ai? Là cái gì?*

Phải mất cả đời mới nghiệm ra lời giải đáp cho câu hỏi đó.

Nhưng lúc này đây, tôi đang lơ lửng, giữa trời, lướt trên một luồng khí nóng tuyệt diệu. Tôi đang chờ cơ hội thuận tiện, chờ thời cơ của mình...

HẾT TẬP 33

[1] Patton - tên gọi thân mật của tướng George Washington.

[2] Hệ thống cột dọc và thanh ngang để cho trẻ em leo trèo, chuyền qua chuyền lại - thường thấy ở công viên hay các khu vui chơi giải trí.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>